Uradni list
Evropske unije

SL
Serija L

2024/1351

22.5.2024

UREDBA (EU) 2024/1351 EVROPSKEGA PARLAMENTA IN SVETA

z dne 14. maja 2024

o upravljanju azila in migracij, spremembi uredb (EU) 2021/1147 in (EU) 2021/1060 ter razveljavitvi Uredbe (EU) št. 604/2013

EVROPSKI PARLAMENT IN SVET EVROPSKE UNIJE STA –

ob upoštevanju Pogodbe o delovanju Evropske unije in zlasti člena 78(2), točka (e), ter člena 79(2), točke (a), (b) in (c), Pogodbe,

ob upoštevanju predloga Evropske komisije,

po posredovanju osnutka zakonodajnega akta nacionalnim parlamentom,

ob upoštevanju mnenja Evropskega ekonomsko-socialnega odbora ([1]),

ob upoštevanju mnenja Odbora regij ([2]),

v skladu z rednim zakonodajnim postopkom ([3]),

ob upoštevanju naslednjega:

(1) Unija, kot območje svobode, varnosti in pravice, bi morala odpraviti nadzor za osebe na notranjih mejah in oblikovati skupno politiko na področju azila, priseljevanja in upravljanja zunanjih meja držav članic, ki bi temeljila na solidarnosti in pravični delitvi odgovornosti med državami članicami ter bila pravična do državljanov tretjih držav in oseb brez državljanstva in v skladu z mednarodnim pravom in pravom Unije, vključno s temeljnimi pravicami.

(2) Za okrepitev medsebojnega zaupanja med državami članicami je potreben celovit pristop k upravljanju azila in migracij, ki zbližuje notranje in zunanje sestavne dele. Uspeh takšnega pristopa je odvisen od skupne obravnave ter doslednega in integriranega izvajanja vseh sestavnih delov.

(3) Ta uredba bi morala prispevati k takemu celovitemu pristopu, in sicer z določitvijo skupnega okvira za ukrepe Unije in držav članic, v okviru pristojnosti vsake od njih, na področju politik upravljanja azila in ustreznih politik upravljanja migracij ter s spoštovanjem in izoblikovanjem načela solidarnosti in pravične delitve odgovornosti, tudi glede finančnih posledic tega načela, med državami članicami, ki ureja politike na področju azila in migracij v skladu s členom 80 Pogodbe o delovanju Evropske unije (PDEU). Načelo solidarnosti in pravične delitve odgovornosti bi moralo biti predpostavka, na podlagi katere so za upravljanje migracij, zlasti na področju, ki ga ureja skupni evropski azilni sistem, odgovorne države članice skupaj.

(4) Države članice bi morale k celovitemu pristopu prispevati s sprejetjem vseh potrebnih ukrepov, da se med drugim zagotovi dostop do mednarodne zaščite in ustreznih pogojev za sprejem pomoči potrebnih, spodbuja zakonite poti, omogoči dejanska uporaba pravil za določitev države članice, odgovorne za obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito, da se učinkovito zagotovi vrnitev državljanov tretjih držav, ki ne izpolnjujejo ali več ne izpolnjujejo pogojev za prebivanje na ozemlju držav članic, da se preprečijo nedovoljene migracije in nedovoljeno gibanje državljanov tretjih držav in oseb brez državljanstva med državami članicami, preprečuje tihotapljenje migrantov in trgovina z ljudmi, vključno z zmanjševanjem ranljivosti, ki jih povzročata, ter da se zagotovi podpora drugim državam članicam v obliki solidarnostnih prispevkov.

([1]) UL C 155, 30.4.2021, str. 58.
([2]) UL C 175, 7.5.2021, str. 32.
([3]) Stališče Evropskega parlamenta z dne 10. aprila 2024 (še ni objavljeno v Uradnem listu) in odločitev Sveta z dne 14. maja 2024.

(5) Za okrepitev sodelovanja s tretjimi državami na področju azila in migracij, vključno s ponovnim sprejemom in obravnavanjem temeljnih vzrokov in povzročiteljev nedovoljenih migracij in prisilnega razseljevanja, je treba spodbujati in graditi prilagojena in vzajemno koristna partnerstva s temi državami. Taka partnerstva bi morala določati okvir za boljše usklajevanje ustreznih politik in orodij Unije s tretjimi državami ter temeljiti na človekovih pravicah, pravni državi in spoštovanju skupnih vrednot Unije. Kar zadeva zunanje sestavne dele celovitega pristopa, nič v tej uredbi ne vpliva na predhodno obstoječo delitev pristojnosti med državami članicami in Unijo ali med institucijami Unije. Te pristojnosti se bodo še naprej izvajale ob polnem spoštovanju postopkovnih pravil Pogodb in v skladu s sodno prakso Sodišča Evropske unije, zlasti kar zadeva nezavezujoče instrumente Unije.

(6) Skupni okvir je potreben za uspešno obvladovanje vse pogostejših mešanih prihodov, tj. prihodov oseb, ki potrebujejo mednarodno zaščito, in tistih, ki je ne potrebujejo, ter za priznanje, da odgovornosti za nezakonite prihode migrantov in prosilcev za azil v Unijo ne bi smele nositi posamezne države članice, temveč Unija kot celota. Področje uporabe te uredbe bi moralo vključevati tudi sprejete osebe.

(7) Da se zagotovita skladnost in učinkovitost ukrepov, ki jih sprejmejo Unija in njene države članice v okviru svojih pristojnosti, sta potrebna integrirano oblikovanje politik in celovit pristop na področju upravljanja azila in migracij, vključno z njegovimi notranjimi in zunanjimi sestavnimi deli. Unija in države članice bi morale v okviru svojih pristojnosti ter v skladu z veljavnim pravom Unije in mednarodnimi obveznostmi zagotoviti skladnost in izvajanje politik upravljanja azila in migracij.

(8) Za zagotovitev, da so njihovi azilni, sprejemni in migracijski sistemi dobro pripravljeni in da ima vsak del teh sistemov zadostno zmogljivost, bi morale države članice imeti potrebne človeške, materialne in finančne vire in infrastrukturo, da bi lahko učinkovito izvajale politike upravljanja azila in migracij, ter dodeliti potrebno osebje svojim pristojnim organom za izvajanje te uredbe. Države članice bi prav tako morale zagotoviti ustrezno usklajevanje med relevantnimi nacionalnimi organi in nacionalnimi organi drugih držav članic.

(9) Države članice bi morale v okviru strateškega pristopa imeti nacionalne strategije za zagotavljanje svojih zmožnosti, da učinkovito izvajajo svoje sisteme za upravljanje azila in migracij, ob polnem spoštovanju svojih obveznosti na podlagi prava Unije in mednarodnega prava. Te strategije bi morale vključevati preventivne ukrepe za zmanjšanje tveganja migracijskega pritiska ter informacije o kontingentnem načrtovanju, tudi kot je predvideno v Direktivi (EU) 2024/1346 Evropskega parlamenta in Sveta ([4]), ter ustrezne informacije o načelih integriranega oblikovanja politik, solidarnosti in pravične delitve odgovornosti na podlagi te uredbe ter pravnih obveznosti, ki izhajajo iz nje, na nacionalni ravni. Komisija in ustrezni organi, uradi in agencije Unije, zlasti Agencija Evropske unije za azil (v nadaljnjem besedilu: Agencija za azil), bi morali biti zmožni podpirati države članice pri vzpostavljanju njihovih nacionalnih strategij. Posvetovanje držav članic z lokalnimi in regionalnimi oblastmi v skladu z nacionalnim pravom in po potrebi bi lahko izboljšalo in okrepilo nacionalne strategije. Da bi zagotovili, da so nacionalne strategije primerljive glede na posebne ključne elemente, bi morala Komisija določiti skupno predlogo.

(10) Da bi vzpostavili učinkovit sistem spremljanja, ki bo zagotavljal izvajanje pravnega reda Unije na področju azila, bi bilo treba v nacionalnih strategijah držav članic upoštevati tudi rezultate spremljanja, ki so ga izvedli Agencija za azil in Evropska agencija za mejno in obalno stražo ter drugi ustrezni organi, uradi in agencije ali organizacije, ustrezne rezultate ocenjevanja v skladu z Uredbo Sveta (EU) 2022/922 ([5]) kot tudi rezultate spremljanja v skladu s členom 10 Uredbe (EU) 2024/1356 Evropskega parlamenta in Sveta ([6]). Države članice bi lahko upoštevale tudi rezultate drugih ustreznih mehanizmov spremljanja.

([4]) Direktiva (EU) 2024/1346 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 14. maja 2024 o standardih za sprejem prosilcev za mednarodno zaščito (UL L, 2024/1346, 22.5.2024, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2024/1346/oj).

([5]) Uredba Sveta (EU) 2022/922 z dne 9. junija 2022 o vzpostavitvi in delovanju ocenjevalnega in spremljevalnega mehanizma za preverjanje uporabe schengenskega pravnega reda in razveljavitvi Uredbe (EU) št. 1053/2013 (UL L 160, 15.6.2022, str. 1).

([6]) Uredba (EU) 2024/1356 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 14. maja 2024 o uvedbi preverjanja državljanov tretjih držav na zunanjih mejah ter spremembi uredb (ES) št. 767/2008, (EU) 2017/2226, (EU) 2018/1240 in (EU) 2019/817 (UL L, 2024/1356, 22.5.2024, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2024/1356/oj).

(11) Komisija bi morala sprejeti dolgoročno evropsko strategijo upravljanja azila in migracij (v nadaljnjem besedilu: strategija), s katero bi določila strateški pristop za zagotavljanje doslednega izvajanja nacionalnih strategij na ravni Unije v skladu z načeli, določenimi v tej uredbi in primarni zakonodaji Unije ter v veljavnem mednarodnem pravu.

(12) Komisija bi morala vsako leto sprejeti letno poročilo o azilu in migracijah (v nadaljnjem besedilu: poročilo) glede na to, kako pomembno je zagotoviti, da bo Unija pripravljena in da bo kos razvijajočim se razmeram na področju upravljanja azila in migracij. V poročilu bi morala oceniti razmere na področju azila, sprejema in migracij v obdobju zadnjih 12 mesecev na vseh migracijskih poteh v vse države članice in znotraj njih, poročilo pa bi moralo služiti kot orodje Unije za zgodnje opozarjanje in ozaveščanje na področju migracij in azila ter zagotoviti strateško sliko razmer in napovedi za naslednje leto. V poročilu bi morala biti med drugim opredeljena pripravljenost Unije in držav članic, da se odzovejo in prilagodijo razvoju migracijskih razmer, vsebovati pa bi moralo tudi rezultate spremljanja, ki ga izvajajo ustrezni organi, uradi in agencije Unije. Podatke in informacije ter ocene iz poročila bi bilo treba upoštevati v postopkih odločanja v zvezi s solidarnostnim mehanizmom iz dela IV te uredbe.

(13) Poročilo bi bilo treba pripraviti v posvetovanju z državami članicami in ustreznimi organi, uradi in agencijami Unije. Komisija bi morala za namene poročila uporabiti obstoječe mehanizme poročanja, zlasti celovito situacijsko zavedanje in analizo, pod pogojem, da se aktivira enotna ureditev za politično odzivanje na krize, ter mehanizem EU za pripravljenost na krize v zvezi z migracijami in upravljanje takšnih kriz, določen v Priporočilu Komisije (EU) 2020/1366 ([7]). Izjemno pomembno je, da države članice, Svet, Komisija, Evropska služba za zunanje delovanje ter ustrezni organi, uradi in agencije Unije prispevajo k obstoječim mehanizmom poročanja ter zagotovijo ustrezno in pravočasno izmenjavo informacij in podatkov, da je Unija pripravljena in sposobna se prilagoditi razvijajočim se razmeram na področju upravljanja azila in migracij, s tem pa tudi za uspešno delovanje letnega azilnega in migracijskega cikla ter solidarnostnega mehanizma. Upoštevati bi bilo treba tudi informacije iz drugih ustreznih virov, vključno z Evropsko migracijsko mrežo, visokim komisarjem Združenih narodov za begunce in Mednarodno organizacijo za migracije. Da bi preprečili podvajanje prizadevanj, bi morala Komisija od držav članic zahtevati dodatne informacije le, ko te informacije prek teh mehanizmov poročanja ter ustreznih organov, uradov in agencij Unije niso na voljo.

(14) Da bi zagotovili potrebna orodja za pomoč državam članicam pri reševanju izzivov, ki se lahko pojavijo, kadar so na ozemlju države članice prisotni državljani tretjih držav ali osebe brez državljanstva, ne glede na to, kako so prečkali zunanje meje držav članic, bi moral biti poročilu priložen sklep, v katerem bi bilo navedeno, katere države članice so pod migracijskim pritiskom, jim v prihodnjem letu grozi migracijski pritisk ali se soočajo z resnimi migracijskimi razmerami (v nadaljnjem besedilu: sklep). Države članice, ki so pod migracijskim pritiskom, bi morale imeti možnost, da uporabijo solidarnostne prispevke, vključene v letni solidarnostni fond.

(15) Da bi zagotovili predvidljivost za države članice pod migracijskim pritiskom in prispevajoče države članice, bi moral poročilo in sklep spremljati predlog Komisije, v katerem bi bili opredeljeni konkretni letni solidarnostni ukrepi, vključno s premestitvami, finančnimi prispevki in po potrebi alternativnimi solidarnostnimi ukrepi, in z njimi povezane številke, ki bodo verjetno potrebni za prihodnje leto na ravni Unije, ob priznavanju, da so različne vrste solidarnosti enakovredne. Vrste in številčni razpon opredeljenih ukrepov, opredeljenih v predlogu Komisije, bi morali ustrezati vsaj minimalnim letnim pragom za premestitve in finančne prispevke. Te pragove bi bilo treba določiti v tej uredbi, da bi zagotovili predvidljivo načrtovanje prispevajočih držav članic, državam članicam prejemnicam pa minimalna jamstva. Komisija bi lahko v svojem predlogu po potrebi opredelila višje letno število premestitev ali finančnih prispevkov. Da bi ohranili enako vrednost solidarnostnih ukrepov, bi bilo treba ohraniti razmerje med letnim številom, določenim v tej uredbi. Podobno bi moral predlog Komisije pri določanju letnih številk upoštevati izredne razmere, v katerih za prihodnje leto ne bi bilo predvidene potrebe po solidarnosti.

(16) Za zagotovitev boljšega usklajevanja na ravni Unije in glede na posebne značilnosti sistema solidarnosti iz te uredbe, ki temelji na zavezah, ki jih je vsaka država članica dala v okviru solidarnostnega foruma EU na visoki ravni za migracije (v nadaljnjem besedil: forum na visoki ravni), pri čemer velja popolna diskrecijska pravica glede vrste solidarnosti, bi bilo treba izvedbena pooblastila za ustanovitev letnega solidarnostnega fonda prenesti na Svet, ki naj ukrepa na podlagi predloga Komisije. V izvedbenem aktu Sveta o vzpostavitvi letnega solidarnostnega fonda bi morali biti opredeljeni konkretni letni solidarnostni ukrepi, vključno s premestitvami, finančnimi prispevki in po

([7]) Priporočilo Komisije (EU) 2020/1366 z dne 23. septembra 2020 o mehanizmu EU za pripravljenost na krize v zvezi z migracijami in upravljanje takšnih kriz (načrt za pripravljenost na migracije in migracijske krize) (UL L 317, 1.10.2020, str. 26).

potrebi alternativnimi solidarnostnimi ukrepi, ter z njimi povezane številke, ki bodo verjetno potrebni za prihodnje leto na ravni Unije, ob priznavanju, da so različne vrste solidarnosti enakovredne. Izvedbeni akt Sveta o vzpostavitvi letnega solidarnostnega fonda bi moral vključevati tudi posebne zaveze, ki jih je sprejela vsaka država članica.

(17) Državam članicam prejemnicam bi bilo treba omogočiti, da izvajajo ukrepe v tretjih državah ali v zvezi z njimi v skladu s področjem uporabe in namenom te uredbe in Uredbe (EU) 2021/1147 Evropskega parlamenta in Sveta ([8]).

(18) Države članice in Komisija bi morale pri izvajanju ukrepov, ki se financirajo s finančnimi prispevki, zagotoviti spoštovanje temeljnih pravic in skladnost z Listino Evropske unije o temeljnih pravicah (v nadaljnjem besedilu: Listina). Omogočitveni pogoji iz člena 15 Uredbe (EU) 2021/1060 Evropskega parlamenta in Sveta ([9]), vključno s horizontalnim omogočitvenim pogojem o „učinkoviti uporabi in izvajanju Listine o temeljnih pravicah“, bi se morali uporabljati za programe držav članic, podprte s finančnimi prispevki. Države članice bi morale pri izbiri ukrepov, podprtih s finančnimi prispevki, uporabljati določbe iz člena 73 Uredbe (EU) 2021/1060, tudi ob upoštevanju Listine. Za ukrepe, financirane s finančnimi prispevki, bi morale države članice uporabljati sisteme upravljanja in nadzora, vzpostavljene za njihove programe v skladu z Uredbo (EU) 2021/1060. Države članice bi morale zaščititi proračun Unije in uporabiti finančne popravke s preklicem celotne podpore ali dela podpore iz finančnih prispevkov, kadar se ugotovi, da so odhodki, prijavljeni Komisiji, nepravilni, v skladu z Uredbo (EU) 2021/1060. Komisija lahko prekine rok plačila, začasno ustavi vsa plačila ali del plačil in uporabi finančne popravke v skladu z določbami iz Uredbe (EU) 2021/1060.

(19) Med operacionalizacijo letnega solidarnostnega fonda bi morale imeti prispevajoče države članice na zahtevo države članice prejemnice možnost, da zagotovijo alternativne solidarnostne prispevke. Alternativni solidarnostni prispevki bi morali imeti praktično in operativno vrednost. Kadar Komisija po posvetovanju z zadevno državo članico meni, da so potrebni ukrepi, ki jih navede zadevna država članica, bi bilo treba take prispevke opredeliti v predlogu Komisije za izvedbeni akt Sveta o vzpostavitvi letnega solidarnostnega fonda. Prispevajoče države članice bi morale imeti možnost, da se zavežejo k takšnim prispevkom, tudi če niso opredeljeni v predlogu Komisije za izvedbeni akt Sveta o vzpostavitvi letnega solidarnostnega fonda, in bi jih bilo treba šteti za finančno solidarnost, njihovo finančno vrednost pa bi bilo treba oceniti in uporabiti v stvarnih okoliščinah. Kadar država članica prejemnica teh prispevkov v danem letu ne zahteva, se ob koncu leta pretvorijo v finančne prispevke.

(20) Da bi olajšali postopek odločanja, se predlog Komisije za izvedbeni akt Sveta o vzpostavitvi letnega solidarnostnega fonda ne bi smel objaviti, dokler ga Svet ne sprejme.

(21) Za učinkovito izvajanje skupnega okvira ter za opredelitev vrzeli, obravnavanje izzivov in preprečevanje kopičenja pritiska na azilne, sprejemne in migracijske sisteme bi morala Komisija spremljati in zagotavljati informacije o migracijskih razmerah z rednimi poročili.

(22) Da se zagotovi pravična delitev odgovornosti in solidarnost, kot je določeno v členu 80 PDEU, in uravnoteženost prizadevanj držav članic, bi bilo treba vzpostaviti obvezni solidarnostni mehanizem, ki zagotavlja učinkovito podporo državam članicam pod migracijskim pritiskom in hiter dostop do poštenih in učinkovitih postopkov za priznanje mednarodne zaščite. Tak mehanizem bi moral določati različne vrste solidarnostnih ukrepov, ki so enakovredni, ter biti prožen, da bi se lahko hitro prilagajal spreminjajoči se naravi migracijskih izzivov. Solidarnostni odziv bi moral biti zasnovan za vsak primer posebej, da bi bil prilagojen potrebam zadevne države članice.

(23) Komisija bi morala imenovati koordinatorja EU za solidarnost in tako poskrbeti za nemoteno izvajanje solidarnostnega mehanizma. Koordinator EU za solidarnost bi moral spremljati in usklajevati operativne vidike solidarnostnega mehanizma ter delovati kot osrednja kontaktna točka. Koordinator EU za solidarnost bi moral omogočati komunikacijo med državami članicami pri izvajanju te uredbe. Koordinator EU za solidarnost bi moral v sodelovanju z Agencijo za azil spodbujati usklajene delovne metode za ugotavljanje istovetnosti oseb, upravičenih

([8]) Uredba (EU) 2021/1147 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 7. julija 2021 o vzpostavitvi Sklada za azil, migracije in vključevanje (UL L 251, 15.7.2021, str. 1).

([9]) Uredba (EU) 2021/1060 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 24. junija 2021 o določitvi skupnih določb o Evropskem skladu za regionalni razvoj, Evropskem socialnem skladu plus, Kohezijskem skladu, Skladu za pravični prehod in Evropskem skladu za pomorstvo, ribištvo in akvakulturo ter finančnih pravil zanje in za Sklad za azil, migracije in vključevanje, Sklad za notranjo varnost in Instrument za finančno podporo za upravljanje meja in vizumsko politiko (UL L 231, 30.6.2021, str. 159).

do premestitve, in njihovo ujemanje z državami članicami premestitve, zlasti za zagotovitev, da se upoštevajo smiselne povezave. Za učinkovito opravljanje vloge koordinatorja EU za solidarnost bi bilo treba uradu koordinatorja EU za solidarnost zagotoviti dovolj osebja in virov ter mu dati možnost, da sodeluje na srečanjih foruma na visoki ravni.

(24) Za zagotovitev učinkovitega izvajanja solidarnostnega mehanizma, vzpostavljenega s to uredbo, bi bilo treba sklicati predstavnike držav članic na ministrski ali drugi visoki politični ravni v okviru foruma na visoki ravni, na katerem bi bilo treba preučiti poročilo, sklep in predlog Komisije za izvedbeni akt Sveta o vzpostavitvi letnega solidarnostnega fonda ter oceniti splošne razmere in se dogovoriti o solidarnostnih ukrepih in njihovih ravneh, potrebnih za vzpostavitev letnega solidarnostnega fonda, in po potrebi drugih ukrepih za odzivanje na migracije. Da bi zagotovili nemoteno delovanje in operacionalizacijo letnega solidarnostnega fonda, bi morali sklicati solidarnostni forum EU na tehnični ravni (v nadaljnjem besedilu: forum na tehnični ravni), ki bi ga sestavljali predstavniki na dovolj visoki ravni, kot so visoki uradniki ustreznih organov držav članic, ki bi mu v imenu Komisije predsedoval koordinator EU za solidarnost. V forumu na tehnični ravni bi morala sodelovati Agencija za azil, po potrebi in na povabilo koordinatorja EU za solidarnost pa tudi Evropska agencija za mejno in obalno stražo ter Agencija Evropske unije za temeljne pravice.

(25) Glede na to, da iskanje in reševanje izhajata iz mednarodnih obveznosti, so lahko države članice, ki se soočajo s ponavljajočimi se izkrcanji v okviru operacij iskanja in reševanja, med državami članicami, ki imajo koristi od solidarnostnih ukrepov. Moralo bi biti mogoče določiti okvirni odstotek solidarnostnih ukrepov, ki bi jih bilo mogoče zahtevati za zadevne države članice. Poleg tega bi morale države članice upoštevati ranljivost oseb, ki prispejo po tovrstnih izkrcanjih.

(26) Da se zagotovi pravočasen odziv na razmere migracijskega pritiska, bi moral koordinator EU za solidarnost podpirati hitro premestitev prosilcev za mednarodno zaščito in upravičencev do mednarodne zaščite, upravičenih do premestitve. Država članica prejemnica bi morala ob pomoči Agencije za azil pripraviti seznam upravičenih oseb, ki jih je treba premestiti, in bi morali imeti možnost uporabiti orodja, ki jih razvije koordinator EU za solidarnost. Osebe, ki jih je treba premestiti, bi morale imeti možnost, da predložijo informacije o obstoju pomembnih povezav z določenimi državami članicami, vendar ne bi smeli imeti pravice do izbire določene države članice premestitve.

(27) Da bi zagotovili ustrezen solidarnostni odziv in kadar prispevki držav članic glede na ugotovljene potrebe ne zadostujejo, bi moral imeti Svet možnost, da ponovno skliče forum na visoki ravni, da bi državam članicam omogočil, da se zavežejo dodatnim solidarnostnim prispevkom.

(28) Komisija bi morala pri ocenjevanju, ali je država članica pod migracijskim pritiskom, izpostavljena tveganju migracijskega pritiska ali se sooča z resnimi migracijskimi razmerami, na podlagi obsežne kvantitativne in kvalitativne ocene upoštevati številne dejavnike, med drugim ustrezna priporočila Agencije za azil in informacije, zbrana na podlagi mehanizma EU za pripravljenost na krize v zvezi z migracijami in upravljanje takšnih kriz. Taki dejavniki bi morali vključevati: število prošenj za mednarodno zaščito, nezakonite prehode meje, nedovoljeno gibanje državljanov tretjih držav in oseb brez državljanstva med državami članicami, izdane in izvršene odločbe o vrnitvi, izdane in izvršene odločitve o predaji, število prihodov po morju, vključno z izkrcanji po operacijah iskanja in reševanja, ranljivostjo prosilcev za azil in zmogljivostjo države članice za upravljanje primerov na področju azila in vračanja, posebnosti, ki izhajajo iz geografske lege države članice in njenih odnosov z ustreznimi tretjimi državami ter morebitne primere instrumentalizacije migrantov.

(29) Vzpostaviti bi bilo treba mehanizem za države članice, za katere je v sklepu ugotovljeno, da so pod migracijskim pritiskom, ali tiste, ki menijo, da so pod migracijskim pritiskom, da bodo lahko uporabljale letni solidarnostni fond. Države članice, za katere je bilo v sklepu ugotovljeno, da so pod pritiskom, bi morale imeti možnost, da uporabijo letni solidarnostni fond preprosto tako, da Komisijo in Svet obvestijo o svoji nameri za njegovo uporabo, nato pa bi moral koordinator EU za solidarnost v imenu Komisije sklicati forum na tehnični ravni. Države članice, ki menijo, da so pod migracijskim pritiskom, bi morale zato, da uporabijo solidarnostni fond, ustrezno utemeljiti obstoj in obseg tega pritiska ter zagotoviti druge relevantne informacije v obliki uradnega obvestila, ki ga mora Komisija hitro oceniti. Države članice prejemnice bi morale letni solidarnostni fond uporabljati razumno in sorazmerno ob upoštevanju solidarnostnih potreb drugih držav članic, ki so pod migracijskim pritiskom. Koordinator EU za

solidarnost bi moral zagotoviti uravnoteženo porazdelitev razpoložljivih solidarnostnih prispevkov med države članice prejemnice. Kadar država članica meni, da je v kriznih razmerah, bi bilo treba uporabiti postopek iz Uredbe (EU) 2024/1359 Evropskega parlamenta in Sveta ([10]).

(30) Kadar so države članice hkrati države članice prejemnice, ne bi smele biti zavezane izvajanju svojih obljubljenih prispevkov v letni solidarnostni fond. Hkrati bi morala imeti država članica, kadar se sooča ali meni, da se sooča z migracijskim pritiskom ali resnimi migracijskimi razmerami, ki bi lahko ovirale njeno zmožnost izvajanja obljubljenih prispevkov zaradi izzivov, ki jih mora ta država članica reševati, možnost, da zaprosi za popolno ali delno zmanjšanje svojega obljubljenega prispevka.

(31) Za delovanje solidarnostnega mehanizma bi bilo treba v skladu z načelom obveznega pravičnega deleža uporabiti referenčni ključ na podlagi velikosti prebivalstva in BDP držav članic, ki bi omogočil določitev skupnega prispevka vsake države članice. Država članica bi lahko v pomoč državam članicam, ki so pod migracijskim pritiskom, prostovoljno zagotovila skupni prispevek, ki bi presegal njen obvezni pravični delež. Pri operacionalizaciji letnega solidarnostnega fonda bi morale prispevajoče države članice izvajati svoje zaveze sorazmerno s splošno sprejeto zavezo, kar pomeni, da vsakič, ko se solidarnostne rezerve pridobijo iz fonda, te države članice prispevajo v skladu s svojim pravičnim deležem. Da se ohrani delovanje te uredbe, prispevajoče države članice ne bi smele biti zavezane k izpolnjevanju svojih solidarnostnih zavez do države članice prejemnice, kadar Komisija v njej ugotovi sistemske pomanjkljivosti v zvezi s pravili iz dela III te uredbe, ki bi lahko imele resne negativne posledice za delovanje te uredbe.

(32) Poleg letnega solidarnostnega fonda imajo države članice, zlasti kadar so pod migracijskim pritiskom ali se soočajo z resnimi migracijskimi razmerami, pa tudi Unija, na voljo stalni nabor orodij EU za podporo na področju migracij (v nadaljnjem besedilu: nabor orodij), ki vključuje ukrepe, ki lahko pomagajo pri odzivanju na potrebe in blaženju pritiska na države članice ter so predvideni v pravnem redu Unije ali orodjih politike. Da bi zagotovili učinkovito uporabo vseh ustreznih orodij za odzivanje na specifične migracijske izzive, bi morala imeti Komisija možnost, da opredeli potrebne ukrepe iz nabora orodij, brez poseganja v ustrezno pravo Unije, kadar je ustrezno. Države članice bi si morale prizadevati za uporabo sestavnih delov nabora orodij v povezavi z letnim solidarnostnim fondom. Uporaba ukrepov iz nabora orodij pa ne bi smela biti predpogoj za koriščenje solidarnostnih ukrepov.

(33) Kot solidarnostni ukrep na sekundarni ravni bi bilo treba uvesti poravnave obveznosti, ko bi se odgovornost za obravnavanje prošnje preneslo na prispevajočo državo članico, odvisno od tega, ali zaveze za premestitev dosegajo ali ne dosegajo nekaterih pragov, ki so določeni v tej uredbi. V nekaterih okoliščinah postane uporaba poravnanih obveznosti obvezna, da se državam članicam prejemnicam zagotovi zadostna predvidljivost. Prispevke za solidarnost, izvedene prek poravnav obveznosti, bi bilo treba šteti kot del obveznega pravičnega deleža prispevajoče države članice. Vzpostaviti bi bilo treba sistem jamstev, da bi čim bolj preprečili spodbude za nedovoljene migracije v Unijo in nedovoljeno gibanje državljanov tretjih držav in oseb brez državljanstva med državami članicami ter da bi podprli nemoteno delovanje pravil v zvezi z določanjem odgovornosti za obravnavanje prošenj za mednarodno zaščito. Kadar postane uporaba poravnav obveznosti obvezna, mora prispevajoča država članica, ki se je zavezala premestitvi in nima prošenj za mednarodno zaščito, za katere je bila kot odgovorna za poravnavo določena država članica prejemnica, izpolniti svojo zavezo o premestitvi.

(34) Čeprav bi bilo treba premestitev uporabljati predvsem za prosilce za mednarodno zaščito, pri čemer bi morale imeti prednost zlasti ranljive osebe, bi morala njena uporaba ostati prožna. Zaradi prostovoljne narave premestitev bi morale imeti prispevajoče države članice in države članice prejemnice možnost, da izrazijo svoje preference glede oseb, za katere se preuči možnost premestitve. Da bi zagotovili učinkovito izvajanje obljubljenih premestitev, bi morale biti te preference razumne glede na ugotovljene potrebe in profile, ki so na voljo v državi članici prejemnici.

(35) Organom, uradom in agencijam Unije na področju azila ter upravljanja meja in migracij bi moralo biti omogočeno, da državam članicam in Komisiji na zahtevo zagotovijo podporo pri izvajanju te uredbe, in sicer z nudenjem strokovnega znanja in operativne podpore, kot je določeno v njihovih pooblastilih.

([10]) Uredba (EU) 2024/1359 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 14. maja 2024 o ravnanju v kriznih razmerah in primeru višje sile na področju migracij in azila ter spremembi Uredbe (EU) 2021/1147 (UL L, 2024/1359, 22.5.2024, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2024/1359/oj).

(36) Skupni evropski azilni sistem je bil vzpostavljen postopoma kot skupno območje zaščite, ki temelji na celoviti in vključujoči uporabi Ženevske konvencije z dne 28. julija 1951 o statusu beguncev, kakor je bila dopolnjena z Newyorškim protokolom z dne 31. januarja 1967 (v nadaljnjem besedilu: Ženevska konvencija), s čimer je zagotovljeno, da se v skladu z načelom nevračanja nihče ne pošlje nazaj v preganjanje. V tem smislu in brez poseganja v merila odgovornosti, določena v tej uredbi, se države članice, ki vse spoštujejo načelo nevračanja, štejejo kot varne za državljane tretjih držav.

(37) Primerno je, da se v skupni evropski azilni sistem, kot ga je Evropski svet določil na svojem izrednem zasedanju 15. in 16. oktobra 1999 v Tampereju, vključi jasna in izvedljiva metoda za določitev države članice, odgovorne za obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito. Ta metoda bi morala temeljiti na objektivnih, poštenih merilih za države članice in zadevne osebe. Zlasti bi morala omogočati hitro določitev odgovorne države članice, da bi se zagotovil hiter in učinkovit dostop do pravičnih in učinkovitih postopkov za priznanje mednarodne zaščite in da ne bi bil ogrožen cilj hitre obravnave prošenj za mednarodno zaščito.

(38) Da bi znatno izboljšali razumevanje postopkov, ki se uporabljajo, bi morale države članice osebam, za katere se uporablja ta uredba, čim prej v jeziku, ki ga razumejo ali za katerega se lahko razumno domneva, da ga razumejo, zagotoviti vse ustrezne informacije v zvezi z uporabo te uredbe, zlasti informacije v zvezi z merili za določitev odgovorne države članice, ustreznimi postopki ter informacijami o njihovih pravicah in obveznostih na podlagi te uredbe, vključno s posledicami neizpolnjevanja obveznosti. Da se ohrani otrokova največja korist in zagotovi vključenost mladoletnikov v postopke iz te uredbe, bi morale države članice mladoletnikom zagotoviti informacije na način, ki je prijazen do otroka, ter ob upoštevanju njihove starosti in zrelosti. V zvezi s tem bi morala Agencija za azil v tesnem sodelovanju z nacionalnimi organi zasnovati skupno informativno gradivo ter specifične informacije za mladoletnike brez spremstva in ranljive prosilce.

(39) Zagotavljanje kakovostnih informacij in pravne podpore v zvezi s postopkom za določitev odgovorne države članice ter pravic in obveznosti prosilcev v tem postopku je tako v interesu držav članic kot prosilcev. Da bi povečali učinkovitost postopka za določitev odgovorne države članice in zagotovili pravilno uporabo meril odgovornosti iz te uredbe, bi bilo treba kot sestavni del sistema za določitev odgovorne države članice uvesti pravno svetovanje. V ta namen bi moralo biti prosilcem na njihovo zahtevo na voljo pravno svetovanje za zagotavljanje usmeritev in pomoči pri uporabi meril in mehanizmov za določitev odgovorne države članice.

(40) Ta uredba bi morala graditi na načelih, iz Uredbe (EU) št. 604/2013 Evropskega parlamenta in Sveta ([11]), hkrati pa reševati ugotovljene izzive in v skladu s členom 80 PDEU kot del skupnega okvira razvijati načelo solidarnosti in pravične delitve odgovornosti. V ta namen bi moral nov, obvezen solidarnostni mehanizem omogočiti okrepljeno pripravljenost držav članic za upravljanje migracij, obravnavanje razmer, v katerih se države članice soočajo z migracijskim pritiskom, in omogočanje redne solidarnostne podpore med državami članicami. Učinkovito izvajanje solidarnostnega mehanizma je skupaj z učinkovitim sistemom za določitev odgovorne države članice osnovni pogoj za delovanje skupnega evropskega azilnega sistema kot celota.

(41) Ta uredba bi se morala uporabljati za prosilce za subsidiarno zaščito in osebe, upravičene do subsidiarne zaščite, da se zagotovi enaka obravnava vseh prosilcev za mednarodno zaščito in njenih upravičencev ter doslednost uporabe z veljavnim pravnim redom Unije na področju azila, zlasti z Uredbo (EU) 2024/1347 Evropskega parlamenta in Sveta ([12]).

([11]) Uredba (EU) št. 604/2013 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. junija 2013 o vzpostavitvi meril in mehanizmov za določitev države članice, odgovorne za obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito, ki jo v eni od držav članic vloži državljan tretje države ali oseba brez državljanstva (UL L 180, 29.6.2013, str. 31).

([12]) Uredba (EU) 2024/1347 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 14. maja 2024 o standardih glede pogojev, ki jih morajo izpolnjevati državljani tretjih držav ali osebe brez državljanstva, da so upravičeni do mednarodne zaščite, glede enotnega statusa beguncev ali oseb, upravičenih do subsidiarne zaščite, in glede vsebine te zaščite ter spremembi Direktive Sveta 2003/109/ES in razveljavitvi Direktive 2011/95/EU Evropskega parlamenta in Sveta (UL L, 2024/1347, 22.5.2024, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2024/1347/oj).

(42) Za zagotovitev, da se državljane tretjih držav in osebe brez državljanstva, ki so preseljene ali sprejete v skladu z Uredbo (EU) 2024/1350 Evropskega parlamenta in Sveta ([13]) ali jim je bila priznana mednarodna zaščita ali humanitarni status na podlagi nacionalnih programov za preselitev, vrne v državo članico, ki jih je sprejela ali preselila, bi se morala ta uredba uporabljati tudi za sprejete osebe, ki so brez dovoljenja prisotne na ozemlju druge države članice.

(43) Zaradi učinkovitosti in pravne varnosti je bistveno, da ta Uredba temelji na načelu, da se odgovornost določi samo enkrat, razen kadar se uporabi kateri od razlogov za opustitev odgovornosti iz te uredbe.

(44) Direktiva (EU) 2024/1346 bi se morala uporabljati za vse postopke, ki vključujejo prosilce, na podlagi te uredbe, ob upoštevanju omejitev pri uporabi navedene direktive.

(45) Uredba (EU) 2024/1348 Evropskega parlamenta in Sveta ([14]) bi se morala uporabljati kot dopolnitev postopkovnih zaščitnih ukrepov na podlagi te uredbe, brez poseganja vanje in ob upoštevanju omejitev pri uporabi navedene uredbe.

(46) V skladu s Konvencijo Združenih narodov o otrokovih pravicah iz leta 1989 in Listino bi morala biti otrokova največja korist primarna skrb držav članic pri uporabi te uredbe. Pri ugotavljanju, kaj je otrokova največja korist, bi morale države članice upoštevati zlasti dobrobit mladoletnika in njegov kratkoročni, srednjeročni in dolgoročni družbeni razvoj, vprašanja varnosti in varovanja v skladu z njegovo starostjo in zrelostjo, vključno z okoljem, iz katerega prihaja. Prav tako bi bilo treba za mladoletnike brez spremstva zaradi njihove posebne ranljivosti določiti posebna procesna jamstva, vključno z imenovanjem zastopnika.

(47) Za zagotovitev učinkovite uporabe jamstev za mladoletnike, določenih v tej uredbi, bi morale države članice zagotoviti, da se osebje pristojnih organov, ki obravnava prošnje v zvezi z mladoletniki brez spremstva, udeleži ustreznega usposabljanja, na primer v skladu z ustreznimi smernicami Agencije za azil, in sicer na področjih, kot so pravice in individualne potrebe mladoletnikov, zgodnje odkrivanje žrtev trgovine z ljudmi ali zlorabe ter najboljše prakse za preprečevanje izginotij mladoletnikov.

(48) V skladu z Evropsko konvencijo o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin in Listino, bi moralo biti spoštovanje zasebnega in družinskega življenja primarna skrb držav članic pri uporabi te uredbe.

(49) Brez poseganja v pristojnost držav članic glede pridobitve državljanstva in dejstvo, da mora na podlagi mednarodnega prava vsaka država članica ob ustreznem upoštevanju prava Unije določiti pogoje za pridobitev in izgubo državljanstva pri uporabi te uredbe, obenem pa bi morale države članice spoštovati svoje mednarodne obveznosti do oseb brez državljanstva v skladu z instrumenti mednarodnega prava o človekovih pravicah, po potrebi vključno s Konvencijo o statusu oseb brez državljanstva, sprejeto 28. septembra 1954 v New Yorku. Države članice bi si morale, kadar je ustrezno, prizadevati za ugotavljanje istovetnosti oseb brez državljanstva in povečanje njihove zaščite, s čimer bi jim omogočile uživanje temeljnih pravic in zmanjšale tveganje diskriminacije ali neenakega obravnavanja.

(50) Da se prepreči premestitev oseb, ki predstavljajo varnostno tveganje, med državami članicami, je treba zagotoviti, da država članica, v kateri je bila prvič registrirana prošnja, ne uporabi meril odgovornosti oziroma država članica prejemnica ne uporabi postopka premestitve, kadar obstajajo utemeljeni razlogi za domnevo, da zadevna oseba predstavlja grožnjo za notranjo varnost.

(51) Za zagotovitev, da prošnje za mednarodno zaščito članov iste družine temeljito obravnava ena sama država članica, da so odločitve v zvezi z njimi dosledne in da se člani iste družine ne ločijo, bi moralo biti dopuščeno, da bi se postopki za določitev države članice, odgovorne za obravnavanje teh prošenj, izvedli hkrati.

([13]) Uredba (EU) 2024/1350 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 14. maja 2024 o vzpostavitvi okvira Unije za preselitev in humanitarni sprejem ter spremembi Uredbe (EU) 2021/1147 (UL L, 2024/1350, 22.5.2024, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2024/1350/oj).).

([14]) Uredba (EU) 2024/1348 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 14. maja 2024 o vzpostavitvi skupnega postopka za mednarodno zaščito v Uniji in razveljavitvi Direktive 2013/32/EU (UL L, 2024/1348, 22.5.2024, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2024/1348/oj).

(52) Opredelitev družinskega člana bi morala odražati tudi realnost trenutnih migracijskih trendov, in sicer da prosilci pogosto prispejo na ozemlje držav članic po dolgotrajnem obdobju v tranzitu. Opredelitev bi morala zato vključevati družine, izoblikovane zunaj izvorne države, a pred njihovim prihodom na ozemlje države članice.

(53) Za zagotovitev polnega spoštovanja načela enotnosti družine in otrokove največje koristi bi moral biti obstoj razmerja odvisnosti med prosilcem in njegovim otrokom, sorojencem ali staršem na podlagi nosečnosti ali materinstva prosilke, ali zdravstvenega stanja ali visoke starosti prosilke oziroma prosilca, zavezujoče merilo odgovornosti. Kadar je prosilec mladoletnik brez spremstva, bi moralo zavezujoče merilo odgovornosti postati tudi prisotnost družinskega člana, sorojenca ali sorodnika, ki lahko zanj skrbi, na ozemlju druge države članice. Za odvračanje od nedovoljenega gibanja mladoletnikov brez spremstva v odsotnosti takega družinskega člana, sorojenca ali sorodnika, ki ni v otrokovo največjo korist, bi morala biti odgovorna država članica tista država članica, v kateri je bila prošnja mladoletnika brez spremstva za mednarodno zaščito prvič registrirana, če je to v otrokovo največjo korist. Kadar mladoletnik brez spremstva zaprosi za mednarodno zaščito v več državah članicah in država članica meni, da njegova predaja v odgovorno državo članico na podlagi individualne ocene ni v otrokovo največjo korist, bi morala za obravnavanje nove prošnje postati odgovorna ta država članica.

(54) Pravila o dokazih bi morala omogočati hitrejšo združitev družine kot na podlagi Uredbe (EU) št. 604/2013. Zato je treba pojasniti, da formalni dokazi, kot so izvirna dokumentarna dokazila in testi DNK, ne bi smeli biti potrebni, kadar so posredni dokazi skladni, preverljivi in dovolj podrobni, da se določi odgovornost za obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito. Organi držav članic bi morali za pravično oceno odnosa upoštevati vse razpoložljive informacije, kot so fotografije, dokazi o stikih in izjave prič. Da bi olajšali zgodnje odkrivanje morebitnih primerov, ki zadevajo družinske člane, bi moral prosilec prejeti predlogo, ki jo pripravi Agencija za azil. Kadar je mogoče, bi moral prosilec predlogo izpolniti še pred osebnim razgovorom. Ob upoštevanju pomena družinskih povezav v hierarhiji meril odgovornosti bi bilo treba med ustreznimi postopki, določenimi v tej uredbi, dati prednost vsem primerom, ki zadevajo družinske člane.

(55) Kadar imajo prosilci diplomo ali drugo kvalifikacijo, bi morala biti za obravnavo njihove prošnje odgovorna država članica, v kateri je bila diploma izdana, pod pogojem, da je prošnja registrirana manj kot šest let po izdaji diplome ali kvalifikacije, kar bi zagotovilo hitro obravnavo prošnje v državi članici, s katero ima prosilec pomembne povezave na podlagi take diplome.

(56) Glede na to, da bi morala država članica ostati odgovorna za osebo, ki je nedovoljeno vstopila na njeno ozemlje, je treba zajeti tudi primere, kadar oseba vstopi na ozemlje po operaciji iskanja in reševanja. Določiti bi bilo treba odstopanje od merila odgovornosti za primere, ko je država članica premestila osebe, ki so nezakonito prečkale zunanjo mejo druge države članice, ali po operaciji iskanja in reševanja. V takem primeru bi morala biti za osebo, ki zaprosi za mednarodno zaščito, odgovorna država članica premestitve.

(57) Državi članici bi moralo biti dovoljeno, da odstopa od meril odgovornosti po lastni presoji, zlasti iz humanitarnih, socialnih in kulturnih razlogov ter sočutja, da se omogoči združitev z družinskimi člani, sorodniki ali katerimi koli drugimi svojci ter obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito, ki je bila registrirana v njej ali v drugi državi članici, tudi če tako obravnavanje ni njena odgovornost glede na merila iz te uredbe.

(58) Da se zagotovi spoštovanje postopkov iz te uredbe in da se preprečijo ovire za učinkovito uporabo te uredbe, zlasti da se preprečijo pobegi državljanov tretjih držav in oseb brez državljanstva ali njihovo nedovoljeno gibanje med državami članicami, je treba določiti jasne obveznosti prosilca v okviru postopka in o katerih bi moral biti ustrezno in pravočasno obveščen. Neizpolnjevanje takih obveznosti bi moralo imeti za prosilca ustrezne in sorazmerne postopkovne posledice ter ustrezne in sorazmerne posledice v smislu njegovih pogojev za sprejem. Države članice bi morale upoštevati individualne okoliščine prosilca pri ocenjevanju izpolnjevanja njegovih obveznosti in sodelovanja s pristojnimi organi v skladu s pravili, določenimi v tej uredbi. V skladu z Listino bi morala država članica, v kateri se tak prosilec nahaja, v vsakem primeru zagotoviti, da je zadoščeno prosilčevim najnujnejšim materialnim potrebam.

(59) Da se omeji možnost, da bi ravnanje prosilcev povzročilo prenehanje ali prenos odgovornosti na drugo državo članico, bi bilo treba podaljšati roke, ki vodijo do prenehanja ali prenosa odgovornosti, kadar zadevna oseba med obravnavo prošnje zapusti ozemlje držav članic ali pobegne, da bi se izognila predaji v odgovorno državo članico. Poleg tega bi bilo treba odpraviti prenos odgovornosti, kadar država članica, ki predloži obvestilo, ne upošteva roka

za pošiljanje obvestila o ponovnem sprejemu, da se prepreči izogibanje pravilom in oviranje postopka. V primerih, ko je oseba nezakonito vstopila v državo članico, ne da bi zaprosila za azil, bi bilo treba obdobje, po katerem preneha odgovornost te države članice in ko za osebo postane odgovorna druga država članica, v kateri je ta oseba pozneje zaprosila za azil, podaljšati, da bi se osebe dodatno spodbudile k spoštovanju pravil in vložitvi prošnje v državi članici prvega vstopa ter da bi se tako omejilo nedovoljeno gibanje državljanov tretjih držav in oseb brez državljanstva med državami članicami in povečala splošna učinkovitost skupnega evropskega azilnega sistema.

(60) Organizirati bi bilo treba osebni razgovor s prosilcem, da se olajša določitev države članice, odgovorne za obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito, razen če je prosilec pobegnil, se brez upravičljivih razlogov ni udeležil razgovora ali če informacije, ki jih je predložil prosilec, zadostujejo za določitev odgovorne države članice. Za zagotovitev, da se od prosilca zberejo vse potrebne informacije za pravilno določitev odgovorne države članice, bi morala država članica, ki razgovor opusti, prosilcu omogočiti, da predloži vse dodatne informacije, vključno z ustrezno utemeljenimi razlogi, zaradi katerih bi moral organ preučiti, ali je potreben osebni razgovor. Takoj po registraciji prošnje za mednarodno zaščito bi bilo treba prosilca obvestiti zlasti o uporabi te uredbe, dejstvu, da se določitev države članice, odgovorne za obravnavanje njegove prošnje za mednarodno zaščito, določi na podlagi objektivnih meril, o njegovih pravicah in obveznostih na podlagi te uredbe ter o posledicah neizpolnjevanja obveznosti.

(61) Da bo osebni razgovor čim bolj olajšal hitro in učinkovito določitev odgovorne države članice, bi moralo biti osebje, ki vodi razgovore s prosilci, deležno zadostnega usposabljanja, vključno s splošnim poznavanjem težav, ki bi lahko negativno vplivale na prosilčevo zmožnost za razgovor, na primer kazalnikov o tem, da je bil prosilec morda žrtev mučenja ali trgovine z ljudmi.

(62) Da se zagotovi učinkovita zaščita temeljnih pravic prosilcev do spoštovanja zasebnega in družinskega življenja, pravic otroka ter varstva pred nečloveškim in ponižujočim ravnanjem zaradi predaje, bi morali imeti prosilci pravico do učinkovitega pravnega sredstva, omejenega na te pravice, zlasti v skladu s členom 47 Listine in ustrezno sodno prakso Sodišča Evropske unije.

(63) Za nemoteno uporabo te uredbe bi morale države članice po koncu postopka za določitev odgovorne države članice v vseh primerih odgovorno državo članico navesti v sistemu Eurodac, tudi v primerih, ko odgovornost izhaja iz neupoštevanja rokov za pošiljanje zahtev za sprejem ali odgovarjanje nanje, za izvedbo predaje, pa tudi v primerih, ko država članica prve prošnje postane odgovorna ali kadar ni mogoče izvesti predaje v prvotno odgovorno državo članico zaradi resničnega tveganja, da bo prosilec zaradi predaje v to državo članico postal žrtev nečloveškega ali ponižujočega ravnanja v smislu člena 4 Listine, in se kot odgovorna naknadno določi druga država članica.

(64) Da se zagotovi hitra določitev odgovorne države članice, bi bilo treba čim bolj racionalizirati in skrajšati roke za pošiljanje zahtev za sprejem in odgovarjanje nanje, pošiljanje obvestil o ponovnem sprejemu ter vlaganje pritožb in odločanje o njih, brez poseganja v temeljne pravice prosilcev.

(65) Pridržanje prosilcev bi bilo treba uporabljati v skladu z osnovnim načelom, da se oseba ne bi smela pridržati samo zato, ker zaprosi za mednarodno zaščito. Pridržanje bi moralo trajati čim krajše možno obdobje, zanj pa bi morali veljati načeli nujnosti in sorazmernosti, torej bi moralo biti dovoljeno zgolj kot skrajni ukrep. Pridržanje prosilcev mora biti zlasti v skladu s členom 31 Ženevske konvencije. Postopki, določeni v tej uredbi v zvezi s pridržano osebo, bi se morali uporabljati prednostno v najkrajšem možnem roku. Kar zadeva splošna jamstva v zvezi s pridržanjem in pogoje za pridržanje, bi morale države članice, kadar je to ustrezno, določbe Direktive (EU) 2024/1346 uporabljati tudi za osebe, ki so pridržane na podlagi te uredbe. Mladoletniki praviloma ne bi smeli biti pridržani in prizadevati bi si bilo treba, da bi jih namestili v nastanitvene objekte s posebno ureditvijo za mladoletnike. V izjemnih okoliščinah se kot zadnja možnost in po tem, ko se ugotovi, da ni mogoče učinkovito uporabiti drugih, manj prisilnih alternativnih ukrepov, in po oceni, da je pridržanje v otrokovo največjo korist, lahko pridržijo mladoletniki v okoliščinah iz Direktive (EU) 2024/1346.

(66) Pomanjkljivosti ali razpad azilnih sistemov, ki jih posebni pritiski na te sisteme pogosto še zaostrijo ali pa k njim prispevajo, bi lahko ogrozili nemoteno delovanje sistema, vzpostavljenega na podlagi te uredbe, to pa bi lahko povzročilo nevarnost, da bodo kršene pravice prosilcev, kot jih določajo pravni red Unije na področju azila, Listina in druge mednarodne obveznosti v zvezi s človekovimi pravicami in pravicami beguncev.

(67) Za pravilno delovanje skupnega evropskega azilnega sistema je bistveno lojalno sodelovanje med državami članicami. To med drugim zajema pravilno uporabo postopkovnih pravil, določenih v tej uredbi, vključno z vzpostavitvijo in izvajanjem vseh ustreznih praktičnih ureditev, potrebnih za zagotovitev, da se premestitve dejansko izvedejo.

(68) V skladu z Uredbo Komisije (ES) št. 1560/2003 ([15]) se lahko predaje v odgovorno državo članico za obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito izvedejo v obliki prostovoljnega ali nadzorovanega odhoda ali v spremstvu. Države članice bi morale z zagotavljanjem ustreznih informacij zadevni osebi spodbujati predaje s prostovoljnim odhodom in zagotoviti, da se nadzorovane predaje ali predaje v spremstvu izvajajo na human način ob polnem upoštevanju temeljnih pravic in spoštovanju človeškega dostojanstva ter otrokove največje koristi in ob največjem možnem upoštevanju razvoja zadevne sodne prakse, zlasti glede predaj iz humanitarnih razlogov.

(69) Če je to potrebno za obravnavo prošnje za mednarodno zaščito, bi morale imeti države članice možnost, da brez soglasja prosilca izmenjajo specifične informacije, pomembne za ta namen, kadar so take informacije potrebne, da lahko pristojni organi odgovorne države članice izpolnijo svoje obveznosti, zlasti tiste, ki izhajajo iz Uredbe (EU) 2024/1348.

(70) Za zagotovitev jasnega in učinkovitega postopka premestitve bi bilo treba določiti posebna pravila za države članice prejemnice in prispevajoče države članice. Kadar pred premestitvijo odgovornost ni določena, bi jo morala prevzeti država članica premestitve, razen kadar se uporabljajo merila v zvezi z družino. Pravila in zaščitni ukrepi v zvezi s predajami iz te uredbe bi se morali uporabljati tudi, kadar je ustrezno, za predaje zaradi premestitve. Taka pravila bi morala zagotoviti, da se ohrani enotnost družine in da se ne premestijo osebe, ki bi lahko ogrozile notranjo varnost.

(71) Kadar države članice ukrep premestitve izvedejo kot solidarnostni prispevek, bi jim bilo treba zagotoviti primerna in sorazmerna finančna sredstva iz proračuna Unije. Da bi države članice spodbudili k dajanju prednosti premestitvi mladoletnikov brez spremstva, bi bilo treba zagotoviti višji spodbujevalni prispevek v zvezi z mladoletniki brez spremstva.

(72) Moralo bi biti možno uporabiti sredstva Sklada za azil, migracije in vključevanje, kot je bil ustanovljen z Uredbo (EU) 2021/1147, in drugih ustreznih skladov Unije (v nadaljnjem besedilu: skladi) za podporo prizadevanjem držav članic pri uporabi te uredbe v skladu s pravili, ki urejajo uporabo skladov, in brez poseganja v druge prednostne naloge, ki jih podpirajo skladi. V zvezi s tem bi države članice morale imeti možnost uporabiti dodeljena sredstva v okviru zadevnih programov, vključno z zneski, ki so na voljo po vmesnem pregledu. Moralo bi biti možno zagotoviti dodatno podporo v okviru tematskih instrumentov, zlasti tistim državam članicam, ki bi morda morale povečati svoje zmogljivosti na zunanjih mejah ali ki se soočajo s posebnimi pritiski ali potrebami v zvezi s svojimi azilnimi in sprejemnimi sistemi ter svojimi zunanjimi mejami.

(73) Uredbo (EU) 2021/1147 bi bilo treba spremeniti, da se zagotovi celoten prispevek iz proračuna Unije k skupnim upravičenim odhodkom solidarnostnih ukrepov ter da se uvedejo posebne zahteve glede poročanja v zvezi s temi ukrepi v okviru že obstoječih obveznosti poročanja o izvajanju skladov.

(74) Pri določanju obdobja upravičenosti za odhodke solidarnostnih ukrepov bi bilo treba upoštevati potrebo po pravočasnem izvajanju solidarnostnih ukrepov. Poleg tega bi bilo treba zaradi solidarnostne narave finančnih prenosov na podlagi te uredbe te prenose v celoti uporabiti za financiranje solidarnostnih ukrepov.

([15]) Uredba Komisije (ES) št. 1560/2003 z dne 2. septembra 2003 o podrobnih pravilih za uporabo Uredbe Sveta (ES) št. 343/2003 o določitvi meril in mehanizmov za določitev države članice, odgovorne za obravnavanje prošnje za azil, ki jo v eni od držav članic vloži državljan tretje države (UL L 222, 5.9.2003, str. 3).

(75) Uporabo te uredbe je mogoče olajšati in njeno učinkovitost povečati z dvostranskimi dogovori med državami članicami za izboljšanje komunikacije med pristojnimi službami, skrajšanje rokov za postopke ali poenostavitev obravnave zahtev za sprejem ali obvestil o ponovnem sprejemu ali z uvedbo postopkov za izvajanje predaj, in sicer na čim učinkovitejši način.

(76) Zagotoviti bi bilo treba kontinuiteto med sistemom za določanje odgovorne države članice, uvedenim z Uredbo (EU) št. 604/2013, in sistemom, uvedenim s to uredbo. Podobno bi bilo treba zagotoviti skladnost med to uredbo in Uredbo (EU) 2024/1358 Evropskega parlamenta in Sveta ([16]).

(77) Vzpostaviti bi bilo treba mrežo ali mreže pristojnih organov držav članic in spodbuditi njihovo delovanje s pomočjo Agencije za azil, da bi se okrepila praktično sodelovanje in izmenjava informacij o vseh zadevah v zvezi z uporabo te uredbe, vključno z razvojem praktičnih orodij in usmeritev. Te mreže bi si morale prizadevati za redna srečanja, da bi spodbudile medsebojno zaupanje in dosegle boljše skupno razumevanje morebitnih izzivov pri izvajanju te uredbe v različnih državah članicah.

(78) Uporabo te uredbe bi moralo olajšati delovanje sistema Eurodac, kakor je bil vzpostavljen z Uredbo (EU) 2024/1358.

(79) Uporabo te uredbe bi moralo olajšati delovanje vizumskega informacijskega sistema (VIS), kakor je bil vzpostavljen z Uredbo (ES) št. 767/2008 Evropskega parlamenta in Sveta ([17]), ter zlasti izvajanje členov 21 in 22 navedene uredbe.

(80) Glede obravnavanja oseb, za katere se uporablja ta uredba, države članice zavezujejo njihove obveznosti iz instrumentov mednarodnega prava, vključno z relevantno sodno prakso Evropskega sodišča za človekove pravice.

(81) Za obdelavo osebnih podatkov, ki jo države članice izvajajo na podlagi te uredbe, se uporablja Uredba (EU) 2016/679 Evropskega parlamenta in Sveta ([18]). Države članice bi morale izvajati ustrezne tehnične in organizacijske ukrepe, s katerimi bi zagotovile in lahko dokazale, da se obdelava izvaja v skladu z navedeno uredbo in določbami iz te uredbe, ki podrobneje določajo zahteve iz navedene uredbe. Zlasti bi morali navedeni ukrepi zagotoviti varnost osebnih podatkov, ki se obdelujejo na podlagi te uredbe, predvsem pa preprečiti nezakonit ali nepooblaščen dostop ali razkritje, spremembo ali izgubo osebnih podatkov, ki se obdelujejo. Pristojni nadzorni organ oziroma organi vsake države članice bi morali spremljati zakonitost obdelave osebnih podatkov, ki jo izvajajo zadevni organi, vključno s prenosom podatkov organom, pristojnim za izvajanje varnostnih preverjanj. Zlasti bi bilo treba posameznike, na katere se nanašajo osebni podatki, brez nepotrebnega odlašanja obvestiti, kadar je verjetno, da bo kršitev varnosti osebnih podatkov povzročila veliko tveganje za njihove pravice in svoboščine na podlagi Uredbe (EU) 2016/679.

(82) Države članice ter organi, uradi in agencije Unije bi morali pri izvajanju te uredbe sprejeti vse sorazmerne in potrebne ukrepe, s katerimi bi zagotovili varno hrambo osebnih podatkov.

(83) Za zagotovitev enotnih pogojev izvajanja te uredbe bi bilo treba na Komisijo prenesti nekatera izvedbena pooblastila. Ta pooblastila bi bilo treba izvajati v skladu z Uredbo (EU) št. 182/2011 Evropskega parlamenta in Sveta ([19]),

([16]) Uredba (EU) 2024/1358 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 14. maja 2024 o vzpostavitvi sistema Eurodac za primerjavo biometričnih podatkov za učinkovito uporabo uredb (EU) 2024/1351 in (EU) 2024/1350 Evropskega parlamenta in Sveta ter Direktive Sveta 2001/55/ES in za ugotavljanje istovetnosti nezakonito prebivajočih državljanov tretjih držav in oseb brez državljanstva ter o zahtevah organov preprečevanja, odkrivanja in preiskovanja kaznivih dejanj držav članic in Europola za primerjavo s podatki iz sistema Eurodac za namene preprečevanja, odkrivanja in preiskovanja kaznivih dejanj, o spremembi uredb (EU) 2018/1240 in (EU) 2019/818 Evropskega parlamenta in Sveta ter razveljavitvi Uredbe (EU) št. 603/2013 Evropskega parlamenta in Sveta (UL L, 2024/1358, 22.5.2024, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2024/1358/oj).

([17]) Uredba (ES) št. 767/2008 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 9. julija 2008 o vizumskem informacijskem sistemu (VIS) in izmenjavi podatkov med državami članicami o vizumih za kratkoročno prebivanje (UL L 218, 13.8.2008, str. 60).

([18]) Uredba (EU) 2016/679 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 27. aprila 2016 o varstvu posameznikov pri obdelavi osebnih podatkov in o prostem pretoku takih podatkov ter o razveljavitvi Direktive 95/46/ES (Splošna uredba o varstvu podatkov) (UL L 119, 4.5.2016, str. 1).

([19]) Uredba (EU) št. 182/2011 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 16. februarja 2011 o določitvi splošnih pravil in načel, na podlagi katerih države članice nadzirajo izvajanje izvedbenih pooblastil Komisije (UL L 55, 28.2.2011, str. 13).

z izjemo izvedbenih sklepov Komisije, s katerimi se določi, ali je država članica pod migracijskim pritiskom, ji grozi migracijski pritisk oziroma ali se sooča z resnimi migracijskimi razmerami.

(84) Za zagotovitev dopolnilnih pravil bi bilo treba na Komisijo prenesti pooblastilo, da v skladu s členom 290 PDEU sprejme akte v zvezi z ugotavljanje istovetnosti družinskih članov, sorojencev ali sorodnikov mladoletnika brez spremstva; merili za ugotavljanje obstoja dokazanih družinskih vezi z mladoletnikom brez spremstva; merili za oceno sposobnosti sorodnika, da skrbi za mladoletnika brez spremstva, tudi kadar družinski člani, sorojenci ali drugi sorodniki mladoletnika brez spremstva bivajo v več kot eni državi članici; elementi, ki se upoštevajo za oceno razmerja odvisnosti; merili za ugotavljanje obstoja dokazanih družinskih vezi z vzdrževanimi osebami; merili za oceno sposobnosti zadevne osebe, da skrbi za vzdrževano osebo, in elementi, ki se upoštevajo pri oceni nezmožnosti potovanja v daljšem časovnem obdobju, ob popolnem spoštovanju otrokove največje koristi, kot je določena v tej uredbi. Zlasti je pomembno, da se Komisija pri svojem pripravljalnem delu ustrezno posvetuje, vključno na ravni strokovnjakov, in da se ta posvetovanja izvedejo v skladu z načeli, določenimi v Medinstitucionalnem sporazumu z dne 13. aprila 2016 o boljši pripravi zakonodaje ([20]). Za zagotovitev enakopravnega sodelovanja pri pripravi delegiranih aktov Evropski parlament in Svet zlasti prejmeta vse dokumente sočasno s strokovnjaki iz držav članic, njuni strokovnjaki pa se sistematično lahko udeležujejo sestankov strokovnih skupin Komisije, ki zadevajo pripravo delegiranih aktov.

(85) Potrebnih je več vsebinskih sprememb Uredbe (EU) št. 604/2013. Zaradi jasnosti bi bilo treba navedeno uredbo razveljaviti.

(86) Učinkovito spremljanje uporabe te uredbe zahteva njeno ocenjevanje v rednih časovnih presledkih.

(87) Ta uredba spoštuje temeljne pravice in upošteva načela, ki jih zagotavlja pravo Unije in mednarodno pravo, tudi Listina. Natančneje je cilj te uredbe zagotoviti polno spoštovanje pravice do azila, zajamčene s členom 18 Listine, kakor tudi pravic, priznanih na podlagi členov 1, 4, 7, 24 in 47 Listine. Države članice bi zato morale to uredbo uporabljati v skladu z naštetim, pri tem pa dosledno spoštovati navedene temeljne pravice.

(88) Ker ciljev te uredbe, namreč vzpostavitve meril in mehanizmov za določitev države članice, odgovorne za obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito, ki jo v eni od držav članic registrira državljan tretje države ali oseba brez državljanstva, in vzpostavitve solidarnostnega mehanizma za podporo državam članicam pri obvladovanju migracijskega pritiska, države članice ne morejo zadovoljivo doseči, temveč se zaradi obsega in učinkov lažje dosežeta na ravni Unije, lahko Unija sprejme ukrepe v skladu z načelom subsidiarnosti iz člena 5 Pogodbe o Evropski uniji (PEU). V skladu z načelom sorazmernosti iz navedenega člena ta uredba ne presega tistega, kar je potrebno za doseganje navedenih ciljev.

(89) Da bi zagotovili dosledno izvajanje te uredbe do začetka njene uporabe, bi bilo treba pripraviti in izvesti izvedbene načrte na ravni Unije in nacionalni ravni, v katerih bi opredelili vrzeli in operativne korake za vsako državo članico.

(90) V skladu s členoma 1 in 2 Protokola (št. 22) o stališču Danske, ki je priložen PEU in PDEU, Danska ne sodeluje pri sprejetju te uredbe, ki zato zanjo ni zavezujoča in se v njej ne uporablja. Ker deli III, V in VII te uredbe pomenijo spremembe v smislu člena 3 Sporazuma med Evropsko skupnostjo in Kraljevino Dansko o merilih in mehanizmih za določitev države, odgovorne za obravnavanje prošnje za azil, vložene na Danskem ali v kateri koli drugi državi članici Evropske unije, in o „sistemu Eurodac“ za primerjavo prstnih odtisov zaradi učinkovite uporabe Dublinske konvencije ([21]), mora Danska uradno obvestiti Komisijo o svoji odločitvi glede tega, ali bo izvajala vsebine takih sprememb ob sprejetju sprememb ali v 30 dneh po sprejetju ali ne.

(91) V skladu s členoma 1 in 2 ter členom 4a(1) Protokola št. 21 o stališču Združenega kraljestva in Irske glede območja svobode, varnosti in pravice, ki je priložen PEU in PDEU, in brez poseganja v člen 4 navedenega protokola Irska ne sodeluje pri sprejetju te uredbe, ki zato zanjo ni zavezujoča in se v njej ne uporablja.

([20]) UL L 123, 12.5.2016, str. 1.
([21]) UL L 66, 8.3.2006, str. 38.

(92) Kar zadeva Islandijo in Norveško, predstavljajo deli III, V in VII te uredbe novo zakonodajo na področju, ki je zajeto v predmetu urejanja Priloge k Sporazumu med Evropsko skupnostjo in Republiko Islandijo ter Kraljevino Norveško o kriterijih in mehanizmih za določitev države, odgovorne za obravnavo prošnje za azil, vložene v državi članici, na Islandiji ali na Norveškem ([22]).

(93) Kar zadeva Švico, predstavljajo deli III, V in VII te uredbe akte ali ukrepe, ki spreminjajo ali nadgrajujejo določbe člena 1 Sporazuma med Evropsko skupnostjo in Švicarsko konfederacijo o merilih in mehanizmih za določitev države, odgovorne za obravnavo prošnje za azil, vložene v državi članici ali v Švici ([23]).

(94) Kar zadeva Lihtenštajn, predstavljajo deli III, V in VII te uredbe akte ali ukrepe, ki spreminjajo ali nadgrajujejo določbe člena 1 Sporazuma med Evropsko skupnostjo in Švicarsko konfederacijo o merilih in mehanizmih za določitev države, odgovorne za obravnavo prošnje za azil, vložene v državi članici ali v Švici, na katerega se nanaša člen 3 Protokola med Evropsko skupnostjo, Švicarsko konfederacijo in Kneževino Lihtenštajn o pristopu Kneževine Lihtenštajn k Sporazumu med Evropsko skupnostjo in Švicarsko konfederacijo o merilih in mehanizmih za določitev države, odgovorne za obravnavo prošnje za azil, vložene v državi članici ali v Švici ([24]) –

SPREJELA NASLEDNJO UREDBO:

DEL I

PREDMET UREJANJA IN OPREDELITEV POJMOV

Člen 1

Predmet urejanja

Ta uredba v skladu z načelom solidarnosti in pravične delitve odgovornosti, kot je določeno v členu 80 PDEU, ter ciljem krepitve medsebojnega zaupanja:

(a) določa skupni okvir za upravljanje azila in migracij v Uniji ter za delovanje skupnega evropskega azilnega sistema;

(b) vzpostavlja mehanizem solidarnosti;

(c) določa merila in mehanizme za določitev države članice, odgovorne za obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito.

Člen 2

Opredelitev pojmov

V tej uredbi se uporabljajo naslednje opredelitve pojmov:

(1) „državljan tretje države“ pomeni osebo, ki ni državljan Unije v smislu člena 20(1) PDEU in ni oseba, ki ima pravico do prostega gibanja po pravu Unije, kakor je opredeljena v členu 2, točka 5, Uredbe (EU) 2016/399 Evropskega parlamenta in Sveta ([25]);

(2) „oseba brez državljanstva“ pomeni osebo, ki je po svojem pravu nobena država ne šteje za svojega državljana;

(3) „prošnja za mednarodno zaščito“ ali „prošnja“ pomeni prošnjo za zaščito s strani države članice, ki jo poda državljan tretje države ali oseba brez državljanstva, ki se lahko razume kot prosilec za status begunca ali status subsidiarne zaščite;

([22]) UL L 93, 3.4.2001, str. 40.
([23]) UL L 53, 27.2.2008, str. 5.
([24]) UL L 160, 18.6.2011, str. 39.
([25]) Uredba (EU) 2016/399 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 9. marca 2016 o Zakoniku Unije o pravilih, ki urejajo gibanje oseb prek meja (Zakonik o schengenskih mejah) (UL L 77, 23.3.2016, str. 1).

(4) „prosilec“ pomeni državljana tretje države ali osebo brez državljanstva, ki je podal oziroma podala prošnjo za mednarodno zaščito, v zvezi s katero še ni bila sprejeta končna odločitev;

(5) „obravnava prošnje za mednarodno zaščito“ pomeni obravnavo dopustnosti ali utemeljenosti prošnje za mednarodno zaščito v skladu z uredbama (EU) 2024/1348 in (EU) 2024/1347, razen postopkov za določitev države članice, ki je odgovorna v skladu s to uredbo;

(6) „umik prošnje za mednarodno zaščito“ pomeni izrecen ali impliciten umik prošnje za mednarodno zaščito v skladu z Uredbo (EU) 2024/1347;

(7) „upravičenec do mednarodne zaščite“ pomeni državljana tretje države ali osebo brez državljanstva, ki mu je oziroma ji je priznana mednarodna zaščita, kakor je opredeljena v členu 3, točka 4, Uredbe (EU) 2024/1347;

(8) „družinski član“ pomeni, pod pogojem, da je družina obstajala že preden je prosilec ali družinski član prispel na ozemlje držav članic, naslednje člane družine prosilca, ki se nahajajo na ozemlju države članice:

(a) zakonca prosilca ali zunajzakonskega partnerja prosilca v trajnem razmerju, kadar so v skladu s pravom ali prakso zadevne države članice v okviru njenega prava o državljanih tretjih držav neporočeni pari obravnavani na primerljiv način kot poročeni pari;

(b) mladoletnega otroka parov iz točke (a) ali prosilca, če je ta otrok neporočen in ne glede na to, ali je bil ta otrok rojen v zakonski ali zunajzakonski skupnosti ali posvojen, kakor je opredeljeno v nacionalnem pravu;

(c) kadar je prosilec mladoleten in neporočen, očeta, mater ali drugo odraslo osebo, ki je odgovorna za prosilca v skladu s pravom ali prakso države članice, v kateri se odrasla oseba nahaja;

(d) kadar je upravičenec do mednarodne zaščite mladoleten in neporočen, očeta, mater ali drugo odraslo osebo, ki je odgovorna za tega upravičenca v skladu s pravom ali prakso države članice, v kateri se upravičenec nahaja;

(9) „sorodnik“ pomeni odraslo teto ali strica ali starega starša prosilca, ki se nahaja na ozemlju države članice, ne glede na to, ali je prosilec rojen v zakonski ali zunajzakonski skupnosti ali posvojen, kakor je opredeljeno v nacionalnem pravu;

(10) „mladoletnik“ pomeni državljana tretje države ali osebo brez državljanstva, mlajšega oziroma mlajšo od 18 let;

(11) „mladoletnik brez spremstva“ pomeni mladoletnika, ki prispe na ozemlje držav članic brez spremstva odrasle osebe, ki je zanj odgovorna v skladu s pravom ali prakso zadevne države članice, dokler taka odrasla oseba dejansko ne prevzame skrbi za tega mladoletnika, vključno z mladoletnikom, ki ostane brez spremstva po vstopu na ozemlje držav članic;

(12) „zastopnik“ pomeni osebo ali organizacijo, ki so jo pristojni organi imenovali, da mladoletniku brez spremstva pomaga in ga zastopa v postopkih iz te uredbe, da zagotovi upoštevanje otrokove največje koristi, in zanj po potrebi izvaja pravna dejanja;

(13) „dokument za prebivanje“ pomeni dovoljenje, ki ga izdajo organi države članice, ki državljanu tretje države ali osebi brez državljanstva dovoljuje prebivanje na njenem ozemlju, vključno z dokumenti, ki utemeljujejo dovoljenje, da ostanejo na ozemlju v okviru ukrepov začasne zaščite ali dokler ne prenehajo okoliščine, ki preprečujejo izvedbo odredbe o odstraniti, z izjemo vizumov in dovoljenj za prebivanje, izdanih v obdobju, potrebnem za določitev odgovorne države članice glede na to uredbo ali med obravnavanjem prošnje za mednarodno zaščito ali prošnje za dovoljenje za prebivanje;

(14) „vizum“ pomeni dovoljenje ali odločbo države članice, potrebno za tranzit ali vstop z namenom bivanja v tej državi članici ali več državah članicah, kar vključuje:

(a) dovoljenje ali odločbo, ki jo država članica izda v skladu s pravom Unije ali nacionalnim pravom in je potrebna za vstop z namenom bivanja v tej državi članici več kot 90 dni;

(b) dovoljenje ali odločbo, ki jo država članica izda v skladu s pravom Unije ali nacionalnim pravom in ki je potrebna za vstop v zadevno državo članico zaradi tranzita skozi njo ali načrtovanega bivanja v njej, ki ne presega 90 dni v katerem koli 180-dnevnem obdobju;

(c) dovoljenje ali odločbo, ki velja za tranzit čez mednarodna tranzitna območja enega ali več letališč držav članic;

(15) „diploma ali kvalifikacija“ pomeni diplomo ali kvalifikacijo, ki se prejme in je overjena v državi članici po najmanj enem študijskem letu na priznanem državnem ali regionalnem programu izobraževanja ali poklicnega usposabljanja na ozemlju države članice, ki ustreza najmanj stopnji 2 mednarodne standardne klasifikacije izobrazbe in ki ga upravlja izobraževalna ustanova na podlagi zakonov ali drugih predpisov te države članice, razen spletnega usposabljanja in drugih oblik učenja na daljavo;

(16) „izobraževalna ustanova“ pomeni javno ali zasebno izobraževalno ustanovo ali ustanovo za poklicno usposabljanje, ki ima sedež in je priznana v državi članici v skladu z njenim nacionalnim pravom ali upravno prakso na podlagi preglednih meril;

(17) „pobeg“ pomeni dejanje, s katerim zadevna oseba preneha biti na voljo pristojnim upravnim ali sodnim organom, na primer z:

(a) zapustitvijo ozemlja države članice brez dovoljenja pristojnih organov iz razlogov, ki niso taki, da sama nanje ne bi imela vpliva;

(b) neobvestitvijo o odsotnosti iz določenega nastanitvenega centra ali dodeljenega območja prebivališča, kadar tako zahteva država članica, ali

(c) nezglasitvijo pred pristojnimi organi, kadar ti organi tako zahtevajo;

(18) „nevarnost pobega“ pomeni obstoj konkretnih razlogov in okoliščin v posameznem primeru, ki temeljijo na objektivnih merilih, opredeljenih v nacionalnem pravu, za nevarnost, da bi zadevna oseba, za katero se uporabljajo postopki, določeni v tej uredbi, lahko pobegnila;

(19) „država članica prejemnica“ pomeni državo članico, ki prejema pomoč v okviru solidarnostnih prispevkov, kakor so določeni v delu IV te uredbe;

(20) „prispevajoča država članica“ pomeni državo članico, ki zagotavlja ali je dolžna zagotavljati solidarnostne prispevke v korist države članice prejemnice, kakor je določeno v delu IV te uredbe;

(21) „predaja“ pomeni izvršitev odločitve, sprejete na podlagi člena 42;

(22) „premestitev“ pomeni predajo prosilca za mednarodno zaščito ali upravičenca do mednarodne zaščite z ozemlja države članice prejemnice na ozemlje prispevajoče države članice;

(23) „operacije iskanja in reševanja“ pomeni operacije iskanja in reševanja, kakor je navedeno v Mednarodni konvenciji o iskanju in reševanju na morju iz leta 1979, sprejeti 27. aprila 1979 v Hamburgu;

(24) „migracijski pritisk“ pomeni razmere, ki nastanejo zaradi prihodov državljanov tretjih držav ali oseb brez državljanstva po kopnem, morju ali zraku ali zaradi prošenj teh oseb, ki so tako obsežne, da za državo članico ustvarjajo nesorazmerne obveznosti, ob upoštevanju splošnih razmer v Uniji, tudi za dobro pripravljen azilni, sprejemni in migracijski sistem, ter je zaradi tega potrebno takojšnje ukrepanje, zlasti solidarnostni prispevki na podlagi dela IV te uredbe; ob upoštevanju posebnosti geografske lokacije države članice „migracijski pritisk“ vključuje razmere, ko prihaja veliko število državljanov tretjih držav ali oseb brez državljanstva ali obstaja tveganje takih prihodov, tudi kadar taki prihodi izhajajo iz ponavljajočih se izkrcanj po operacijah iskanja in reševanja ali iz nedovoljenega gibanja državljanov tretjih držav ali oseb brez državljanstva med državami članicami;

(25) „resne migracijske razmere“ pomeni razmere, ki se razlikujejo od migracijskega pritiska in v katerih kumulativni učinek aktualnih in prejšnjih letnih prihodov državljanov tretjih držav ali oseb brez državljanstva povzroči, da celo dobro pripravljen azilni, sprejemni in migracijski sistem doseže meje svojih zmogljivosti;

(26) „pogoji za sprejem“ pomeni pogoje za sprejem, kakor so opredeljeni v členu 2, točka 6, Direktive (EU) 2024/1346;

(27) „sprejeta oseba“ pomeni osebo, za katero se je država članica odločila, da jo sprejme na podlagi Uredbe (EU) 2024/1350 ali v okviru nacionalnega programa za preselitev zunaj okvira navedene uredbe;

(28) „koordinator EU za solidarnost“ pomeni osebo, ki jo je imenovala Komisija na podlagi člena 15 te uredbe in ki ima mandat, opredeljen v navedenem členu.

DEL II

SKUPNI OKVIR ZA UPRAVLJANJE AZILA IN MIGRACIJ

POGLAVJE I

Celovit pristop

Člen 3

Celovit pristop k upravljanju azila in migracij

1. Skupni ukrepi, ki jih Unija in države članice v okviru svojih pristojnosti sprejmejo na področju upravljanja azila in migracij, temeljijo na načelu solidarnosti in pravične delitve odgovornosti, kot je določeno v členu 80 PDEU, na podlagi celovitega pristopa ter na načelu integriranega oblikovanja politik v skladu z mednarodnim pravom in pravom Unije, vključno s temeljnimi pravicami.

Ti ukrepi imajo, s splošnim ciljem učinkovitega upravljanja azila in migracij v okviru veljavnega prava Unije, naslednje cilje:

(a) zagotavljati doslednost med politikami upravljanja azila in migracij glede upravljanja migracijskih tokov v Unijo;

(b) obravnavati relevantne migracijske poti in nedovoljeno gibanje med državami članicami.

2. Komisija, Svet in države članice v posvetovanju z institucijami ter organi, uradi in agencijami, pristojnimi za zunanje politike, zagotovijo dosledno izvajanje politik upravljanja azila in migracij, in sicer tako notranjih in zunanjih sestavnih delov teh politik.

Člen 4

Notranji sestavni deli celovitega pristopa

Da bi dosegli cilje iz člena 3 te uredbe, notranje sestavne dele celovitega pristopa tvorijo naslednji elementi:

(a) tesno sodelovanje in medsebojno partnerstvo med institucijami, organi, uradi in agencijami Unije, državami članicami in mednarodnimi organizacijami;

(b) uspešno upravljanje zunanjih meja držav članic na podlagi evropskega integriranega upravljanja meja, kot določa člen 3 Uredbe (EU) 2019/1896 Evropskega parlamenta in Sveta ([26]);

(c) popolno spoštovanje obveznosti iz mednarodnega prava in prava Unije v zvezi z osebami, ki so rešene na morju;

([26]) Uredba (EU) 2019/1896 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 13. novembra 2019 o evropski mejni in obalni straži ter razveljavitvi uredb (EU) št. 1052/2013 in (EU) 2016/1624 (UL L 295, 14.11.2019, str. 1).

(d) hiter in učinkovit dostop do pravičnega in učinkovitega postopka za mednarodno zaščito na ozemlju držav članic, tudi na zunanjih mejah, v teritorialnih vodah ali na tranzitnih območjih držav članic, ter priznanje statusa begunca ali subsidiarne zaščite državljanom tretjih držav ali osebam brez državljanstva v skladu z Uredbo (EU) 2024/1348 in Uredbo (EU) 2024/1347;

(e) določitev države članice, odgovorne za obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito;

(f) učinkoviti ukrepi za zmanjšanje spodbud za nedovoljeno gibanje državljanov tretjih držav in oseb brez državljanstva med državami članicami ter za njegovo preprečevanje;

(g) dostop prosilcev do ustreznih pogojev za sprejem v skladu z Direktivo (EU) 2024/1346;

(h) učinkovito upravljanje vračanja nezakonito prebivajočih državljanov tretjih držav v skladu z Direktivo 2008/115/ES Evropskega parlamenta in Sveta ([27]);

(i) učinkoviti ukrepi za zagotavljanje spodbud in podpore za integracijo upravičencev do mednarodne zaščite v državah članicah;

(j) ukrepi, namenjeni boju proti izkoriščanju in zmanjšanju nezakonitega zaposlovanja v skladu z Direktivo 2009/52/ES Evropskega parlamenta in Sveta ([28]);

(k) po potrebi delovanje in uporaba operativnih orodij, vzpostavljenih na ravni Unije, med drugim s strani Evropske agencije za mejno in obalno stražo in Agencije Evropske unije za azil (v nadaljnjem besedilu: Agencija za azil), ter informacijskih sistemov Unije, ki jih upravlja Agencija Evropske unije za operativno upravljanje obsežnih informacijskih sistemov s področja svobode, varnosti in pravice (eu-LISA).

Člen 5

Zunanji sestavni deli celovitega pristopa

Da bi dosegle cilje iz člena 3, Unija in države članice v okviru svojih pristojnosti spodbujajo in vzpostavljajo prilagojena in vzajemno koristna partnerstva, in sicer ob doslednem spoštovanju mednarodnega prava in prava Unije ter na podlagi polnega spoštovanja človekovih pravic, ter spodbujajo tesno sodelovanje z zadevnimi tretjimi državami na dvostranski, regionalni, večstranski in mednarodni ravni, da bi med drugim:

(a) spodbujale zakonite migracije in zakonite poti za državljane tretjih držav, ki potrebujejo mednarodno zaščito, in za osebe, ki so na druge načine sprejete za zakonito prebivanje v državah članicah;

(b) podpirale partnerje, ki gostijo veliko število migrantov in beguncev, ki potrebujejo zaščito, ter okrepile njihove operativne zmogljivosti za upravljanje migracij, azila in meja, ob polnem spoštovanju človekovih pravic;

(c) preprečevale nezakonite migracije ter se borile proti tihotapljenju migrantov in trgovini z ljudmi, vključno z zmanjševanjem ranljivosti, ki jih povzročata, pri čemer bi zagotavljale pravico zaprositi za mednarodno zaščito;

(d) odpravljale temeljne vzroke in povzročitelje nedovoljenih migracij in prisilnega razseljevanja;

(e) izboljšale učinkovito vračanje, ponovni sprejem in reintegracijo;

(f) zagotovile popolno izvajanje skupne vizumske politike.

([27]) Direktiva 2008/115/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 16. decembra 2008 o skupnih standardih in postopkih v državah članicah za vračanje nezakonito prebivajočih državljanov tretjih držav (UL L 348, 24.12.2008, str. 98).

([28]) Direktiva 2009/52/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 18. junija 2009 o minimalnih standardih glede sankcij in ukrepov zoper delodajalce nezakonito prebivajočih državljanov tretjih držav (UL L 168, 30.6.2009, str. 24).

Člen 6

Načelo solidarnosti in pravične delitve odgovornosti

1. Države članice in Unija pri izvajanju svojih obveznosti na podlagi te uredbe spoštujejo načelo solidarnosti in pravične delitve odgovornosti, kot je določeno v členu 80 PDEU, ter upoštevajo svoj skupni interes za učinkovito delovanje politik Unije za upravljanje azila in migracij.

2. Države članice pri izpolnjevanju svojih obveznosti na podlagi te uredbe tesno sodelujejo ter:

(a) vzpostavijo in vzdržujejo nacionalne sisteme upravljanja azila in migracij, ki zagotavljajo učinkovit dostop do postopkov za priznanje mednarodne zaščite, priznavajo mednarodno zaščito prosilcem, ki jo potrebujejo, ter zagotavljajo učinkovito in dostojanstveno vračanje državljanov tretjih držav, ki prebivajo nezakonito, v skladu z Direktivo 2008/115/ES, ter skrbijo za ustrezen sprejem prosilcev za mednarodno zaščito in vanj vlagajo v skladu z Direktivo (EU) 2024/1346;

(b) zagotovijo, da bodo za izvajanje te uredbe na voljo potrebna sredstva in dovolj usposobljenega osebja, ter v ta namen zaprosijo ustrezne organe, urade in agencije Unije za podporo, kadar države članice menijo, da je to potrebno ali ustrezno;

(c) ob doslednem spoštovanju temeljnih pravic sprejmejo potrebne in sorazmerne ukrepe za preprečevanje in zmanjšanje nezakonitih migracij, vključno s preprečevanjem tihotapljenja migrantov in trgovine z ljudmi ter bojem proti njima in zaščito pravic tihotapljenih oseb in žrtev trgovine z ljudmi;

(d) pravilno in hitro izvajajo pravila o določitvi države članice, ki je odgovorna za obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito, in po potrebi izvedejo predajo državi članici, ki je odgovorna na podlagi poglavij I do VI dela III in poglavja I dela IV;

(e) zagotavljajo učinkovito podporo drugim državam članicam v obliki solidarnostnih prispevkov iz dela II ali dela IV;

(f) sprejmejo učinkovite ukrepe za zmanjšanje spodbud za nedovoljeno gibanje državljanov tretjih držav in oseb brez državljanstva med državami članicami ter za njegovo preprečevanje.

3. V podporo državam članicam pri izpolnjevanju njihovih obveznosti stalni nabor orodij EU za podporo na področju migracij vključuje vsaj naslednje:

(a) operativno in tehnično pomoč ustreznih organov, uradov in agencij Unije v skladu z njihovimi pooblastili, zlasti Agencije za azil v skladu z Uredbo (EU) 2021/2303 Evropskega parlamenta in Sveta ([29]), Evropske agencije za mejno in obalno stražo v skladu z Uredbo (EU) 2019/1896 in Agencije Evropske unije za sodelovanje na področju preprečevanja, odkrivanja in preiskovanja kaznivih dejanj (Europol) v skladu z Uredbo (EU) 2016/794 Evropskega parlamenta in Sveta ([30]);

(b) podporo iz skladov Unije za izvajanje skupnega okvira iz tega dela v skladu z Uredbo (EU) 2021/1147 in, kadar je ustrezno, Uredbo (EU) 2021/1148 Evropskega parlamenta in Sveta ([31]);

(c) odstopanja v pravnem redu Unije, ki državam članicam zagotavljajo potrebna orodja za odzivanje na posebne migracijske izzive iz uredb (EU) 2024/1359 in (EU) 2024/1348 ter Uredbe (EU) 2024/1349 Evropskega parlamenta in Sveta ([32]);

([29]) Uredba (EU) 2021/2303 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 15. decembra 2021 o Agenciji Evropske unije za azil in razveljavitvi Uredbe (EU) št. 439/2010 (UL L 468, 30.12.2021, str. 1).

([30]) Uredba (EU) 2016/794 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 11. maja 2016 o Agenciji Evropske unije za sodelovanje na področju preprečevanja, odkrivanja in preiskovanja kaznivih dejanj (Europol) ter nadomestitvi in razveljavitvi sklepov Sveta 2009/371/PNZ, 2009/934/PNZ, 2009/935/PNZ, 2009/936/PNZ in 2009/968/PNZ (UL L 135, 24.5.2016, str. 53).

([31]) Uredba (EU) 2021/1148 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 7. julija 2021 o vzpostavitvi Instrumenta za finančno podporo za upravljanje meja in vizumsko politiko v okviru Sklada za integrirano upravljanje meja (UL L 251, 15.7.2021, str. 48).

([32]) Uredba (EU) 2024/1349 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 14. maja 2024 o vzpostavitvi postopka vračanja na meji in spremembi Uredbe (EU) 2021/1148 (UL L, 2024/1349, 22.5.2024, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2024/1349/oj).

(d) aktiviranje mehanizma Unije na področju civilne zaščite v skladu z Uredbo (EU) 2021/836 Evropskega parlamenta in Sveta ([33]);

(e) ukrepe za olajšanje dejavnosti vračanja in reintegracije, tudi v sodelovanju s tretjimi državami, ob doslednem spoštovanju temeljnih pravic;

(f) okrepljene ukrepe in medsektorske dejavnosti na področju zunanje razsežnosti migracij;

(g) okrepljene diplomatske in politične dejavnosti;

(h) usklajene komunikacijske strategije;

(i) podporo učinkovitim migracijskim politikam, ki temeljijo na človekovih pravicah, v tretjih državah;

(j) spodbujanje zakonitih migracij in dobro upravljane mobilnosti, med drugim s krepitvijo dvostranskih, regionalnih in mednarodnih partnerstev na področju migracij, prisilnega razseljevanja, zakonitih poti in partnerstev za mobilnost.

Člen 7

Strateški pristop k upravljanju azila in migracij na nacionalni ravni

1. Države članice oblikujejo nacionalne strategije za vzpostavitev strateškega pristopa s čimer zagotovijo, da imajo zmogljivosti za učinkovito izvajanje sistema upravljanja azila in migracij v popolnem skladu s svojimi obveznostmi iz prava Unije in mednarodnega prava, pri tem pa upoštevajo svoje specifične razmere, zlasti geografsko lokacijo.

Države članice se lahko pri oblikovanju svojih nacionalnih strategij posvetujejo s Komisijo ter ustreznimi organi, uradi in agencijami Unije, zlasti Agencijo za azil, ter lokalnimi in regionalnimi organi, kot je ustrezno in v skladu z nacionalnim pravom. Te strategije vključujejo vsaj:

(a) preventivne ukrepe za zmanjšanje tveganja migracijskega pritiska in kontingentno načrtovanje ob upoštevanju kontingentnega načrtovanja na podlagi uredb (EU) 2019/1896 in (EU) 2021/2303 ter Direktive (EU) 2024/1346 ter poročil Komisije, izdanih na podlagi Priporočila (EU) 2020/1366;

(b) informacije o tem, kako države članice izvajajo načela iz tega dela in kako se na nacionalni ravni izpolnjujejo pravne obveznosti, ki iz njega izhajajo;

(c) informacije, kako se upoštevajo rezultati spremljanja, ki ga opravita Agencija za azil in Evropska agencija za mejno in obalno stražo, rezultati ocenjevanja, opravljenega v skladu z Uredbo (EU) 2022/922, ter rezultati spremljanja, opravljenega v skladu s členom 10 Uredbe (EU) 2024/1356.

2. Nacionalne strategije upoštevajo tudi druge relevantne strategije in obstoječe podporne ukrepe, zlasti podporne ukrepe na podlagi uredb (EU) 2021/1147 in (EU) 2021/2303, ter so dosledne in se dopolnjujejo z nacionalnimi strategijami za evropsko integrirano upravljanje meja, oblikovanimi v skladu s členom 8(6) Uredbe (EU) 2019/1896.

3. Države članice posredujejo Komisiji svoje nacionalne strategije za upravljanje azila in migracij šest mesecev pred sprejetjem strategije iz člena 8.

4. Finančna in operativna podpora Unije, vključno z operativno podporo njenih organov, uradov in agencij, za izvajanje obveznosti se zagotovi v skladu z uredbami (EU) 2019/1986, (EU) 2021/1147, (EU) 2021/2303 in, kadar je ustrezno, (EU) 2021/1148.

5. Komisija spremlja in zagotavlja informacije o migracijskih razmerah z rednimi poročili, ki temeljijo na podatkih in informacijah, ki jih posredujejo Evropska služba za zunanje delovanje, Agencija za azil, Evropska agencija za mejno in

([33]) Uredba (EU) 2021/836 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 20. maja 2021 o spremembi Sklepa št. 1313/2013/EU o mehanizmu Unije na področju civilne zaščite (UL L 185, 26.5.2021, str. 1).

obalno stražo, Europol in Agencija Evropske unije za temeljne pravice, zlasti pa informacijah, zbranih na podlagi Priporočila (EU) 2020/1366 ter v okviru mehanizma mreže EU za pripravljenost na migracije in krizno upravljanje, ter po potrebi informacijah, ki jih posredujejo države članice.

6. Komisija z izvedbenimi akti določi predlogo, ki jo države članice uporabljajo, da zagotovijo, da so njihove nacionalne strategije primerljive glede na posebne ključne elemente, kot je kontingentno načrtovanje. Ti izvedbeni akti se sprejmejo v skladu s postopkom pregleda iz člena 77(2).

Člen 8

Dolgoročna evropska strategija za upravljanje azila in migracij

1. Komisija po posvetovanju z državami članicami in ob upoštevanju ustreznih poročil in analiz organov, uradov in agencij Unije ter na podlagi nacionalnih strategij iz člena 7 pripravi petletno evropsko strategijo za upravljanje azila in migracij (v nadaljnjem besedilu: strategija) ter določi strateški pristop, da se zagotovi dosledno izvajanje nacionalnih strategij. Komisija strategijo posreduje Evropskemu parlamentu in Svetu. Strategija ni pravno zavezujoča.

2. Prva strategija se sprejme do 12. decembra 2025 in nato vsakih pet let.

3. Strategija vključuje sestavne dele iz členov 4 in 5 ter pomembno upošteva sodno prakso Sodišča Evropske unije in Evropskega sodišča za človekove pravice ter upošteva tudi:

(a) izvajanje nacionalnih strategij držav članic za upravljanje azila in migracij iz člena 7 in njihovo skladnost s pravom Unije in mednarodnim pravom;

(b) ustrezne informacije, ki jih Komisija zbere na podlagi Priporočila (EU) 2020/1366;

(c) informacije o izvajanju pravnega reda Unije o azilu, ki jih zbereta Komisija in Agencija za azil;

(d) informacije, zbrane pri Evropski službi za zunanje delovanje ter ustreznih organih, uradih in agencijah Unije, zlasti poročila Agencije za azil, Evropske agencije za mejno in obalno stražo ter Agencije Evropske unije za temeljne pravice;

(e) vse druge ustrezne informacije, tudi od držav članic, nadzornih organov, mednarodnih organizacij in drugih ustreznih organov, uradov, agencij ali organizacij.

POGLAVJE II

Letni cikel upravljanja migracij

Člen 9

Evropsko letno poročilo o azilu in migracijah

1. Komisija vsako leto sprejme letno evropsko poročilo o azilu in migracijah, kjer oceni razmere na področju azila, sprejema in migracij v preteklih 12 mesecih in morebitno dogajanje ter pripravi strateško sliko razmer na področij migracij in azila, ki je tudi orodje za zgodnje opozarjanje in ozaveščanje (v nadaljnjem besedilu: poročilo).

2. Poročilo temelji na ustreznih kakovostnih in količinskih podatkih in informacijah, ki jih predložijo države članice, Evropska agencija za zunanje delovanje, Agencija za azil, Evropska agencija za mejno in obalno stražo, Europol ter Agencija Evropske unije za temeljne pravice. Lahko se upoštevajo tudi informacije drugih ustreznih organov, uradov, agencij ali organizacij.

3. Poročilo vsebuje naslednje elemente:

(a) oceno splošnih razmer, ki zajema vse migracijske poti v Unijo in v vseh državah članicah, zlasti:

(i) število prošenj za mednarodno zaščito in državljanstvo prosilcev;

(ii) število identificiranih mladoletnikov brez spremstva in, kadar je na voljo, oseb s posebnimi potrebami glede sprejema ali postopkovnimi potrebami;

(iii) število državljanov tretjih držav ali oseb brez državljanstva, ki jim je bila priznana mednarodna zaščita v skladu z Uredbo (EU) 2024/1347;

(iv) število prvostopenjskih in končnih odločitev o azilu;

(v) sprejemnih zmogljivosti držav članic;

(vi) števila državljanov tretjih držav, ki so jih organi države članice odkrili, ko niso oziroma niso več izpolnjevali pogojev za vstop, bivanje ali stalno prebivanje v državi članici, vključno z osebami, ki so prekoračile obdobje dovoljenega bivanja, kakor so opredeljene v členu 3(1), točka 19, Uredbe (EU) 2017/2226 Evropskega parlamenta in Sveta ([34]);

(vii) število odločb o vrnitvi, ki so jih izdale države članice, in število državljanov tretjih držav, ki so zapustili ozemlje držav članic v skladu z odločbo o vrnitvi, ki je skladna z Direktivo 2008/115/ES;

(viii) število državljanov tretjih držav ali oseb brez državljanstva, ki so jih države članice sprejele v okviru programov Unije in nacionalnih programov za preselitev ali programov za humanitarni sprejem;

(ix) število državljanov tretjih držav, za katere velja postopek na meji iz uredb (EU) 2024/1348 in (EU) 2024/1349 ter njihovo državljanstvo;

(x) število prejetih ali poslanih zahtev za sprejem in obvestil o ponovnem sprejemu v skladu s členoma 39 in 41;

(xi) število odločitev o predaji in število predaj, opravljenih v skladu s to uredbo;

(xii) število in državljanstvo državljanov tretjih držav, ki so se izkrcali po operacijah iskanja in reševanja, ter število prošenj za mednarodno zaščito, ki so jih vložili ti državljani tretjih držav;

(xiii) države članice, v katerih so bili pogosti prihodi oseb prek morja, zlasti izkrcanja po operacijah iskanja in reševanja;

(xiv) število državljanov tretjih držav ali oseb brez državljanstva, ki jim je bil zavrnjen vstop v skladu s členom 14 Uredbe (EU) 2016/399;

(xv) število državljanov tretjih držav ali oseb brez državljanstva z začasno zaščito v skladu z Direktivo Sveta 2001/55/ES ([35]);

(xvi) število oseb, prijetih zaradi nezakonitega prehoda zunanje kopenske, morske ali zračne meje, in če so podatki na voljo in jih je mogoče preveriti, število poskusov nezakonitega prehoda meje;

(xvii) podporo, ki jo organi, uradi in agencije Unije zagotavljajo državam članicam;

(b) projekcijo za naslednje leto, vključno s številom pričakovanih prihodov po morju, na podlagi splošnih migracijskih razmer v preteklem letu in ob upoštevanju trenutnih razmer, obenem pa je izražen tudi pretekli pritisk;

([34]) Uredba (EU) 2017/2226 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 30. novembra 2017 o vzpostavitvi sistema vstopa/izstopa (SVI) za evidentiranje podatkov o vstopu in izstopu ter podatkov o zavrnitvi vstopa državljanov tretjih držav pri prehajanju zunanjih meja držav članic in določitvi pogojev za dostop do SVI zaradi preprečevanja, odkrivanja in preiskovanja kaznivih dejanj ter o spremembi Konvencije o izvajanju Schengenskega sporazuma in uredb (ES) št. 767/2008 ter (EU) št. 1077/2011 (UL L 327, 9.12.2017, str. 20).

([35]) Direktiva Sveta 2001/55/ES z dne 20. julija 2001 o najnižjih standardih za dodelitev začasne zaščite v primeru množičnega prihoda razseljenih oseb in o ukrepih za uravnoteženje prizadevanj in posledic za države članice pri sprejemanju takšnih oseb, (UL L 212, 7.8.2001, str. 12).

(c) informacije o stopnji pripravljenosti v Uniji in državah članicah ter morebitnem vplivu pričakovanih razmer;

(d) informacije o zmogljivosti držav članic, zlasti o zmogljivosti za sprejem;

(e) rezultate spremljanja, ki ga opravita Agencija za azil in Evropska agencija za mejno in obalno stražo, rezultate ocenjevanja, opravljenega v skladu z Uredbo (EU) 2022/922, ter rezultate spremljanja v skladu s členom 10 Uredbe (EU) 2024/1356, kot je navedeno v členu 7(1), drugi pododstavek, točka (c), te uredbe;

(f) oceno, ali so solidarnostni ukrepi in ukrepi v okviru stalnega nabora orodij EU za podporo na področju migracij potrebni za podporo zadevni državi članici oziroma državam članicam.

4. Komisija vsako leto do 15. oktobra sprejme poročilo ter ga posreduje Evropskemu parlamentu in Svetu.

5. Poročilo je podlaga za odločitve na ravni Unije o ukrepih, potrebnih za upravljanje razmer na področju migracij.

6. Prvo poročilo se izda do 15. oktobra 2025.

7. Za namene poročila države članice, Agencija za azil, Evropska agencija za mejno in obalno stražo, Europol in Agencija Evropske unije za temeljne pravice do 1. junija vsako leto zagotovijo informacije iz člena 10.

8. Komisija v prvi polovici julija vsako leto skliče sestanek mehanizma EU za pripravljenost na krize v zvezi z migracijami in upravljanje takšnih kriz, da predstavi začetno oceno razmer in izmenja informacije s člani tega mehanizma. Sestava in način delovanja mehanizma EU za pripravljenost na krize v zvezi z migracijami in upravljanje takšnih kriz sta določena v Priporočilu (EU) 2020/1366 v izvirni različici.

9. Države članice ter ustrezni organi, uradi in agencije Unije Komisiji do 1. septembra vsako leto predložijo posodobljene informacije.

10. Komisija do 30. septembra vsako leto skliče sestanek mehanizma EU za pripravljenost na krize v zvezi z migracijami in upravljanje takšnih kriz, da predstavi konsolidirano oceno razmer. Sestava in način delovanja mehanizma EU za pripravljenost na krize v zvezi z migracijami in upravljanje takšnih kriz sta določena v Priporočilu (EU) 2020/1366 v izvirni različici.

Člen 10

Informacije za oceno splošnih migracijskih razmer, migracijskega pritiska, tveganja migracijskega pritiska ali resnih migracijskih razmer

1. Komisija pri ocenjevanju splošnih migracijskih razmer ali tega, ali je država članica pod migracijskim pritiskom, zanjo obstaja tveganje za tak pritisk ali se sooča z resnimi migracijskimi razmerami, uporabi poročilo iz člena 9 ter upošteva katere koli dodatne informacije na podlagi člena 9(3), točka (a).

2. Komisija upošteva tudi naslednje:

(a) informacije, ki jih predloži zadevna država članica, vključno z oceno njenih potreb in zmogljivosti ter njene ukrepe za pripravljenost, ter vse dodatne ustrezne informacije iz nacionalne strategije iz člena 7;

(b) raven sodelovanja na področju migracij in na področju vračanja in ponovnega sprejema, tudi ob upoštevanju letnega poročila v skladu s členom 25a Uredbe (ES) št. 810/2009 Evropskega parlamenta in Sveta ([36]), s tretjimi državami izvora in tranzita, državami prvega azila in varnimi tretjimi državami, kakor so opredeljene v Uredbi (EU) 2024/1348;

([36]) Uredba (ES) št. 810/2009 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 13. julija 2009 o vizumskem zakoniku Skupnosti (vizumski zakonik) (UL L 243, 15.9.2009, str. 1).

(c) geopolitične razmere v zadevnih tretjih državah in temeljne vzroke migracij in morebitne primere instrumentalizacije migrantov ter morebiten razvoj dogodkov na področju nedovoljenih prihodov prek zunanjih meja držav članic, ki bi lahko vplivali na migracijsko gibanje;

(d) ustrezna priporočila iz člena 20 Uredbe (EU) 2022/922, člena 15 Uredbe (EU) 2021/2303 ter člena 32(7) Uredbe (EU) 2019/1896;

(e) informacije, zbrane na podlagi Priporočila (EU) 2020/1366;

(f) poročila o celostni ozaveščenosti o razmerah in analizi na podlagi Izvedbenega sklepa Sveta (EU) 2018/1993 ([37]) pod pogojem, da se aktivira enotna ureditev za politično odzivanje na krize ali da se v prvi fazi mehanizma EU za pripravljenost na krize v zvezi z migracijami in upravljanje takšnih kriz izda poročilo o situacijskem zavedanju in analizi na področju migracij, ko enotna ureditev za politično odzivanje na krize še ni aktivirana;

(g) informacije iz postopka poročanja in dialogov o liberalizaciji vizumskega režima s tretjimi državami;

(h) četrtletne biltene o migracijah in druga poročila Agencije Evropske unije za temeljne pravice;

(i) podporo, ki jo organi, uradi in agencije Unije zagotavljajo državam članicam;

(j) ustrezne dele poročila o oceni ranljivosti iz člena 32 Uredbe (EU) 2019/1896;

(k) obseg in trende nedovoljenega gibanja državljanov tretjih držav ali oseb brez državljanstva med državami članicami na podlagi razpoložljivih informacij ustreznih organov, uradov in agencij Unije in analize podatkov iz ustreznih informacijskih sistemov.

3. Poleg tega Komisija pri ocenjevanju, ali se država članica sooča z resnimi migracijskimi razmerami, upošteva kumulativni učinek sedanjih in prejšnjih letnih prihodov državljanov tretjih držav ali oseb brez državljanstva.

Člen 11

Izvedbeni sklep Komisije o določanju držav članic, ki so pod migracijskim pritiskom, za katere obstaja tveganje migracijskega pritiska ali ki se soočajo z resnimi migracijskimi razmerami

1. Komisija skupaj s poročilom iz člena 9 sprejme izvedbeni sklep, v katerem določi, ali je posamezna država članica pod migracijskim pritiskom ali ji v prihodnjem letu grozi migracijski pritisk oziroma ali se sooča z resnimi migracijskimi razmerami.

Komisija se za ta namen posvetuje z zadevnimi državami članicami. Komisija lahko določi rok za taka posvetovanja.

2. Komisija za namene odstavka 1 uporabi informacije, zbrane na podlagi člena 10, pri čemer upošteva vse elemente poročila iz člena 9, vse migracijske poti, vključno s posebnostmi strukturnega pojava izkrcanj po operacijah iskanja in reševanja ter nedovoljenega gibanja državljanov tretjih držav in oseb brez državljanstva med državami članicami, pa tudi prejšnji pritisk na zadevno državo članico in trenutne razmere.

3. Kadar se je država članica v zadnjih 12 mesecih soočala z velikim številom prihodov zaradi ponavljajočih se izkrcanj po operacijah iskanja in reševanja, Komisija sklepa, da je ta država članica pod migracijskim pritiskom, če se zaradi obsega teh prihodov ustvarjajo nesorazmerne obveznosti tudi za dobro pripravljen azilni, sprejemni in migracijski sistem te države članice.

4. Komisija vsako leto do 15. oktobra sprejme izvedbeni sklep ter ga posreduje Evropskemu parlamentu in Svetu.

([37]) Izvedbeni sklep Sveta (EU) 2018/1993 z dne 11. decembra 2018 o enotni ureditvi EU za politično odzivanje na krize (UL L 320, 17.12.2018, str. 28).

Člen 12

Predlog Komisije za izvedbeni sklep Sveta o vzpostavitvi letnega solidarnostnega fonda

1. Komisija na podlagi poročila iz člena 9 in skupaj z njim vsako leto predloži predlog izvedbenega akta Sveta o vzpostavitvi letnega solidarnostnega fonda, potrebnega za uravnoteženo in učinkovito reševanje migracijskih razmer v prihodnjem letu. Ta predlog odraža predvidene letne solidarnostne potrebe držav članic pod migracijskim pritiskom.

2. V predlogu Komisije iz odstavka 1 se opredelijo skupno letno število potrebnih premestitev in finančni prispevki za letni solidarnostni fond na ravni Unije, in sicer vsaj:

(a) 30 000 za premestitve;

(b) 600 milijonov EUR za finančne prispevke.

Predlog Komisije iz odstavka 1 tega člena določa tudi letne okvirne prispevke za vsako državo članico z uporabo referenčnega ključa iz člena 66, da se olajša prevzemanje njenih solidarnostnih prispevkov (v nadaljnjem besedilu: prevzemanje zavez) na podlagi člena 13.

3. Komisija pri opredelitvi ravni odgovornosti na ravni Unije, ki si jo morajo deliti vse države članice, in posledične ravni solidarnosti upošteva ustrezna kvalitativna in kvantitativna merila, vključno s skupnim številom prihodov, povprečnimi stopnjami ugodno rešenih prošenj za mednarodno zaščito in povprečnimi stopnjami vračanja za zadevno leto. Komisija upošteva tudi, da državam članicam, ki bodo postale države članice prejemnice na podlagi člena 58(1), ni treba izvajati svojih obljubljenih solidarnostnih prispevkov.

Komisija lahko določi večje število premestitev in višje finančne prispevke od tistih iz odstavka 2 tega člena in lahko opredeli druge oblike solidarnosti kot tiste iz člena 56(2), točka (c), odvisno od potreb po takih ukrepih, ki izhajajo iz posebnih izzivov na področju migracij v zadevni državi članici. Da se ohrani enaka vrednost različnih vrst solidarnostnih ukrepov, se ohrani razmerje med številkami iz odstavka 2, točki (a) in (b), tega člena.

4. Ne glede na odstavek 2 tega člena se v predlogu Komisije iz odstavka 1 tega člena v izjemnih primerih, kadar informacije, ki jih zagotovijo države članice ter ustrezni organi, uradi in agencije Unije na podlagi člena 9(2), ali posvetovanja, ki jih je izvedla Komisija na podlagi člena 11(1), ne kažejo na potrebo po solidarnostnih ukrepih za naslednje leto, to ustrezno upošteva.

5. Kadar Komisija v izvedbenem sklepu iz člena 11 ugotovi, da je ena ali več držav članic pod migracijskim pritiskom zaradi velikega števila prihodov, ki so posledica ponavljajočih se izkrcanj po operacijah iskanja in reševanja, določi okvirni odstotek letnega solidarnostnega fonda, ki se da na voljo tem državam članicam, pri čemer upošteva posebnosti zadevnih držav članic.

6. Komisija vsako leto do 15. oktobra sprejme predlog iz odstavka 1 tega člena ter ga posreduje Svetu. Komisija istočasno ta predlog posreduje Evropskemu parlamentu. Do sprejetja izvedbenega akta Sveta iz člena 57, se predlog Komisije iz odstavka 1 tega člena ne objavi. Označi se s stopnjo tajnosti „RESTREINT UE/EU RESTRICTED“ in se kot tak obravnava v skladu s Sklepom Sveta 2013/488/EU ([38]).

Člen 13

Solidarnostni forum EU na visoki ravni

1. Da bi poskrbeli za učinkovito izvajanje dela IV te uredbe, se ustanovi solidarnostni forum EU na visoki ravni (v nadaljnjem besedilu: forum na visoki ravni), ki ga sestavljajo predstavniki držav članic, predseduje pa mu država članica, ki predseduje Svetu. Države članice so zastopane na ravni odgovornosti in pristojnosti odločanja, ki je ustrezna za izvajanje nalog, prenesenih na forum na visoki ravni.

([38]) Sklep Sveta 2013/488/EU z dne 23. septembra 2013 o varnostnih predpisih za varovanje tajnih podatkov EU (UL L 274, 15.10.2013, str. 1).

Tretje države, ki so z Unijo sklenile sporazum o merilih in mehanizmih za določitev države, odgovorne za obravnavo prošnje za mednarodno zaščito, vložene v državi članici ali v zadevni tretji državi, so lahko po potrebi priložnostno povabljene k sodelovanju v forumu na visoki ravni, da bi prispevale k solidarnosti.

2. Svet skliče forum na visoki ravni v 15 dneh po sprejetju poročila iz člena 9, sklepa iz člena 11 in predloga Komisije iz člena 12.

3. Forum na visoki ravni na srečanju iz odstavka 2 obravnava poročilo iz člena 9, sklep iz člena 11 in predlog Komisije iz člena 12 ter preuči splošne razmere. Odloči tudi o solidarnostnih ukrepih in ravneh prispevkov, potrebnih na podlagi postopka iz člena 57, in, kadar je potrebno, o drugih ukrepih za odzivanje na migracije na področjih odgovornosti, pripravljenosti in nepredvidljivih razmer, pa tudi o zunanji razsežnosti migracij. Države članice na tem srečanju foruma na visoki ravni obljubijo solidarnostne prispevke za oblikovanje letnega solidarnostnega fonda na podlagi člena 57.

4. Kadar Svet na pobudo države članice ali na povabilo Komisije meni, da solidarnostni prispevki v letni solidarnostni fond ne izpolnjujejo ugotovljenih potreb, tudi kadar so bili odobreni znatni odbitki v skladu s členoma 61 in 62 ali ima ena ali več držav članic pod migracijskim pritiskom večje potrebe od pričakovanih ali splošne razmere zahtevajo dodatno solidarnostno podporo, Svet z navadno večino ponovno skliče forum na visoki ravni, na katerem države članice zaprosi za dodatne solidarnostne prispevke. Vsako prevzemanje zavez se izvede v skladu s postopkom iz člena 57.

Člen 14

Solidarnostni forum EU na tehnični ravni

1. Da bi poskrbeli za nemoteno delovanje dela IV te uredbe, se ustanovi solidarnostni forum EU na tehnični ravni (v nadaljnjem besedilu: forum na tehnični ravni), ki ga v imenu Komisije skliče in mu predseduje koordinator EU za solidarnost.

2. Forum na tehnični ravni sestavljajo predstavniki ustreznih organov držav članic na ravni, ki je dovolj visoka za izvajanje nalog, prenesenih nanj.

3. Tretje države, ki so z Unijo sklenile sporazum o merilih in mehanizmih za določitev države, odgovorne za obravnavo prošnje za mednarodno zaščito, vložene v državi članici ali v zadevni tretji državi, so lahko po potrebi priložnostno povabljene k sodelovanju v forumu na tehnični ravni, da bi prispevale k solidarnosti.

4. Agencija za azil sodeluje v forumu na tehnični ravni. Evropska agencija za mejno in obalno stražo ter Agencija Evropske unije za temeljne pravice sodelujeta v forumu na tehnični ravni po potrebi in na povabilo koordinatorja EU za solidarnost. K sodelovanju so lahko povabljene tudi agencije Združenih narodov, odvisno od njihovega sodelovanja v solidarnostnem mehanizmu.

5. Po sprejetju izvedbenega akta Sveta iz člena 57 koordinator EU za solidarnost skliče prvi sestanek foruma na tehnični ravni. Po tem prvem sestanku se forum na tehnični ravni sestaja redno in tako pogosto, kot je potrebno, zlasti na podlagi členov 58(3) in 59(6), da se omogoči operacionalizacija solidarnostnega mehanizma med državami članicami in obravnavajo potrebe po solidarnosti z opredeljenimi prispevki.

Člen 15

Koordinator EU za solidarnost

1. Komisija imenuje koordinatorja EU za solidarnost, ki na tehnični ravni usklajuje izvajanje solidarnostnega mehanizma v skladu z delom IV te uredbe.

2. Koordinator EU za solidarnost:

(a) podpira dejavnosti premeščanja iz države članice prejemnice v prispevajočo državo članico;

(b) usklajuje in podpira komunikacijo med državami članicami, organi, uradi, agencijami in subjekti, ki sodelujejo pri izvajanju solidarnostnega mehanizma;

(c) vodi pregled potreb držav članic prejemnic in prispevkov prispevajočih držav članic ter spremlja tekoče izvajanje solidarnostnih ukrepov;

(d) v rednih časovnih presledkih organizira srečanja med organi držav članic, s čimer se zagotovi uspešna in učinkovita operacionalizacija letnega solidarnostnega fonda, da se olajšata najboljša interakcija in sodelovanje med državami članicami;

(e) spodbuja najboljše prakse pri izvajanju solidarnostnega mehanizma;

(f) skliče forum na tehnični ravni in mu predseduje;

(g) izvaja naloge iz člena 7 Uredbe (EU) 2024/1359.

3. Za namene odstavka 2 koordinatorju EU za solidarnost pomaga urad in ima na voljo potrebne finančne in človeške vire za učinkovito izvajanje svojih nalog. Koordinator EU za solidarnost se natančno usklajuje z Agencijo za azil, tudi pri praktičnih podrobnostih premestitve na podlagi te uredbe.

4. V poročilu iz člena 9 se predstavi stanje izvajanja in delovanja solidarnostnega mehanizma.

5. Države članice koordinatorju EU za solidarnost zagotovijo podatke in informacije, ki jih potrebuje za učinkovito izvajanje svojih nalog.

DEL III

MERILA IN MEHANIZMI ZA DOLOČANJE ODGOVORNE DRŽAVE ČLANICE

POGLAVJE I

Splošna načela in zaščitni ukrepi

Člen 16

Dostop do postopka za obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito

1. Države članice obravnavajo prošnjo za mednarodno zaščito državljana tretje države ali osebe brez državljanstva, ki zaprosi na ozemlju katere koli izmed držav članic, tudi na meji ali na tranzitnem območju. Prošnjo obravnava ena sama država članica, ki je odgovorna država članica na podlagi meril iz poglavja II ali klavzul iz poglavja III tega dela.

2. Kadar brez poseganja v pravila iz dela IV te uredbe na osnovi meril iz te uredbe ni mogoče določiti nobene države članice, ki bi bila odgovorna za obravnavo prošnje za mednarodno zaščito, je za obravnavo odgovorna prva država članica, v kateri je bila prošnja registrirana.

3. Kadar država članica prosilca ne more predati državi članici, ki je bila prvotno določena kot odgovorna, ker se utemeljeno domneva, da bi bil prosilec s premestitvijo v to državo članico soočen z dejanskim tveganjem kršitve njegovih temeljnih pravic, ki bi pomenilo nečloveško ali ponižujoče ravnanje v smislu člena 4 Listine, država članica, ki izvede postopek določitve odgovorne države članice, še naprej preučuje merila iz poglavja II ali klavzule iz poglavja III tega dela, da bi ugotovila, ali je mogoče kot odgovorno določiti drugo državo članico.

Kadar država članica na podlagi prvega pododstavka tega odstavka prosilca ne more predati nobeni državi članici, določeni na podlagi meril iz poglavja II ali klavzul iz poglavja III tega dela, ali prvi državi članici, v kateri je bila prošnja registrirana, in ne more ugotoviti, ali je mogoče kot odgovorno določiti drugo državo članico, postane sama odgovorna država članica za obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito.

4. Če varnostno preverjanje iz člena 15 Uredbe (EU) 2024/1356 ni bilo opravljeno na podlagi navedene uredbe, prva država članica, v kateri je bila prošnja za mednarodno zaščito registrirana, čim prej po registraciji prošnje in še pred uporabo meril za določitev odgovorne države članice na podlagi poglavja II ali klavzul iz poglavja III tega dela, preuči, ali obstajajo utemeljeni razlogi za domnevo, da ta prosilec predstavlja grožnjo za notranjo varnost.

Če je bilo varnostno preverjanje iz člena 15 Uredbe (EU) 2024/1356 opravljeno, vendar ima prva država članica, v kateri je bila prošnja za mednarodno zaščito registrirana, upravičljive razloge, da preuči, ali obstajajo utemeljeni razlogi za domnevo, da ta prosilec predstavlja grožnjo za notranjo varnost, ta država članica opravi preverjanje čim prej po registraciji prošnje in še pred uporabo meril za določitev odgovorne države članice na podlagi poglavja II ali klavzul iz poglavja III tega dela.

Kadar se pri varnostnem preverjanju, opravljenem v skladu s členom 15 Uredbe (EU) 2024/1356 ali v skladu s prvim in drugim pododstavkom tega odstavka, ugotovi, da obstajajo utemeljeni razlogi za domnevo, da ta prosilec predstavlja grožnjo za notranjo varnost, se za odgovorno državo članico določi država članica, ki opravlja varnostno preverjanje, člen 39 te uredbe pa se ne uporablja.

5. Vsaka država članica si pridrži pravico, da ob upoštevanju pravil in zaščitnih ukrepov iz Uredbe (EU) 2024/1348 pošlje prosilca v varno tretjo državo.

Člen 17

Obveznosti prosilca in sodelovanje s pristojnimi organi

1. Prošnja za mednarodno zaščito se poda in registrira v državi članici prvega vstopa.

2. Z odstopanjem od odstavka 1 se v primeru, da ima državljan tretje države ali oseba brez državljanstva veljavni dokument za prebivanje ali veljavni vizum, prošnja za mednarodno zaščito poda in registrira v državi članici, ki je izdala dokument za prebivanje ali vizum.

Kadar ima državljan tretje države ali oseba brez državljanstva dokument za prebivanje ali vizum, ki je potekel ali je bil razveljavljen, odvzet ali preklican, se prošnja za mednarodno zaščito poda in registrira v državi članici, v kateri se prosilec nahaja.

3. Prosilec polno sodeluje s pristojnimi organi držav članic pri zbiranju biometričnih podatkov v skladu z Uredbo (EU) 2024/1358 in v zadevah, ki jih zajema ta uredba, zlasti tako, da čim prej, najpozneje pa med razgovorom iz člena 22 te uredbe, predloži in razkrije vse elemente in informacije, s katerimi razpolaga in ki so relevantne za določitev odgovorne države članice, vključno s predložitvijo svojih osebnih dokumentov, če prosilec ima take dokumente. Kadar prosilec v času razgovora ne more predložiti dokazov, s katerimi bi potrdil predložene elemente in informacije, ali izpolniti predloge iz člena 22(1) te uredbe, pristojni organ določi razumni rok za predložitev takih dokazov v obdobju iz člena 39(1) te uredbe, pri čemer upošteva okoliščine posameznega primera.

4. Od prosilca se zahteva, da se nahaja v:

(a) državi članici iz odstavkov 1 in 2 do določitve odgovorne države ter, kadar je ustrezno, izvedbe postopka predaje;

(b) odgovorni državi članici;

(c) državi članici premestitve, in sicer po predaji na podlagi člena 67(11).

5. Kadar je prosilec obveščen o odločitvi o predaji v skladu s členoma 42(2) in 67(10), sodeluje s pristojnimi organi in ravna skladno z navedeno odločitvijo.

Člen 18

Posledice neizpolnjevanja

1. Če je bil prosilec obveščen o svojih obveznostih in posledicah njihovega neizpolnjevanja v skladu s členom 11(1), točka (b), Uredbe (EU) 2024/1356 ali členom 5(1) in členom 21 Direktive (EU) 2024/1346, ni upravičen do pogojev za sprejem iz členov 17 do 20 navedene direktive v nobeni drugi državi članici kot v državi članici, v kateri se mora nahajati na podlagi člena 17(4) te uredbe, od trenutka, ko je bil obveščen o odločitvi o svoji predaji odgovorni državi članici.

Prvi pododstavek ne posega v potrebo po zagotavljanju življenjskega standarda v skladu s pravom Unije, vključno z Listino, in mednarodnimi obveznostmi.

2. Pristojni organi upoštevajo elemente in informacije za določitev odgovorne države članice, ki se predložijo po izteku roka, samo če zagotovijo dokaze, ki so odločilni za pravilno uporabo te uredbe, zlasti v zvezi z mladoletniki brez spremstva in združitvijo družine.

3. Odstavek 1 se ne uporablja, kadar prosilec ni v državi članici, v kateri bi se moral nahajati, pristojni organi države članice, v kateri se nahaja, pa imajo utemeljene razloge za domnevo, da je prosilec morda bil žrtev kaznivega dejanja iz členov 2 in 3 Direktive 2011/36/EU Evropskega parlamenta in Sveta ([39]).

4. Države članice pri uporabi tega člena upoštevajo individualne okoliščine prosilca, vključno s kakršnim koli dejanskim tveganjem kršitev temeljnih pravic v državi članici, v kateri bi se prosilec moral nahajati. Vsi ukrepi, ki jih sprejmejo države članice, so sorazmerni.

Člen 19

Pravica do obveščenosti

1. Čim prej, v vsakem primeru pa na dan registracije prošnje za mednarodno zaščito v državi članici, pristojni organ te države članice prosilcu zagotovi informacije o uporabi te uredbe, njegovih pravicah na podlagi te uredbe in obveznostih iz člena 17 ter o posledicah neizpolnjevanja obveznosti, določenih v členu 18. Te informacije vključujejo zlasti informacije o:

(a) ciljih te uredbe;

(b) sodelovanju s pristojnimi organi, ki se ga od prosilca pričakuje, kot je določeno v členu 17;

(c) dejstvu, da pravica zaprositi za mednarodno zaščito prosilcu ne daje pravice do izbire države članice, ki je odgovorna za obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito, ali države članice, ki je država članica premestitve;

(d) posledicah podaje druge prošnje v drugi državi članici ter posledicah zapustitve države članice, v kateri se mora prosilec nahajati na podlagi člena 17(4), in zlasti o tem, da je prosilec upravičen samo do pogojev za sprejem, kot je določeno v členu 18(1);

(e) merilih in postopku za določitev odgovorne države članice, hierarhiji takšnih meril v različnih fazah postopka in trajanju postopka;

(f) določbah v zvezi z združitvijo družine in v zvezi s tem veljavno opredelitev družinskih članov in sorodnikov, pravici zahtevati in prejeti predlogo iz člena 22(1), vključno z informacijami o osebah in subjektih, ki lahko pomagajo pri izpolnjevanju predloge, ter informacijah o nacionalnih, mednarodnih ali drugih ustreznih organizacijah, ki lahko olajšajo ugotavljanje istovetnosti družinskih članov in njihovo iskanje;

([39]) Direktiva 2011/36/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 5. aprila 2011 o preprečevanju trgovine z ljudmi in boju proti njej ter zaščiti njenih žrtev in o nadomestitvi Okvirnega sklepa Sveta 2002/629/PNZ (UL L 101, 15.4.2011, str. 1).

(g) pravici do osebnega razgovora in njegovem cilju v skladu s členom 22, postopku in obveznosti, da se čim prej v postopku predložijo relevantne informacije, ki bi lahko pripomogle k ugotavljanju prisotnosti družinskih članov, sorodnikov ali drugih svojcev v državah članicah, bodisi ustno bodisi s predložitvijo dokumentov ali drugih informacij, vključno s predlogo iz člena 22(1), kadar je ustrezno, vključno z informacijami o načinih, na katere lahko prosilec predloži take informacije, ter o pomoči, ki jo lahko država članica ponudi v zvezi z iskanjem družinskih članov ali sorodnikov;

(h) obveznosti prosilca, da čim prej v postopku razkrije vse relevantne informacije, ki bi lahko pripomogle k ugotovitvi obstoja morebitnih predhodnih dokumentov za prebivanje, vizumov ali dokazil o izobrazbi;

(i) možnosti, da se pristojnim organom predloži ustrezne utemeljene razloge, da ti razmislijo o uporabi člena 35(1);

(j) obveznosti prosilca, da predloži svoje osebne dokumente, kadar jih ima, in sodeluje s pristojnimi organi pri zbiranju biometričnih podatkov v skladu z Uredbo (EU) 2024/1358;

(k) pravici do učinkovitega pravnega sredstva pred sodiščem za izpodbijanja odločitve o predaji v roku, določenem v členu 43(2), in dejstvu, da je obseg takega izpodbijanja omejen, kakor je določeno v členu 43(1);

(l) pravici do brezplačnega pravnega svetovanja o zadevah v zvezi z uporabo meril iz Poglavja II ali klavzul iz Poglavja III tega dela v vseh fazah postopka za določitev odgovorne države članice, kot je določeno v členu 21;

(m) pravici do brezplačne pravne pomoči v primeru pritožbe ali ponovnega pregleda, kadar jo zadevna oseba zahteva in kadar sama ne more kriti s tem povezanih stroškov;

(n) dejstvu, da bo pobeg povzročil podaljšanje roka v skladu s členom 46;

(o) dejstvu, da bodo pristojni organi držav članic in Agencije za azil obdelovali osebne podatke prosilca, tudi za izmenjavo njegovih podatkov, zgolj za namen izpolnjevanja njihovih obveznosti na podlagi te uredbe in da bodo to storili v celoti skladno z zahtevami za zaščito fizičnih oseb v zvezi z obdelavo osebnih podatkov v skladu s pravom Unije in nacionalnim pravom;

(p) vrstah zadevnih osebnih podatkov;

(q) pravici do dostopa do podatkov, ki se nanašajo na prosilca, pravici, da zahteva popravek takih podatkov, če niso točni, ali izbris nezakonito obdelanih podatkov, kakor tudi o postopkih uveljavljanja navedenih pravic, vključno s kontaktnimi podatki organov iz člena 52 in nacionalnih organov za varstvo podatkov, ki so pristojni za obravnavanje zahtevkov glede varstva osebnih podatkov, ter kontaktnimi podatki pooblaščene osebe za varstvo podatkov;

(r) v primeru mladoletnika brez spremstva, jamstvih in pravicah, ki se uporabljajo za prosilca v zvezi s tem, vlogi in odgovornostih zastopnika prosilca ter postopku vložitve pritožbe zoper zastopnika na zaupen in varen način ter na način, ki v celoti spoštuje otrokove pravice do izjave;

(s) dejstvu, da lahko država članica, kadar posredni dokazi niso dosledni, preverljivi in dovolj podrobni, da bi se ugotovila odgovornost, zahteva test DNK ali krvni test, da se dokaže obstoj družinskih vezi, ali oceno starosti prosilca;

(t) kadar je primerno, postopku premestitve iz členov 67 in 68.

2. Prosilec ima možnost, da zahteva informacije o poteku postopka, pristojni organi pa prosilca obvestijo o tej možnosti. Kadar je prosilec mladoleten, lahko take informacije zahteva mladoletni prosilec in starš ali zastopnik.

Člen 20

Dostopnost informacij

1. Informacije iz člena 19 se zagotovijo v pisni obliki in so jedrnate, pregledne, razumljive in zlahka dostopne ter v jasnem in preprostem jeziku, ki ga prosilec razume ali za katerega se razumno domneva, da ga razume. Države članice uporabijo skupno informativno gradivo, ki je bilo v ta namen pripravljeno na podlagi odstavka 2 tega člena. Skupno informativno gradivo je na voljo tudi na spletu na odprti in lahko dostopni platformi za prosilce za mednarodno zaščito.

Kadar je potrebno za prosilčevo pravilno razumevanje, se informacije zagotovijo tudi ustno, po potrebi v zvezi z osebnim razgovorom iz člena 22. V ta namen ima prosilec možnost zastaviti vprašanja za pojasnitev predloženih informacij. Države članice si lahko pomagajo z multimedijsko opremo.

2. Agencija za azil v tesnem sodelovanju s pristojnimi nacionalnimi organi pripravi skupno informativno gradivo in specifične informacije za mladoletnike brez spremstva ter ranljive prosilce, kadar je to potrebno za prosilce s posebnimi potrebami glede sprejema ali postopkovnimi potrebami, ki vsebuje vsaj informacije iz člena 19. To skupno informativno gradivo vsebuje tudi informacije o uporabi Uredbe (EU) 2024/1358 in zlasti o namenu, za katerega se podatki o prosilcu lahko obdelujejo v okviru sistema Eurodac.

Skupno informativno gradivo se pripravi tako, da ga države članice lahko dopolnijo z dodatnimi informacijami, ki so specifične za zadevne države članice.

3. Kadar je prosilec mladoletnik, mu informacije iz člena 19 na otroku prijazen način zagotovi ustrezno usposobljeno osebje v navzočnosti njegovega zastopnika.

Člen 21

Pravica do pravnega svetovanja

1. Prosilci imajo pravico, da se učinkovito posvetujejo s pravnim svetovalcem ali drugim zagovornikom, ki je priznan ali pooblaščen na podlagi nacionalnega prava, o zadevah v zvezi z uporabo meril iz Poglavja II ali klavzul iz Poglavja III tega dela v vseh fazah postopka za določitev odgovorne države članice, kot je določeno v tej uredbi;

2. Brez poseganja v pravico prosilca, da na lastne stroške izbere svojega pravnega svetovalca ali drugega zagovornika, lahko prosilec v postopku za določitev odgovorne države članice zaprosi za brezplačno pravno svetovanje.

3. Brezplačno pravno svetovanje zagotavljajo pravni svetovalci ali drugi zagovorniki, ki so priznani ali pooblaščeni na podlagi nacionalnega prava, da svetujejo ali pomagajo prosilcem ali jih zastopajo, ali nevladne organizacije, ki so na podlagi nacionalnega prava pooblaščene, da prosilcem zagotavljajo pravne storitve ali jih zastopajo.

Za namene prvega pododstavka se lahko učinkovit dostop do brezplačnega pravnega svetovanja zagotovi tako, da ena oseba zagotavlja pravno svetovanje v upravni fazi postopka več prosilcem hkrati.

4. Države članice lahko organizirajo pravno svetovanje v skladu s svojimi nacionalnimi sistemi.

5. Države članice določijo posebna postopkovna pravila v zvezi z načini vložitve in obdelave prošenj za zagotavljanje brezplačnega pravnega svetovanja, kot je določeno v tem členu.

6. Za namene postopka za določitev odgovorne države članice se v okviru brezplačnega pravnega svetovanja med drugim zagotovi:

(a) usmeritve in pojasnila meril in postopkov za določitev odgovorne države članice, vključno z informacijami o pravicah in obveznostih v vseh fazah tega postopka;

(b) usmeritve in pomoč pri zagotavljanju informacij, ki bi lahko pomagale določiti odgovorno državo članico v skladu z merili iz poglavja II tega dela;

(c) usmeritve in pomoč v zvezi s predlogo iz člena 22(1).

7. Brez poseganja v odstavek 1 se lahko brezplačno pravno svetovanje v postopku za določitev odgovorne države članice izključi, kadar prosilcu že pomaga in ga zastopa pravni svetovalec.

8. Pri izvajanju tega člena lahko države članice zaprosijo za pomoč Agencijo Evropske unije za azil. Poleg tega se lahko državam članicam prek skladov Unije zagotovi finančna podpora v skladu s pravnimi akti, ki se uporabljajo za tako financiranje.

Člen 22

Osebni razgovor

1. Pristojni organi države članice, ki izvede postopek določitve odgovorne države članice, iz člena 38(1) za olajšanje postopka za določitev odgovorne države članice opravijo osebni razgovor s prosilcem za namen uporabe člena 39. Namen razgovora je tudi prosilcu omogočiti, da pravilno razume informacije, ki jih je prejel v skladu s členom 19.

Pristojni organi zbirajo informacije o specifičnem položaju prosilca, tako da mu proaktivno zastavljajo vprašanja, na podlagi katerih bi se lahko določilo odgovorno državo članico za namen uporabe člena 39.

Kadar obstajajo znaki, da ima prosilec družinske člane ali sorodnike v državi članici, prosilec prejme predlogo, ki jo pripravi Agencija za azil. Prosilec to predlogo izpolni z informacijami, ki so mu na voljo, da se olajša uporaba člena 39. Kadar je mogoče, prosilec izpolni to predlogo še pred osebnim razgovorom iz tega člena.

Agencija za azil pripravi predlogo iz tretjega pododstavka tega odstavka do 12. aprila 2025. Agencija za azil pripravi tudi smernice za ugotavljanje istovetnosti in iskanje družinskih članov, s katerimi državo članico prosilko in zaprošeno državo članico v skladu s členoma 39 in 40 podpre pri uporabi členov 25 do 28 in 34.

Prosilec ima možnost, da pristojnim organom predloži ustrezno utemeljene razloge za razmislek o uporabi člena 35(1).

2. Osebni razgovor se lahko opusti, kadar:

(a) je prosilec pobegnil;

(b) se prosilec ni udeležil osebnega razgovora in ni navedel upravičljivih razlogov za svojo odsotnost;

(c) je prosilec po prejetju informacij iz člena 19 že na drug način zagotovil ustrezne informacije za postopek za določitev odgovorne države članice.

Za namene prvega pododstavka, točka (c), tega odstavka država članica, ki opusti razgovor, prosilcu v obdobju iz člena 39 (1) omogoči, da predstavi vse nadaljnje informacije, ki so relevantne za pravilno določitev odgovorne države članice, vključno z ustrezno utemeljenimi razlogi, zakaj bi moral organ razmisliti o potrebi po osebnem razgovoru.

3. Osebni razgovor se organizira pravočasno, v vsakem primeru pa pred predložitvijo zahteve za sprejem na podlagi člena 39.

4. Osebni razgovor se vodi v jeziku, ki mu prosilec da prednost, razen če obstaja drug jezik, ki ga prosilec razume in se v njem lahko jasno sporazumeva. Razgovor z mladoletniki brez spremstva in, kadar je ustrezno, s spremstvom opravi oseba, ki ima potrebno znanje o pravicah in posebnih potrebah mladoletnikov, in sicer tako, da je prilagojen otrokom in okoliščinam, ob upoštevanju starosti in zrelosti mladoletnika, v prisotnosti zastopnika in, kadar je ustrezno, pravnega svetovalca mladoletnika. Po potrebi se poskrbi za prisotnost tolmača, ki je sposoben zagotoviti ustrezno sporazumevanje med prosilcem in osebo, ki vodi osebni razgovor. Poskrbi se lahko tudi za to, da bo pri osebnem razgovoru prisoten kulturni posrednik. Na zahtevo prosilca in kadar je mogoče, se prosilec odloči, katerega spola naj bo oseba, ki vodi razgovor, in, kadar je ustrezno, tolmač.

5. Kadar okoliščine to ustrezno utemeljujejo, lahko države članice opravijo osebni razgovor prek videokonference. V takem primeru država članica zagotovi potrebne ureditve za ustrezne zmogljivosti, postopkovne in tehnične standarde, pravno pomoč in tolmačenje, pri čemer upošteva usmeritve Agencije za azil.

6. Osebni razgovor poteka v razmerah, ki zagotavljajo ustrezno zaupnost. Opravi ga oseba, ki je za to usposobljena na podlagi nacionalnega prava. Prosilcem, ki so opredeljeni kot osebe, ki potrebujejo posebna procesna jamstva na podlagi Uredbe (EU) 2024/1348, se zagotovi ustrezna podpora, da se ustvarijo pogoji, ki so potrebni za uspešno predstavitev vseh elementov, ki omogočajo določitev odgovorne države članice. Osebje, ki vodi razgovor s prosilci, se tudi na splošno seznani z dejavniki, ki bi lahko negativno vplivali na sposobnost prosilca, da se z njim opravi razgovor, kot so znaki, da je bil v preteklosti mučen ali pa je bil žrtev trgovine z ljudmi.

7. Država članica, ki vodi osebni razgovor, pripravi zvočni posnetek razgovora in njegov pisni povzetek, ki vsebuje vsaj poglavitne informacije, ki jih je prosilec zagotovil med razgovorom. Prosilec je o snemanju razgovora in o namenu takega snemanja vnaprej obveščen. Kadar obstaja dvom o izjavah prosilca podanih med osebnim razgovorom prevlada zvočni posnetek. Povzetek je lahko v obliki poročila ali na standardnem obrazcu. Država članica prosilcu, pravnemu svetovalcu ali drugemu zagovorniku, ki je priznan ali pooblaščen na podlagi nacionalnega prava in ki prosilca pravno zastopa, pravočasno zagotovi dostop do povzetka, in sicer čim prej po razgovoru, v vsakem primeru pa preden pristojni organi sprejmejo odločitev o odgovorni državi članici. Prosilec ima ob koncu osebnega razgovora ali v določenem roku možnost, da ustno ali pisno izrazi pripombe ali poda pojasnila glede morebitnih napačnih prevodov ali nesporazumov ali drugih stvarnih napak v pisnem povzetku.

Člen 23

Jamstva za mladoletnike

1. Pri izvajanju vseh postopkov iz te uredbe je primarna skrb držav članic otrokova največja korist. Postopki, ki zadevajo mladoletnike, se obravnavajo prednostno.

2. Vsaka država članica, v kateri se mladoletnik brez spremstva nahaja, zagotovi, da ima mladoletnik svojega zastopnika in da mu ta pomaga pri ustreznih postopkih iz te uredbe. Zastopnik ima vire, kvalifikacije, usposobljenost, strokovno znanje in neodvisnost, da v postopkih na podlagi te uredbe zagotovi upoštevanje otrokove največje koristi. Zastopnik ima dostop do vsebine relevantnih dokumentov iz spisa prosilca, vključno s posebnim informativnim gradivom za mladoletnike brez spremstva, in mladoletnika brez spremstva ustrezno obvešča o napredovanju postopkov v okviru te uredbe.

Kadar prošnjo poda oseba, ki trdi, da je mladoletnik, ali v zvezi s katero obstajajo objektivni razlogi za domnevo, da je mladoletnik, in ki nima spremstva, pristojni organi:

(a) čim prej, v vsakem primeru pa pravočasno, za pomoč mladoletniku v postopku določanja odgovorne države članice, imenujejo osebo s potrebnimi spretnostmi in strokovnim znanjem za začasno pomoč mladoletniku, da se zaščiti njegovo največjo korist in splošno dobrobit, da bi lahko mladoletnik uveljavljal pravice iz te uredbe, in ki po potrebi deluje kot zastopnik, dokler ta ni imenovan;

(b) čim prej, in najpozneje v petnajstih delovnih dneh od dneva podaje prošnje, imenujejo zastopnika.

V primeru nesorazmernega števila prošenj, ki jih vložijo mladoletniki brez spremstva, ali v drugih izjemnih primerih se lahko rok za imenovanje zastopnika na podlagi drugega pododstavka, točka (b), podaljša za deset delovnih dni.

Kadar pristojni organ ugotovi, da je prosilec, ki trdi, da je mladoleten, nedvomno starejši od osemnajst let, mu ni treba imenovati zastopnika v skladu s tem odstavkom.

Naloge zastopnika oziroma osebe iz drugega pododstavka, točka (a), prenehajo, kadar pristojni organi po oceni starosti iz člena 25(1) Uredbe (EU) 2024/1348 ne domnevajo, da je prosilec mladoletnik, ali menijo, da prosilec ni mladoletnik, ali kadar prosilec ni več mladoletnik brez spremstva.

Kadar je za zastopnika imenovana organizacija, ta določi osebo, odgovorno za izvajanje dolžnosti zastopnika mladoletnika. Za to osebo se uporablja prvi pododstavek.

Zastopnik iz prvega pododstavka je lahko ista oseba ali organizacija, kot tista, ki se določi v skladu s členom 23 Uredbe (EU) 2024/1348.

3. Države članice vključijo zastopnika mladoletnika brez spremstva v celoten postopek za določitev odgovorne države članice na podlagi te uredbe. Zastopnik mladoletniku brez spremstva pomaga zagotoviti informacije, ki so relevantne za oceno otrokove največje koristi v skladu z odstavkom 4, vključno z uveljavljanjem pravice do izjave, in podpira njegovo sodelovanje z drugimi akterji, kot so organizacije za iskanje družin, kadar je to za navedeni namen ustrezno in ob ustreznem upoštevanju obveznosti do mladoletnika glede zaupnosti.

4. Države članice pri ocenjevanju otrokove največje koristi tesno sodelujejo med sabo in upoštevajo zlasti naslednje dejavnike:

(a) možnosti združitve družine;

(b) dobrobit mladoletnika in njegov kratkoročni, srednjeročni in dolgoročni družbeni razvoj mladoletnika, vključno s tem, ali je njegov položaj še bolj ranljiv, na primer zaradi travme, posebnih zdravstvenih potreb ali invalidnosti, zlasti ob upoštevanju etničnega, verskega, kulturnega in jezikovnega okolja, iz katerega mladoletnik izhaja, ter potrebe po stabilnosti in neprekinjenosti socialnega varstva in izobraževanja;

(c) vprašanja varnosti in varovanja, zlasti v primerih, kadar obstaja nevarnost, da mladoletnik postane žrtev nasilja ali izkoriščanja, vključno s trgovino z ljudmi;

(d) mnenja mladoletnika v skladu z njegovo starostjo in zrelostjo;

(e) kadar je prosilec mladoletnik brez spremstva, informacije, ki jih predloži zagovornik v državi članici, v kateri se mladoletnik brez spremstva nahaja;

(f) vse druge razloge, ki so pomembni za oceno otrokove največje koristi.

5. Pred predajo mladoletnika brez spremstva država članica, ki izvede predajo, obvesti odgovorno državo članico ali državo članico premestitve, ki potrdi, da bodo brez odlašanja sprejeti vsi ustrezni ukrepi iz členov 16 in 27 Direktive (EU) 2024/1346 ter člena 23 Uredbe (EU) 2024/1348, vključno z imenovanjem zastopnika v odgovorni državi članici ali državi članici premestitve. Pred odločitvijo o predaji mladoletnika brez spremstva se opravi individualna ocena otrokove največje koristi. Ocena temelji na relevantnih dejavnikih iz odstavka 4 tega člena, sklepi ocene teh dejavnikov pa se jasno navedejo v odločitvi o predaji. Oceno brez odlašanja opravi ustrezno usposobljeno osebje s potrebnimi kvalifikacijami in strokovnim znanjem, da se zagotovi upoštevanje otrokove največje koristi.

6. Za namene uporabe člena 25 država članica, v kateri je bila prošnja mladoletnika brez spremstva za mednarodno zaščito prvič registrirana, takoj ustrezno ukrepa, da na ozemlju držav članic ugotovi istovetnost družinskih članov, sorojencev ali sorodnikov mladoletnika brez spremstva, pri čemer varuje otrokovo največjo korist.

V ta namen lahko ta država članica zaprosi za pomoč mednarodne ali druge ustrezne organizacije in lahko mladoletniku omogoči dostop do storitev takih organizacij za iskanje oseb.

Osebju pristojnih organov iz člena 52, ki obravnava zahteve v zvezi z mladoletniki brez spremstva, se zagotovi ustrezno usposabljanje glede posebnih potreb mladoletnikov, ki je relevantno za uporabo te uredbe.

7. Da se olajšajo ustrezni ukrepi za ugotavljanje istovetnosti članov družine ali sorodnikov mladoletnika brez spremstva, ki bivajo na ozemlju druge države članice na podlagi odstavka 6 tega člena, Komisija sprejme izvedbene akte, vključno s standardnim obrazcem za izmenjavo ustreznih podatkov med državami članicami. Ti izvedbeni akti se sprejmejo v skladu s postopkom pregleda iz člena 77(2).

POGLAVJE II

Merila za določanje odgovorne države članice

Člen 24

Hierarhija meril

1. Merila za določanje odgovorne države članice se uporabljajo po vrstnem redu, v katerem so navedena v tem poglavju.

2. Država članica, odgovorna v skladu z merili iz tega poglavja, se določi na podlagi položaja, ki je obstajal, ko je bila prošnja za mednarodno zaščito v kateri od držav članic prvič registrirana.

Člen 25

Mladoletniki brez spremstva

1. Kadar je prosilec mladoletnik brez spremstva, se uporabljajo samo merila iz tega člena. Ta merila se uporabljajo v vrstnem redu, v katerem so navedena v odstavkih 2 do 5.

2. Za odgovorno se določi država članica, v kateri se zakonito nahaja družinski član ali sorojenec mladoletnika brez spremstva, razen če se dokaže, da to ni v otrokovo največjo korist. Kadar je prosilec poročen mladoletnik, katerega zakonec se na ozemlju držav članic ne nahaja na zakonit način, je odgovorna tista država članica, v kateri se na zakonit način nahaja oče, mati ali druga odrasla oseba, odgovorna za mladoletnika, bodisi v skladu s pravom ali prakso te države članice, ali sorojenec, razen če se dokaže, da to ni v otrokovo največjo korist.

3. Kadar je prosilec mladoletnik brez spremstva, ki ima sorodnika, ki se na zakonit način nahaja v drugi državi članici, ter se na podlagi individualne obravnave ugotovi, da lahkota sorodnik skrbi zanj, ta država članica združi mladoletnika z njegovim sorodnikom in se določi za odgovorno državo članico, razen če se dokaže, da to ni v otrokovo največjo korist.

4. Kadar družinski člani, sorojenci ali sorodniki iz odstavkov 2 in 3 bivajo v več kot eni državi članici, se odgovorna država članica določi glede na otrokovo največjo korist.

5. V odsotnosti družinskega člana, sorojenca ali sorodnika iz odstavkov 2 in 3 je odgovorna tista država članica, v kateri je bila prošnja mladoletnika brez spremstva za mednarodno zaščito prvič registrirana, če je to v otrokovo največjo korist.

6. Na Komisijo se prenese pooblastilo za sprejemanje delegiranih aktov v skladu s členom 78 v zvezi z naslednjim:

(a) ugotavljanjem istovetnosti družinskih članov, sorojencev ali sorodnikov mladoletnikov brez spremstva;

(b) merili za potrjevanje obstoja dokazanih družinskih vezi;

(c) merili za oceno sposobnosti sorodnika, da skrbi za mladoletnika brez spremstva, tudi kadar družinski člani, sorojenci ali drugi sorodniki mladoletnika brez spremstva bivajo v več kot eni državi članici.

Komisija pri izvrševanju svojih pooblastil za sprejemanje delegiranih aktov ne preseže obsega otrokove največje koristi, kot je določeno na podlagi člena 23(4).

7. Komisija z izvedbenimi akti določi enotne metode za posvetovanje in izmenjavo informacij med državami članicami za namene tega člena. Ti izvedbeni akti se sprejmejo v skladu s postopkom pregleda iz člena 77(2).

Člen 26

Družinski člani, ki zakonito prebivajo v državi članici

1. Kadar ima prosilec družinskega člana, ki mu je kot upravičencu do mednarodne zaščite dovoljeno prebivanje v državi članici, ali ki prebiva v državi članici na podlagi dovoljenja za prebivanje za daljši čas v skladu z Direktivo Sveta 2003/109/ES ([40]) ali dovoljenja za prebivanje za daljši čas, odobrenega v skladu z nacionalnim pravom, kadar se navedena direktiva ne uporablja v zadevni državi članici, je ta država članica odgovorna za obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito pod pogojem, da sta zadevni osebi pisno izrazili svojo željo v zvezi s tem.

2. Kadar je bilo družinskemu članu prej dovoljeno prebivanje v državi članici kot upravičencu do mednarodne zaščite, vendar je pozneje postal njen državljan, je ta država članica odgovorna za obravnavanje prošnje, pod pogojem, da sta zadevni osebi pisno izrazili svojo željo v zvezi s tem.

3. Odstavka 1 in 2 se uporabljata tudi za otroke, rojene po prihodu družinskega člana na ozemlje držav članic.

Člen 27

Družinski člani, ki so prosilci za mednarodno zaščito

Kadar ima prosilec družinskega člana, o čigar prošnji za mednarodno zaščito v državi članici še ni bila sprejeta prva vsebinska odločitev, je ta država članica odgovorna za obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito, pod pogojem, da sta zadevni osebi pisno izrazili svojo željo v zvezi s tem.

Člen 28

Družinski postopek

Kadar so v isti državi članici hkrati registrirane prošnje več družinskih članov ali mladoletnih neporočenih sorojencev ali na datume, ki so si dovolj blizu, da se lahko postopki za določitev odgovorne države članice opravijo skupaj, in kadar bi uporaba meril iz te uredbe povzročila ločitev teh oseb, se država članica, odgovorna za obravnavanje njihovih prošenj, določi v naslednjem vrstnem redu:

(a) država članica, ki je glede na merila odgovorna za sprejem največjega števila zadevnih oseb;

(b) država članica, ki je glede na merila odgovorna za obravnavanje prošnje najstarejše od teh oseb.

Člen 29

Izdaja dokumentov za prebivanje ali vizumov

1. Kadar ima prosilec veljaven dokument za prebivanje, je za obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito odgovorna država članica, ki je ta dokument izdala.

2. Kadar ima prosilec veljaven vizum, je za obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito odgovorna država članica, ki je ta vizum izdala, razen če je bil ta vizum izdan v imenu druge države članice v skladu z ureditvijo zastopanja, kot je določena v členu 8 Uredbe (ES) št. 810/2009. V takem primeru je za obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito odgovorna zastopana država članica.

3. Kadar ima prosilec več kot en veljaven dokument za prebivanje ali vizum, ki so jih izdale različne države članice, se država članica, odgovorna za obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito, določi v naslednjem vrstnem redu:

(a) država članica, ki je izdala dokument za prebivanje, ki daje pravico do najdaljšega časa bivanja, ali kadar so časi veljavnosti enaki, država članica, ki je izdala dokument za prebivanje z najpoznejšim datumom poteka veljavnosti;

([40]) Direktiva Sveta 2003/109/ES z dne 25. novembra 2003 o statusu državljanov tretjih držav, ki so rezidenti za daljši čas (UL L 16, 23.1.2004, str. 44).

(b) država članica, ki je izdala vizum z najpoznejšim datumom poteka veljavnosti, kadar gre za različne vizume iste vrste;

(c) kadar so vizumi različnih vrst, država članica, ki je izdala vizum z najdaljšim časom veljavnosti, ali kadar so časi veljavnosti enaki, država članica, ki je izdala vizum z najpoznejšim datumom poteka veljavnosti.

4. Kadar ima prosilec enega ali več dokumentov za prebivanje, katerih veljavnost je potekla ali ki so bili razveljavljeni, preklicani ali odvzeti manj kot tri leta pred registracijo prošnje, ali enega ali več vizumov, katerih veljavnost je potekla ali ki so bili razveljavljeni, preklicani ali odvzeti manj kot 18 mesecev pred registracijo prošnje, se uporabljajo odstavki 1, 2 in 3.

5. Dejstvo, da je bil dokument za prebivanje ali vizum izdan na podlagi lažne ali privzete identitete ali ob predložitvi prirejenih, ponarejenih ali neveljavnih listin, ne preprečuje, da bi bila odgovornost dodeljena državi članici, ki je ta dokument za prebivanje ali vizum izdala. Vendar država članica, ki je izdala dokument za prebivanje ali vizum, ni odgovorna, če lahko po izdaji dokumenta ali vizuma dokaže, da je prišlo do prevare.

Člen 30

Diplome ali druge kvalifikacije

1. Kadar ima prosilec diplomo ali kvalifikacijo, ki ga je izdala izobraževalna ustanova s sedežem v državi članici, je ta država članica odgovorno za obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito pod pogojem, da je prošnja registrirana manj kot šest let po izdaji diplome ali kvalifikacije.

2. Kadar ima prosilec več kot eno diplomo ali kvalifikacijo, ki so jih izdale izobraževalne ustanove v različnih državah članicah, prevzame odgovornost za obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito država članica, ki je izdala diplomo ali kvalifikacijo po najdaljšem obdobju študija, ali v primeru enako dolgih obdobij študija država članica, kjer je bila pridobljena zadnja diploma ali kvalifikacija.

Člen 31

Vstop brez vizumske obveznosti

1. Če državljan tretje države ali oseba brez državljanstva vstopi na ozemlje držav članic prek države članice, v katero lahko vstopi brez vizuma, je za obravnavanje njegove prošnje za mednarodno zaščito odgovorna ta država članica.

2. Odstavek 1 se ne uporabi, če je prošnja za mednarodno zaščito državljana tretje države ali osebe brez državljanstva registrirana v drugi državi članici, v kateri zanj oziroma zanjo za vstop na njeno ozemlje prav tako ne velja vizumska obveznost. V tem primeru je za obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito odgovorna ta druga država članica.

Člen 32

Prošnja na mednarodnem tranzitnem območju letališča

Kadar se prošnja za mednarodno zaščito poda na mednarodnem tranzitnem območju letališča države članice, je za obravnavanje prošnje odgovorna ta država članica.

Člen 33

Vstop

1. Kadar se na podlagi dokazov ali posrednih okoliščin, opisanih v seznamih iz člena 40(4) te uredbe, vključno s podatki iz Uredbe (EU) 2024/1358, ugotovi, da je prosilec nezakonito prečkal mejo države članice po kopnem, morju ali zraku iz tretje države, je za obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito odgovorna prva država članica, v katero prosilec vstopi. Če se prošnja registrira več kot 20 mesecev po datumu nezakonitega prehoda meje, ta odgovornost preneha.

2. Ne glede na prvi odstavek tega člena, kadar se na podlagi dokazov ali posrednih okoliščin, opisanih v seznamih iz člena 40(4) te uredbe, vključno s podatki iz Uredbe (EU) 2024/1358, ugotovi, da je bil prosilec na ozemlje države članice izkrcan po operaciji iskanja in reševanja, je navedena država članica odgovorna za obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito. Če se prošnja registrira več kot 12 mesecev po datumu izkrcanja, ta odgovornost preneha.

3. Odstavka 1 in 2 tega člena se ne uporabljata, če se lahko na podlagi dokazov ali posrednih okoliščin, opisanih v seznamih iz člena 40(4) te uredbe, vključno s podatki iz Uredbe (EU) 2024/1358, ugotovi, da je bil prosilec na podlagi člena 67 te uredbe po prestopu meje premeščen v drugo državo članico. V tem primeru je za obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito odgovorna ta druga država članica.

POGLAVJE III

Vzdrževane osebe in diskrecijske klavzule

Člen 34

Vzdrževane osebe

1. Kadar je prosilka zaradi nosečnosti oziroma prosilka ali prosilec zaradi novorojenega otroka, resne duševne ali fizične bolezni, hude invalidnosti, hude psihološke stiske ali starosti odvisen od pomoči svojega otroka, sorojenca ali starša, ki zakonito prebiva v eni od držav članic, ali je otrok, sorojenec ali starš prosilca, ki zakonito prebiva v eni od držav članic, odvisen od pomoči slednjega, država članica praviloma prosilca in otroka, sorojenca ali starša pusti skupaj oziroma ju združi, pod pogojem, da so družinske vezi obstajale že pred prihodom prosilca na ozemlje držav članic, da je otrok, sorojenec ali starš oziroma prosilec zmožen skrbeti za vzdrževano osebo in da zadevni osebi pisno izrazita svojo željo v zvezi s tem, potem ko sta bili o tem obveščeni.

Kadar obstajajo znaki, da na ozemlju države članice, v kateri se nahaja vzdrževana oseba, zakonito prebiva otrok, sorojenec ali starš, ta država članica pred predložitvijo zahteve za sprejem na podlagi člena 39 preveri, ali otrok, sorojenec ali starš lahko skrbi za vzdrževano osebo.

2. Kadar otrok, sorojenec ali starš iz odstavka 1 zakonito prebiva v drugi državi članici in ne v tisti, v kateri se nahaja prosilec, je odgovorna tista država članica, v kateri ta otrok, sorojenec ali starš zakonito prebiva, razen če prosilec zaradi svojega zdravstvenega stanja dlje časa ne more potovati v to državo članico. V takem primeru je odgovorna tista država članica, v kateri se nahaja prosilec. Ta država članica ni obvezana pripeljati otroka, sorojenca ali starša prosilca na svoje ozemlje.

3. Na Komisijo se prenese pooblastilo za sprejemanje delegiranih aktov v skladu s členom 78 v zvezi z naslednjim:

(a) elementi, ki se upoštevajo za oceno razmerja odvisnosti;

(b) merili za potrjevanje obstoja dokazanih družinskih vezi;

(c) merili za oceno zmožnosti zadevne osebe, da skrbi za vzdrževano osebo;

(d) elementi, ki jih je treba upoštevati pri oceni nezmožnosti potovanja zadevne osebe v daljšem časovnem obdobju.

4. Komisija z izvedbenimi akti določi enotne metode za posvetovanje in izmenjavo informacij med državami članicami za namene tega člena. Ti izvedbeni akti se sprejmejo v skladu s postopkom pregleda iz člena 77(2).

Člen 35

Diskrecijske klavzule

1. Z odstopanjem od člena 16(1) se lahko država članica odloči, da obravnava v njej registrirano prošnjo državljana tretje države ali osebe brez državljanstva za mednarodno zaščito, tudi če tako obravnavanje ni njena odgovornost glede na merila, določena v tej uredbi.

2. Država članica, v kateri je registrirana prošnja za mednarodno zaščito in ki opravlja postopek za določitev odgovorne države članice, ali odgovorna država članica, lahko kadar koli pred sprejetjem prve vsebinske odločitve od druge države članice zahteva, da sprejme prosilca, da se zagotovi združitev svojcev, iz humanitarnih razlogov, zlasti na podlagi pomembnih povezav glede družinskih, socialnih ali kulturnih vidikov, tudi kadar ta druga država članica ni odgovorna glede na merila, določena v členih 25 do 28 in 34. Zadevne osebe pisno izrazijo strinjanje v zvezi s tem.

Država članica, ki poda zahtevo, v zahtevo za sprejem vključi vse gradivo, s katerim razpolaga in ki ga država članica, na katero je zahteva naslovljena, potrebuje za oceno položaja.

Država članica, na katero je zahteva naslovljena, preveri vse potrebno za preučitev humanitarnih razlogov iz zahteve in državi članici, ki poda zahtevo, v dveh mesecih od datuma prejema zahteve odgovori prek elektronskega komunikacijskega omrežja, vzpostavljenega na podlagi člena 18 Uredbe (ES) št. 1560/2003. V primeru zavrnitve zahteve se v odgovoru navedejo razlogi zanjo.

POGLAVJE IV

Obveznosti odgovorne države članice

Člen 36

Obveznosti odgovorne države članice

1. Država članica, ki je odgovorna na podlagi te uredbe, je dolžna:

(a) pod pogoji iz členov 39, 40 in 46 sprejeti prosilca, čigar prošnja je bila registrirana v drugi državi članici;

(b) pod pogoji iz členov 41 in 46 te uredbe ponovno sprejeti prosilca ali državljana tretje države ali osebo brez državljanstva, v zvezi s katero je bila določena za odgovorno državo članico v skladu s členom 16(1) Uredbe (EU) 2024/1358;

(c) pod pogoji iz členov 41 in 46 te uredbe ponovno sprejeti sprejeto osebo, ki je podala prošnjo za mednarodno zaščito ali ki nezakonito prebiva v državi članici, ki ni država članica, ki je privolila, da jo sprejme v skladu z Uredbo (EU) 2024/1350, ali ki ji je v okviru nacionalnega programa za preselitev priznala mednarodno zaščito ali humanitarni status.

2. Za namene te uredbe položaja mladoletnika, ki spremlja prosilca in ustreza opredelitvi družinskega člana, ni mogoče ločiti od položaja njegovega družinskega člana in mladoletnika sprejme ali ponovno sprejme država članica, ki je odgovorna za obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito navedenega družinskega člana, ne da bi bilo potrebno pisno soglasje zadevne osebe, tudi če sam mladoletnik ni prosilec, razen če se dokaže, da to ni v otrokovo največjo korist. Enako velja za otroke, rojene po prihodu prosilca na ozemlje držav članic, ne da bi bilo treba začeti nov postopek za njihov sprejem.

Ne glede na zahtevo po pisnem soglasju iz člena 26 se od zadevnih oseb ne zahteva pisno soglasje, kadar se v zvezi z državo članico, ki je navedena kot odgovorna država članica na podlagi člena 26, začne nov postopek za sprejem mladoletnika, razen če se dokaže, da predaja v odgovorno državo članico ni v otrokovo največjo korist.

3. V situacijah iz odstavka 1, točki (a) in (b), tega člena odgovorna država članica obravnava ali dokonča obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito v skladu z Uredbo (EU) 2024/1348.

Člen 37

Prenehanje odgovornosti

1. Kadar država članica prosilcu izda dokument za prebivanje, se odloči za uporabo člena 35, meni, da ni v otrokovo največjo korist, da mladoletnika brez spremstva preda odgovorni državi članici, ali zadevne osebe ne preda odgovorni državi članici v rokih iz člena 46, postane sama odgovorna država članica in obveznosti iz člena 36 se prenesejo nanjo. Kadar je ustrezno, prek elektronskega komunikacijskega omrežja, vzpostavljenega na podlagi člena 18 Uredbe (ES) št. 1560/2003, o tem obvesti predhodno odgovorno državo članico, državo članico, ki izvaja postopek za določitev odgovorne države članice, ali državo članico, ki je bila zaprošena za sprejem prosilca ali je prejela obvestilo o ponovnem sprejemu.

Država članica, ki postane odgovorna na podlagi prvega pododstavka tega odstavka, na podlagi člena 16(3) Uredbe (EU) 2024/1358 navede, da je postala odgovorna država članica.

2. Po obravnavi prošnje v okviru postopka na meji na podlagi Uredbe (EU) 2024/1348 obveznosti iz člena 36(1) te uredbe prenehajo 15 mesecev po tem, ko je odločitev, s katero se prošnja zavrne kot nedopustna, neutemeljena ali očitno neutemeljena v zvezi s statusom begunca ali statusom subsidiarne zaščite ali odločitev s katero se prošnja razglasi za implicitno ali eksplicitno umaknjeno, postala končna.

Prošnja, registrirana po obdobju iz prvega pododstavka, se za namen te uredbe šteje za novo prošnjo, zato je v takem primeru treba začeti nov postopek za določitev odgovorne države članice.

3. Ne glede na prvi pododstavek odstavka 2 tega člena, kadar oseba zaprosi za mednarodno zaščito v drugi državi članici v obdobju 15 mesecev iz navedenega pododstavka in je postopek za ponovni sprejem v teku na dan izteka navedenega obdobja 15 mesecev, odgovornost ne preneha, dokler se navedeni postopek za ponovni sprejema ne zaključi ali se iztečejo roki, v katerih mora država članica, ki izvede predajo, izvesti predajo v skladu s členom 46.

4. Obveznosti iz člena 36(1) te uredbe prenehajo, kadar odgovorna država članica na podlagi podatkov, evidentiranih in shranjenih v skladu z Uredbo (EU) 2017/2226, ali drugih dokazov ugotovi, da je zadevna oseba zapustila ozemlje držav članic za najmanj devet mesecev, razen če ima zadevna oseba veljaven dokument za prebivanje, ki ga je izdala odgovorna država članica.

Prošnja, registrirana po obdobju odsotnosti iz prvega pododstavka, se za namen te uredbe šteje za novo prošnjo, zato je v takem primeru treba začeti nov postopek za določitev odgovorne države članice.

5. Obveznost o ponovnem sprejemu državljana tretje države ali osebe brez državljanstva iz člena 36(1), točka (b), te uredbe preneha, kadar se na podlagi posodobitve podatkovnega niza iz člena 16(2), točka (d), Uredbe (EU) 2024/1358 ugotovi, da je zadevna oseba zapustila ozemlje držav članic, bodisi prisilno bodisi prostovoljno, v skladu z odločbo o vrnitvi ali odredbo o odstranitvi po umiku ali zavrnitvi prošnje.

Prošnja, registrirana po dejanski odstranitvi ali prostovoljni vrnitvi, se za namen te uredbe šteje za novo prošnjo, zato je v takem primeru treba začeti nov postopek za določitev odgovorne države članice.

POGLAVJE V

Postopki

DEL I

Začetek postopka

Člen 38

Začetek postopka

1. Država članica, v kateri je bila prošnja za mednarodno zaščito na podlagi Uredbe (EU) 2024/1348 prvič registrirana, ali kadar je ustrezno, država članica premestitve, brez odlašanja začne postopek za določitev odgovorne države članice.

2. Če prosilec pobegne, država članica, v kateri je prošnja prvič registrirana, ali, kadar je ustrezno, država članica premestitve, nadaljuje postopek za določitev odgovorne države članice.

3. Država članica, ki je izvedla postopek za določitev odgovorne države članice ali ki je postala odgovorna na podlagi člena 16(4) te uredbe, v sistemu Eurodac na podlagi člena 16(1) Uredbe (EU) 2024/1358 brez odlašanja navede:

(a) svojo odgovornost na podlagi člena 16(2);

(b) svojo odgovornost na podlagi člena 16(3);

(c) svojo odgovornost na podlagi člena 16(4);

(d) svojo odgovornost zaradi neupoštevanja rokov iz člena 39;

(e) odgovornost države članice, ki je sprejela zahtevo za sprejem prosilca na podlagi člena 40;

(f) svojo odgovornost na podlagi člena 68(3).

Dokler se te informacije ne navedejo, se uporabljajo postopki iz odstavka 4 tega člena.

4. Prosilca, ki se brez dokumenta za prebivanje nahaja v drugi državi članici ali ki v tisti državi članici poda prošnjo za mednarodno zaščito med postopkom za določitev odgovorne države članice, država članica, ki izvede postopek določitve odgovorne države članice, ponovno sprejme pod pogoji iz členov 41 in 46.

Ta obveznost preneha, kadar država članica, ki izvede postopek določitve odgovorne države članice, ugotovi, da je prosilec od druge države članice pridobil dokument za prebivanje.

5. Če se prosilec v državi članici nahaja brez dokumenta za prebivanje ali v tej državi članici poda prošnjo za mednarodno zaščito, potem ko je druga država članica potrdila premestitev zadevne osebe na podlagi člena 67(9) in preden je bila opravljena njegova predaja v to državo članico premestitve na podlagi člena 67(11), ga ta država članica ponovno sprejme pod pogoji, določenimi v členih 41 in 46. Ta obveznost preneha, kadar država članica premestitve ugotovi, da je prosilec od druge države članice pridobil dokument za prebivanje.

DEL II

Postopki za zahteve za sprejem

Člen 39

Predložitev zahteve za sprejem

1. Kadar država članica iz člena 38(1) meni, da je za obravnavanje prošnje odgovorna druga država članica, takoj, vsekakor pa v dveh mesecih od datuma registracije prošnje, od druge države članice zahteva, da sprejme prosilca. Države članice prednostno obravnavajo zahteve, vložene na podlagi členov 25 do 28 in 34.

Ne glede na prvi pododstavek tega odstavka se v primeru zadetka v sistemu Eurodac s podatki, zbranimi na podlagi členov 22 in 24 Uredbe (EU) 2024/1358, ali v sistemu VIS s podatki, zbranimi na podlagi člena 21 Uredbe (ES) št. 767/2008, zahteva za sprejem pošlje v enem mesecu od prejema takega zadetka.

Kadar zahteva za sprejem prosilca ni poslana v obdobjih, določenih v prvem in drugem pododstavku, je za obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito odgovorna država članica, v kateri je bila prošnja registrirana.

Kadar je prosilec mladoletnik brez spremstva, država članica, ki izvede postopek določitve odgovorne države članice, kadar koli pred sprejetjem prve vsebinske odločitve, kadar meni, da je to v otrokovo največjo korist, nadaljuje postopek za določitev odgovorne države članice in od druge države članice zahteva, da prosilca sprejme, zlasti če zahteva temelji na členih 26, 27 ali 34, ne glede na to, da so roki iz prvega in drugega pododstavka tega odstavka potekli.

2. Država članica, ki poda zahtevo, lahko zahteva nujen odgovor, kadar je bila prošnja za mednarodno zaščito registrirana po izdaji odločbe o zavrnitvi vstopa ali o vrnitvi.

V zahtevi se navedejo razlogi, ki utemeljujejo nujen odgovor in rok, v katerem se odgovor zahteva. Ta rok je vsaj en teden.

3. V zahtevi za sprejem so na podlagi okoliščin primera v celoti in podrobno navedeni razlogi, vključno z ustreznimi elementi iz izjave prosilca, ki se nanašajo na ustrezna merila iz poglavja II, in po potrebi predlogo iz člena 22(1). Zahteva se predloži z uporabo standardnega obrazca in vključuje dokaze ali posredne okoliščine, kot so opisani v seznamih iz člena 40 (4), ali kakršno koli drugo dokumentacijo ali informacije, pomembne za utemeljitev zahteve, ki organom države članice, na katero je zahteva naslovljena, omogočajo, da preverijo, ali je ta država članica odgovorna na osnovi meril, določenih v tej uredbi.

Komisija z izvedbenimi akti določi enotne metode za pripravo in predložitev zahtev za sprejem. Ti izvedbeni akti se sprejmejo v skladu s postopkom pregleda iz člena 77(2).

Člen 40

Odgovor na zahtevo za sprejem

1. Država članica, na katero je zahteva naslovljena, preveri vse potrebno in na zahtevo za sprejem prosilca odgovori brez odlašanja, vsekakor pa v enem mesecu od datuma, ko je prejela zahtevo. Države članice prednostno obravnavajo zahteve, vložene na podlagi členov 25 do 28 in 34. V ta namen lahko država članica, na katero je zahteva naslovljena, zaprosi za pomoč nacionalne, mednarodne ali druge ustrezne organizacije, da bi preverila ustrezne elemente dokazov in posrednih okoliščin, ki jih je predložila država članica, ki poda zahtevo, zlasti za ugotavljanje istovetnosti in iskanje družinskih članov.

2. Ne glede na odstavek 1, država članica, na katero je zahteva naslovljena, v primeru zadetka v sistemu Eurodac s podatki, zbranimi na podlagi členov 22 in 24 Uredbe (EU) 2024/1358, ali v sistemu VIS s podatki, zbranimi na podlagi člena 21(2) Uredbe (ES) št. 767/2008, na zahtevo odgovori v dveh tednih po prejemu zahteve.

3. V postopku za določitev odgovorne države članice se uporabijo elementi dokazov in posrednih okoliščin.

4. Komisija z izvedbenimi akti vzpostavi in redno pregleduje oba seznama, pri čemer navede ustrezne elemente dokazov in posrednih okoliščin v skladu z merili iz drugega in tretjega pododstavka tega odstavka. Ti izvedbeni akti se sprejmejo v skladu s postopkom pregleda iz člena 77(2).

Za namene prvega pododstavka se dokazi nanašajo na formalne dokaze, ki določajo odgovornost na podlagi te uredbe, če ti niso ovrženi z dokazi o nasprotnem. Države članice Komisiji zagotovijo vzorce različnih vrst upravnih dokumentov v skladu s tipologijo, uvedeno s seznamom formalnih dokazov.

Za namene prvega pododstavka se posredne okoliščine nanašajo na indikativne elemente, ki so lahko, čeprav so ovrgljivi, zadostni glede na svojo dokazno vrednost. Dokazna vrednost posrednih okoliščin v zvezi z odgovornostjo za obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito se oceni za vsak primer posebej.

5. Zahteva po predložitvi dokazov in posrednih okoliščin ne presega tistega, kar je potrebno za pravilno uporabo te uredbe.

6. Če so posredne okoliščine skladne, preverljive in dovolj podrobne za ugotovitev odgovornosti, država članica, na katero je zahteva naslovljena, prizna odgovornost.

Kadar je zahteva podana na podlagi členov 25 do 28 in 34 ter država članica, na katero je zahteva naslovljena, meni, da posredne okoliščine niso skladne, preverljive in dovolj podrobne, da bi lahko ugotovili odgovornost, razloge za to določi v odgovoru iz odstavka 8 tega člena.

7. Kadar država članica, ki poda zahtevo, zahteva nujen odgovor na podlagi člena 39(2), država članica, na katero je zahteva naslovljena, odgovori v zahtevanem roku, ali če to ni mogoče, v dveh tednih od prejema zahteve.

8. Kadar država članica, na katero je zahteva naslovljena, v obdobju enega meseca, določenem v odstavku 1 tega člena ali, kadar je ustrezno, v obdobju dveh tednov, določenem v odstavkih 2 in 7 tega člena, zahtevi ne nasprotuje z odgovorom, v katerem so navedeni utemeljeni razlogi na podlagi vseh okoliščin zadeve v zvezi z ustreznimi merili iz poglavja II, se to nenasprotovanje šteje, da je sprejela zahtevo, kar povzroči obveznost, da osebo sprejme, vključno z obveznostjo, da ustrezno pripravi njen prihod.

Utemeljeni razlogi so podprti z dokazi in posrednimi okoliščinami, kadar so na voljo. Komisija z izvedbenimi akti pripravi standardni obrazec za utemeljitev odgovorov, ki se zahtevajo na podlagi tega člena. Ti izvedbeni akti se sprejmejo v skladu s postopkom pregleda iz člena 77(2).

DEL III

Postopki za obvestila o ponovnem sprejemu

Člen 41

Predložitev obvestila o ponovnem sprejemu

1. V situaciji iz člena 36(1). točka (b) ali (c) država članica, v kateri se oseba nahaja, takoj, vsekakor pa v dveh tednih po prejemu zadetka v sistemu Eurodac, predloži obvestilo o ponovnem sprejemu. Če obvestilo o ponovnem sprejemu ni predloženo v tem roku, to ne vpliva na obveznost odgovorne države članice, da ponovno sprejme zadevno osebo.

2. Za obvestilo o ponovnem sprejemu se uporabi standardni obrazec, v njem pa se navedejo dokazi ali posredne okoliščine, kakor so opisani v seznamih iz člena 40(4), ali relevantni elementi iz izjav zadevne osebe.

3. Država članica, ki prejme obvestilo, državi članici, ki je predložila obvestilo, potrdi prejem obvestila v dveh tednih, razen če v tem času dokaže, da ni odgovorna na podlagi člena 37 ali da obvestilo o ponovnem sprejemu temelji na nepravilni navedbi odgovorne države članice na podlagi Uredbe (EU) 2024/1358.

4. Neukrepanje v obdobju dveh tednov iz odstavka 3 se šteje kot potrditev prejema obvestila.

5. Komisija z izvedbenimi akti določi enotne metode za pripravo in predložitev obvestil o ponovnem sprejemu. Ti izvedbeni akti se sprejmejo v skladu s postopkom pregleda iz člena 77(2).

DEL IV

Postopkovni zaščitni ukrepi

Člen 42

Obvestilo glede odločitve o predaji

1. Država članica, ki izvede postopek določitve odgovorne države članice in katere zahteva za ponovni sprejem glede prosilca iz člena 36(1)(a) je bila sprejeta ali ki je poslala obvestilo o ponovnem sprejemu glede oseb iz člena 36(1)(b) in (c), sprejme odločitev o predaji v dveh tednih od sprejema obvestila ali potrditve.

2. Kadar se država članica, na katero je zahteva naslovljena ali ki prejme obvestilo, strinja ali potrdi, da bo sprejela ali ponovno sprejela osebo iz člena 36(1)(b) ali (c), država članica, ki izvede predajo, brez odlašanja pisno v preprostem jeziku obvesti zadevno osebo o odločitvi o njeni predaji odgovorni državi članici, in kadar je ustrezno, o dejstvu, da njene prošnje za mednarodno zaščito ne bo obravnavala, o rokih za izvedbo predaje in o obveznosti za upoštevanje odločitve na podlagi člena 17(5).

3. Kadar zadevno osebo pravno zastopa pravni svetovalec ali drug zagovornik, ki je priznan ali pooblaščen na podlagi nacionalnega prava, lahko države članice o odločitvi iz odstavka 1, obvestijo takega svetovalca oziroma zagovornika in ne zadevne osebe, kar po potrebi sporočijo zadevni osebi.

4. Odločitev iz odstavka 1 tega člena vsebuje tudi informacije o razpoložljivih pravnih sredstvih na podlagi člena 43, vključno s pravico zaprositi za odložilni učinek, ter o rokih, ki veljajo za vložitev takih pravnih sredstev in za izvedbo predaje ter po potrebi informacije o kraju, kjer se mora zadevna oseba zglasiti, in datumu, ko se mora zglasiti, če ta oseba v odgovorno državo članico potuje z lastnimi sredstvi.

Države članice zagotovijo, da zadevna oseba hkrati z odločitvijo iz odstavka 1 prejme informacije o osebah ali subjektih, ki ji lahko nudijo pravno pomoč, razen če so ji bile te informacije že prej sporočene.

5. Kadar zadevne osebe pravno ne zastopa pravni svetovalec ali drug zagovornik, ki je priznan ali pooblaščen na podlagi nacionalnega prava, ji države članice v jeziku, ki ga zadevna oseba razume ali za katerega se upravičeno domneva, da ga razume, zagotovijo informacije o glavnih elementih odločitve, kar vključuje informacije o razpoložljivih pravnih sredstvih in veljavnih rokih za vložitev takih pravnih sredstev.

Člen 43

Pravna sredstva

1. Prosilec ali druga oseba iz člena 36(1), točki (b) in (c), ima pravico do učinkovitega pravnega sredstva v obliki pritožbe zoper odločitev o predaji ali ponovnega dejanskega in zakonskega pregleda te odločitve pred sodiščem.

Obseg takega pravnega sredstva je omejen na oceno:

(a) ali bi predaja za zadevno osebo povzročila dejansko tveganje nečloveškega ali ponižujočega ravnanja v smislu člena 4 Listine;

(b) ali po odločitvi o predaji obstajajo okoliščine, ki so odločilne za pravilno uporabo te uredbe;

(c) ali so bili, v primeru, da gre za osebe, sprejete na podlagi člena 36(1), točka (a), kršeni členi 25 do 28 in 34.

2. Države članice zagotovijo obdobje najmanj enega tedna in največ treh tednov po obvestitvi glede odločitve o predaji, v katerem lahko zadevna oseba na podlagi odstavka 1 uveljavlja svojo pravico do učinkovitega pravnega sredstva.

3. Zadevna oseba ima pravico, da v razumnem obdobju po obvestitvi glede odločitve o predaji, ki pa v nobenem primeru ni daljše od obdobja, ki ga zagotovijo države članice na podlagi odstavka 2, od sodišča zahteva odložitev izvršitve odločitve o predaji, dokler se obravnava njena pritožba ali poteka ponovni pregled. Države članice lahko v nacionalnem pravu določijo, da je treba zahtevo za odložitev izvršitve odločitve o predaji vložiti skupaj s pritožbo na podlagi odstavka 1. Države članice z odložitvijo predaje do sprejetja odločitve o prvi zahtevi za odlog zagotovijo, da je na voljo učinkovito pravno sredstvo. Odločitev glede odložitve izvršitve odločitve o predaji se sprejme v enem mesecu od datuma, ko pristojno sodišče prejme to zahtevo.

Kadar zadevna oseba ne uveljavlja pravice do odložilnega učinka, pritožba zoper odločitev o predaji ali njen ponovni pregled ne zadrži izvršitve odločitve o predaji.

V odločitvi, da se izvršitev odločitve o predaji ne odloži, so navedeni razlogi za takšno odločitev.

Če se odložilni učinek odobri, si sodišče prizadeva, da o pritožbi ali ponovnem pregledu vsebinsko odloči v enem mesecu od odobritve odložilnega učinka.

4. Države članice zagotovijo, da ima zadevna oseba dostop do pravne pomoči in po potrebi do jezikovne pomoči.

5. Države članice zagotovijo, da se na zahtevo odobri brezplačna pravna pomoč in zastopanje v pritožbenem postopku, kadar zadevna oseba ni sposobna kriti s tem povezanih stroškov. Države članice lahko določijo, da obravnava oseb, za katere se uporablja ta uredba, kar zadeva nadomestila in druge stroške, ni ugodnejša od obravnave, ki je na splošno na voljo njihovim državljanom v zadevah, ki se nanašajo na pravno pomoč in zastopanje.

Države članice lahko določijo, da se brezplačna pravna pomoč in zastopanje ne odobrita, kadar po mnenju pristojnega organa ali sodišča pritožba ali ponovni pregled nimata dejanskih možnosti za uspeh, če s tem dostop do pravne pomoči in zastopanja ni samovoljno omejen.

Kadar odločitev o neodobritvi brezplačne pravne pomoči in zastopanja na podlagi drugega odstavka sprejme organ, ki ni sodišče, države članice zagotovijo učinkovito pravno sredstvo za izpodbijanje odločitve pred sodiščem. Kadar se odločitev izpodbija, je pravno sredstvo sestavni del pravnega sredstva iz odstavka 1.

Države članice zagotovijo, da pravna pomoč in zastopanje nista samovoljno omejena in da dostop prosilca do učinkovitega sodnega varstva ni oviran.

Pravna pomoč vključuje vsaj pripravo zahtevanih procesnih dokumentov. Pravno zastopanje vključuje vsaj zastopanje pred sodiščem ter je lahko omejeno na pravne svetovalce ali zagovornike, ki so v nacionalnem pravu posebej določeni za pravno pomoč in zastopanje.

Postopki za dostop do pravne pomoči in zastopanja se določijo v nacionalnem pravu.

DEL V

Pridržanje za namene predaje

Člen 44

Pridržanje

1. Države članice ne smejo osebe pridržati zgolj zato, ker v zvezi z njo poteka postopek, določen v tej uredbi.

2. Kadar obstaja nevarnost pobega ali kadar to zahteva zaščita nacionalne varnosti ali javnega reda, lahko države članice na podlagi posamične presoje okoliščin osebe zadevno osebo pridržijo za namen izvedbe postopkov predaje v skladu s to uredbo, vendar le, če je ukrep pridržanja sorazmeren in ni mogoče učinkovito uporabiti drugih manj prisilnih ukrepov.

3. Pridržanje traja čim krajši čas in ne dlje, kot je razumno potrebno za skrbno izvedbo potrebnih upravnih postopkov vse do izvršitve predaje na podlagi te uredbe.

4. Kar zadeva pogoje pridržanja in jamstva, ki veljajo za pridržane prosilce na podlagi tega člena, se uporabljajo členi 11, 12 in 13 Direktive (EU) 2024/1346.

5. Pridržanje na podlagi tega člena pisno odredi upravni ali sodni organi. V ukrepu za pridržanje se navedejo dejanski in pravni razlogi, ki so podlaga za pridržanje. Kadar pridržanje odredi upravni organ, države članice zagotovijo hitro sodno preučitev zakonitosti pridržanja, ki se opravi po uradni dolžnosti ali na zahtevo prosilca ali oboje.

Člen 45

Roki za pridržane prosilce

1. Z odstopanjem od členov 39 in 41, kadar je oseba pridržana na podlagi člena 44, rok za predložitev zahteve za sprejem ali obvestila o ponovnem sprejemu ni daljši od dveh tednov od registracije prošnje za mednarodno zaščito ali dveh tednov od prejema zadetka v sistemu Eurodac, kadar v državi članici, ki je predložila obvestilo, ni bila registrirana nova prošnja.

Kadar se oseba pridrži pozneje, kot je bila registrirana prošnja, rok za predložitev zahteve za sprejem ali obvestila o ponovnem sprejemu ni daljši od enega tedna od datuma, ko je bila oseba pridržana.

2. Z odstopanjem od člena 40(1) država članica, na katero je zahteva naslovljena, odgovori čim prej, v vsakem primeru pa v enem tednu od prejema zahteve. Če v enem tednu ni odgovora, je to enakovredno sprejetju zahteve za sprejem in posledica tega je obveznost sprejema osebe, vključno z obveznostjo, da se ustrezno pripravi prihod.

3. Z odstopanjem od člena 46 se v primeru pridržanja osebe njena predaja iz države članice, ki izvede predajo, v odgovorno državo članico izvede kakor hitro je to praktično izvedljivo in v petih tednih od:

(a) datuma, ko je bila zahteva za sprejem sprejeta ali je bilo obvestilo o ponovnem sprejemu potrjeno, ali

(b) datuma, ko pritožba oziroma ponovni pregled nima več odložilnega učinka v skladu s členom 43(3).

4. Kadar država članica, ki izvede predajo, zahteve za sprejem ali obvestila o ponovnem sprejemu ne predloži v predpisanem roku ali kadar odločitve o predaji ne sprejme v roku iz člena 42(1) ali se predaja ne izvede v roku petih tednov iz odstavka 3 tega člena, oseba ne sme biti več pridržana. Členi 39, 41 in 46 se še naprej ustrezno uporabljajo.

DEL VI

Predaje

Člen 46

Podrobna pravila in roki

1. Predaja prosilca ali druge osebe iz člena 36(1), točki (b) in (c), iz države članice, ki izvede predajo, v odgovorno državo članico se izvede v skladu z nacionalnim pravom države članice, ki izvede predajo, po posvetu med zadevnima državama članicama, kakor hitro je to praktično izvedljivo in v šestih mesecih po sprejetju zahteve za sprejem, potrditvi obvestila o ponovnem sprejemu s strani druge države članice ali po končni odločitvi o pritožbi ali ponovnem pregledu glede odločitve o predaji z odložilnim učinkom v skladu s členom 43(3).

Države članice dajo prednost predajam prosilcev po sprejetju zahtev, podanih na podlagi členov 25 do 28 in 34.

Kadar je razlog za predajo premestitev, se predaja izvede v roku iz člena 67(11).

Če se predaje v odgovorno državo članico izvajajo v obliki nadzorovanega odhoda ali v spremstvu, države članice zagotovijo, da se izvajajo na human način ter da se ob tem v celoti spoštujejo človeško dostojanstvo in druge temeljne pravice ter ravna v skladu z njimi.

Če je potrebno, država članica, ki izvede predajo, zadevni osebi priskrbi prepustnico. Komisija z izvedbenimi akti določi obliko prepustnice. Ti izvedbeni akti se sprejmejo v skladu s postopkom pregleda iz člena 77(2).

Odgovorna država članica obvesti državo članico, ki izvede predajo, kot je ustrezno, o varnem prihodu zadevne osebe ali o dejstvu, da se oseba v roku, ki je bil določen, ni zglasila.

2. Kadar se predaja ne izvede v roku iz prvega pododstavka odstavka 1, je odgovorna država članica razrešena obveznosti sprejema ali ponovnega sprejema zadevne osebe, odgovornost pa se prenese na državo članico, ki izvede predajo. Ta rok se lahko podaljša do največ enega leta, če predaje ni bilo mogoče izvesti zaradi prestajanja zaporne kazni zadevne osebe ali do največ treh let od datuma, ko je država članica, ki poda zahtevo, obvestila odgovorno državo članico, če zadevna oseba ali družinski član, ki naj bi bil premeščen skupaj z zadevno osebo, pobegne, se fizično upira predaji, se namerno naredi nezmožnega za predajo ali ne izpolnjuje zdravstvenih zahtev za predajo.

Kadar je zadevna oseba spet dosegljiva za organe in je preostali čas od obdobja iz odstavka 1 krajši od treh mesecev, ima država članica, ki izvede predajo, na voljo tri mesece za izvedbo predaje.

3. Kadar je bila oseba predana pomotoma ali je odločitev o predaji na podlagi pritožbe ali ponovnega pregleda razveljavljena po izvedeni predaji, država članica, ki je predajo izvedla, osebo nemudoma ponovno sprejme.

4. Komisija z izvedbenimi akti določi enotne metode za posvetovanje in izmenjavo informacij med državami članicami za namene tega člena, zlasti v primeru odloženih ali zapoznelih predaj, predaj po implicitnem sprejemu, predaj mladoletnikov ali vzdrževanih oseb ter nadzorovanih predaj. Ti izvedbeni akti se sprejmejo v skladu s postopkom pregleda iz člena 77(2).

Člen 47

Stroški predaje

1. V skladu s členom 20 Uredbe (EU) 2021/1147 se državi članici, ki izvede predajo prosilca ali druge osebe iz člena 36 (1), točka (b) ali (c), te uredbe na podlagi člena 46 te uredbe, izplača prispevek.

2. Kadar se zadevno osebo ponovno preda državi članici, ker je bila predaja izvedena pomotoma ali ker je bila odločitev o predaji na podlagi pritožbe ali ponovnega pregleda razveljavljena po izvedeni predaji, stroške ponovne predaje zadevne osebe na svoje ozemlje krije država članica, ki je prvotno izvedla predajo.

3. Od oseb, ki se jih na podlagi te uredbe preda, se ne zahteva, da krijejo stroške takih predaj.

Člen 48

Izmenjava bistvenih informacij pred izvedbo predaje

1. Država članica, ki izvede predajo prosilca ali druge osebe iz člena 36(1), točka (b) ali (c), odgovorni državi članici o osebi, ki jo predaja, sporoči osebne podatke, ki so primerni, relevantni in nujni, da lahko pristojni organi v skladu z nacionalnim pravom odgovorne države članice tej osebi priskrbijo ustrezno pomoč, vključno s takojšnjo zdravstveno oskrbo, potrebno za zaščito njenih življenjskih interesov, ter zagotavljajo neprekinjeno zaščito in pravice, ki izhajajo iz te uredbe in drugih veljavnih pravnih instrumentov na področju azila. Ti podatki se odgovorni državi članici sporočijo v razumnem obdobju pred predajo, da se zagotovi, da imajo pristojni organi dovolj časa za sprejetje potrebnih ukrepov.

2. Država članica, ki izvede predajo, odgovorni državi članici sporoči vse informacije, ki so bistvene za zaščito pravic in takojšnjih morebitnih posebnih potreb osebe, ki bo predana, zlasti pa:

(a) informacije o vseh takojšnjih ukrepih, ki jih mora sprejeti odgovorna država članica, da bi zagotovila ustrezno obravnavo posebnih potreb osebe, ki bo predana, vključno z vso takojšnjo potrebno zdravstveno oskrbo in po potrebi vse ureditve, potrebne za zaščito otrokove največje koristi;

(b) kontaktne podatke družinskih članov, sorodnikov ali katerih koli drugih svojcev v sprejemni državi članici, kadar je ustrezno;

(c) v primeru mladoletnikov, informacije o oceni otrokove največje koristi in o njihovi izobrazbi;

(d) kadar je ustrezno, oceno starosti prosilca;

(e) kadar je ustrezno, obrazec za preverjanje na podlagi člena 17 Uredbe (EU) 2024/1356, vključno z vsemi dokazili, navedenimi na obrazcu;

(f) morebitne druge ustrezne informacije.

3. Informacije si v skladu s tem členom izmenjujejo samo organi, o katerih je bila v skladu s členom 52 te uredbe Komisija uradno obveščena, prek elektronskega komunikacijskega omrežja, vzpostavljenega na podlagi člena 18 Uredbe (ES) št. 1560/2003. Izmenjane informacije se lahko uporabijo samo za namene iz odstavka 1 tega člena in se ne smejo nadalje obdelovati.

4. Da bi olajšala izmenjavo informacij med državami članicami, Komisija z izvedbenimi akti pripravi standardni obrazec za prenos podatkov, ki se zahteva na podlagi tega člena. Ti izvedbeni akti se sprejmejo v skladu s postopkom pregleda iz člena 77(2).

5. Za izmenjavo informacij na podlagi tega člena se uporablja člen 51(8) in (9).

Člen 49

Izmenjava z varnostjo povezanih informacij pred izvedbo predaje

Za namen uporabe člena 41, kadar država članica, ki izvede predajo, razpolaga z informacijami, iz katerih je razvidno, da obstajajo utemeljeni razlogi za domnevo, da prosilec ali druga oseba iz člena 36(1)(b) ali (c) pomeni nevarnost za notranjo varnost ali javni red v državi članici, pristojni organi te države članice sporočijo obstoj takšnih informacij odgovorni državi članici. Organi preprečevanja, odkrivanja in preiskovanja kaznivih dejanj, ali drugi pristojni organi teh držav članic si informacije izmenjujejo prek ustreznih kanalov za izmenjavo takšnih informacij.

Člen 50

Izmenjava zdravstvenih podatkov pred izvedbo predaje

1. Izključno za namene zagotavljanja zdravstvene oskrbe ali zdravljenja, zlasti za ranljive osebe, na primer invalidne osebe, starejše, nosečnice, mladoletnike in osebe, ki so bile mučene, posiljene ali so bile podvržene drugim hudim oblikam psihološkega, fizičnega ali spolnega nasilja, država članica, ki izvede predajo, če njen pristojni organ v skladu z nacionalnim pravom razpolaga z informacijami o kakršnih koli posebnih potrebah osebe, ki bo predana, kar lahko v določenih primerih zajema informacije o telesnem ali duševnem zdravju te osebe, odgovorni državi članici posreduje take informacije. Te informacije se prenesejo v obliki skupnega zdravstvenega spričevala, ki se mu priložijo ustrezni dokumenti. Odgovorna država članica poskrbi, da se take posebne potrebe ustrezno obravnavajo, zlasti zagotovi kakršno koli osnovno potrebno zdravstveno oskrbo.

Komisija z izvedbenimi akti določi obliko skupnega zdravstvenega spričevala iz prvega pododstavka. Ti izvedbeni akti se sprejmejo v skladu s postopkom pregleda iz člena 77(2).

2. Država članica, ki izvede predajo, informacije iz odstavka 1 odgovorni državi članici posreduje samo, ko pridobi izrecno soglasje prosilca ali njegovega zastopnika, ali kadar je takšna predaja potrebna za varovanje javnega zdravja ali zaščito javne varnosti, ali kadar je prosilec fizično ali pravno nesposoben dati svoje soglasje, da se zavarujejo življenjski interesi zadevnega prosilca ali druge osebe. Odsotnost soglasja, vključno z zavrnitvijo soglasja, ne predstavlja ovire za predajo te osebe.

3. Osebne zdravstvene podatke iz odstavka 1 obdeluje le zdravstveni delavec, ki ga na podlagi nacionalnega prava zavezuje dolžnost poklicne molčečnosti, ali druga oseba, ki je prav tako zavezana enaki dolžnosti poklicne molčečnosti.

4. Izmenjava informacij v skladu s tem členom poteka samo med zdravstvenimi delavci ali drugimi osebami iz odstavka 3. Izmenjane informacije se lahko uporabijo samo za namene iz odstavka 1 in se ne smejo nadalje obdelovati.

5. Komisija z izvedbenimi akti določi enotne metode in praktične ureditve za izmenjavo informacij iz odstavka 1. Ti izvedbeni akti se sprejmejo v skladu s postopkom pregleda iz člena 77(2).

6. Za izmenjavo informacij na podlagi tega člena se uporablja člen 51(8) in (9).

POGLAVJE IV

Upravno sodelovanje

Člen 51

Izmenjava informacij

1. Vsaka država članica o osebi, ki je zajeta v področje uporabe te uredbe, drugi državi članici, ki to zahteva, sporoči podatke, ki so primerni, relevantni in nujni za namene:

(a) določitve odgovorne države članice;

(b) obravnavanja prošnje za mednarodno zaščito;

(c) izvajanja katere koli druge obveznosti iz te uredbe.

(d) izvajanja odločbe o vrnitvi.

2. Informacije iz odstavka 1 vsebujejo samo:

(a) osebne podatke o zadevni osebi in, kadar je ustrezno, njenih družinskih članih, sorodnikih ali katerih koli drugih svojcih, in sicer polno ime in, kadar je ustrezno, prejšnje ime, vzdevke in psevdonime, sedanje in prejšnje državljanstvo, datum in kraj rojstva;

(b) informacije o osebnih in potovalnih dokumentih, vključno z informacijami o številkah, veljavnosti, datumu izdaje, organu izdaje in kraju izdaje;

(c) katere koli druge informacije, potrebne za ugotovitev istovetnosti zadevne osebe, vključno z biometričnimi podatki, ki jih je zadevna država članica pridobila od prosilca, zlasti za namene člena 67(8) te uredbe, v skladu z Uredbo (EU) 2024/1358;

(d) informacije o kraju prebivanja in smeri potovanja;

(e) informacije o dokumentih za prebivanje ali vizumih, ki jih je izdala država članica;

(f) informacije o kraju, kjer je bila prošnja registrirana;

(g) informacije o datumu, ko je bila registrirana morebitna prejšnja prošnja za mednarodno zaščito, datum, ko je bila registrirana sedanja prošnja, doseženo stopnjo v postopku in morebitno sprejeto odločitev.

3. Pod pogojem, da je to potrebno za obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito, lahko odgovorna država članica od druge države članice zahteva, da jo obvesti o razlogih, s katerimi prosilec utemeljuje svojo prošnjo, in kadar je ustrezno, razloge za morebitne odločitve glede prosilca. Kadar odgovorna država članica uporablja člen 56 Uredbe (EU) 2024/1348, lahko navedena država članica zahteva tudi informacije, na podlagi katerih lahko njeni pristojni organi ugotovijo, ali so se pojavili novi elementi oziroma ali jih je prosilec predložil. Država članica, na katero je zahteva naslovljena, se lahko odloči, da ne bo odgovorila na zahtevo, če bi take informacije zelo verjetno škodovale njenim bistvenim interesom ali varovanju svoboščin in temeljnih pravic zadevne osebe ali drugih. Država članica, ki poda zahtevo, prosilca vnaprej obvesti o zahtevanih specifičnih informacijah in o razlogu za to zahtevo.

4. Kakršno koli zahtevo po informacijah se pošlje samo v zvezi s posamezno prošnjo za mednarodno zaščito ali predajo zaradi premestitve. V tej zahtevi so navedeni razlogi, na katerih temelji, in kadar je namen države članice preveriti, ali obstaja merilo, po katerem bo verjetno država članica, na katero je zahteva naslovljena, določena za odgovorno, je navedeno, na katerih dokazih temelji ta zahteva, vključno z ustreznimi informacijami iz zanesljivih virov o načinih in sredstvih, s katerimi prosilci vstopajo na ozemlja držav članic, ali na katerem konkretnem in preverljivem delu izjav prosilca zahteva temelji. Take ustrezne informacije iz zanesljivih virov same po sebi ne zadostujejo za določitev odgovornosti in pristojnosti države članice po tej uredbi, vendar lahko prispevajo k ovrednotenju drugih navedb v zvezi s posameznim prosilcem.

5. Država članica, na katero je zahteva naslovljena, mora odgovoriti v treh tednih. Morebitne zamude pri predložitvi odgovora se ustrezno utemeljijo. Dejstvo, da ne odgovori v tritedenskem roku, države članice, na katero je zahteva naslovljena, ne razrešuje obveznosti, da odgovori. Če ta država članica, na katero je bila zahteva naslovljena, zadrži informacije, iz katerih je razvidno, da je odgovorna, ta država članica ne sme navesti izteka rokov iz člena 39 kot razloga za zavrnitev izpolnitve zahteve za sprejem. V tem primeru se roka za predložitev zahteve za sprejem, določena v členu 39, podaljšata za obdobje, ki je enako zamudi pri odgovoru s strani države članice, na katero je zahteva naslovljena.

6. Izmenjava informacij se opravi na zahtevo države članice in se lahko izvede samo med organi, katerih določitev s strani posamezne države članice je bila sporočena Komisiji v skladu s členom 52(1).

7. Izmenjava informacij se lahko uporabi samo za namene iz odstavka 1. V vsaki državi članici se take informacije lahko, odvisno od njihove vrste in pooblastil organa prejemnika, sporočijo samo organom ter sodiščem in razsodiščem, pooblaščenim za:

(a) določitev odgovorne države članice;

(b) obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito;

(c) izvajanje katere koli druge obveznosti iz te uredbe.

8. Država članica, ki posreduje informacije, zagotovi, da so informacije točne in ažurne. Če se izkaže, da je država članica posredovala informacije, ki so netočne ali ki jih ne bi smela posredovati, se o tem takoj obvestijo države članice, ki so te informacije prejele. Te morajo take informacije popraviti ali izbrisati.

9. V vsaki zadevni državi članici se v individualni dokumentaciji za zadevno osebo ali v registru hrani zapis o prenosu in prejemu izmenjanih informacij.

Člen 52

Pristojni organi in viri

1. Vsaka država članica brez odlašanja uradno obvesti Komisijo o pristojnih organih, odgovornih za izpolnjevanje obveznosti na podlagi te uredbe, ter o vseh spremembah v zvezi z navedenimi organi. Države članice zagotovijo, da imajo ti organi potrebne človeške, materialne in finančne vire za izpolnjevanje svojih nalog, ki se nanašajo na uporabo postopkov za hitro in učinkovito določitev države članice, odgovorne za obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito, zlasti za varstvo postopkovnih in temeljnih pravic, zagotavljanje hitrega postopka za združitev družinskih članov in sorodnikov, ki se nahajajo v različnih državah članicah, odgovarjanje v predpisanih rokih na zahteve po informacijah, zahteve za sprejem in obvestila o ponovnem sprejemu, ter kadar je ustrezno, izpolnjevanje svojih obveznosti na podlagi dela IV.

2. Komisija v *Uradnem listu Evropske unije* objavi konsolidiran seznam organov iz odstavka 1. V primeru sprememb navedenega seznama Komisija enkrat letno objavi posodobljen konsolidiran seznam.

3. Države članice zagotovijo, da osebje organov iz odstavka 1 prejme ustrezno usposabljanje v zvezi z uporabo te uredbe.

4. Komisija z izvedbenimi akti vzpostavi varne poti elektronske komunikacije med organi iz odstavka 1 ter med navedenimi organi in Agencijo za azil za prenos informacij, biometričnih podatkov, pridobljenih v skladu z Uredbo (EU) 2024/1358, zahtev, obvestil, odgovorov ter vse druge pisne korespondence in za zagotovitev, da pošiljatelji samodejno prejmejo elektronski dokaz o dostavi. Ti izvedbeni akti se sprejmejo v skladu s postopkom pregleda iz člena 77(2).

Člen 53

Upravni dogovori

1. Države članice lahko na dvostranski osnovi sklenejo medsebojne upravne dogovore v zvezi s praktičnimi podrobnostmi izvajanja te uredbe z namenom olajšanja njene uporabe in povečanja njene učinkovitosti. Takšen dogovor se lahko nanaša na:

(a) izmenjavo uradnikov za zvezo;

(b) poenostavitev postopkov in skrajšanje rokov v zvezi s prenosom in obravnavanjem zahtev za sprejem ali obvestil o ponovnem sprejemu prosilcev;

(c) solidarnostne prispevke na podlagi dela IV.

2. Države članice lahko tudi ohranijo upravne dogovore, sklenjene na podlagi Uredbe (ES) št. 343/2003 ([41]) in Uredbe (EU) št. 604/2013. Če ti dogovori niso združljivi s to uredbo, zadevne države članice te dogovore spremenijo tako, da odpravijo vse neskladnosti.

3. Pred sklenitvijo ali spremembo kakršnega koli dogovora iz odstavka 1(b) se zadevne države članice o združljivosti dogovora s to uredbo posvetujejo s Komisijo.

4. Kadar Komisija meni, da je dogovor iz odstavka 1(b) nezdružljiv s to uredbo, o tem v razumnem obdobju uradno obvesti zadevne države članice. Zadevne države članice storijo vse potrebno, da dogovor v razumnem času spremenijo tako, da odpravijo vse take neskladnosti.

5. Države članice o vseh dogovorih iz odstavka 1 ter odpovedi ali spremembi teh dogovorov uradno obvestijo Komisijo.

Člen 54

Mreža pristojnih enot

Agencija za azil vzpostavi in omogoča dejavnosti ene ali več mrež pristojnih organov iz člena 52(1), da bi okrepila praktično sodelovanje, vključno s predajami, in izmenjavo informacij o vseh zadevah, povezanih z uporabo te uredbe, vključno z razvojem praktičnih orodij, najboljše prakse in usmeritev.

Po potrebi so v takih mrežah lahko zastopani Evropska agencija za mejno in obalno stražo ter drugi ustrezni organi, uradi in agencije Unije.

POGLAVJE VII

Poravnava

Člen 55

Poravnava

1. Kadar imata državi članici ali kadar ima več držav članic težave pri sodelovanju na podlagi te uredbe ali pri njeni uporabi med njima oziroma njimi, se zadevni državi članici oziroma zadevne države članice na zahtevo ene ali več izmed njih brez odlašanja posvetujeta oziroma posvetujejo, da bi v razumnem času našli oziroma našle ustrezne rešitve v skladu z načelom lojalnega sodelovanja, kot je določeno v členu 4(3) PEU, s čimer se olajša pravilno delovanje mehanizmov, vzpostavljenih s to uredbo, in rešijo težave pri njihovi uporabi.

Kadar je primerno, se lahko informacije o nastalih težavah in najdeni rešitvi posredujejo Komisiji in drugim državam članicam v okviru odbora iz člena 77.

2. Kadar rešitve na podlagi odstavka 1 ni mogoče najti ali kadar se težave nadaljujejo, lahko ena ali več zadevnih držav članic zaprosi Komisijo, da se posvetuje z zadevnimi državami članicami, da bi našla ustrezne rešitve. Komisija začne taka posvetovanja brez odlašanja. Zadevne države članice se dejavno udeležijo posvetovanj. Države članice in Komisija sprejmejo vse ustrezne ukrepe za takojšnjo rešitev zadeve. Komisija lahko sprejme priporočila, naslovljena na zadevne države članice, v katerih navede ukrepe, ki jih je treba sprejeti, in ustrezne roke.

([41]) Uredba Sveta (ES) št. 343/2003 z dne 18. februarja 2003 o vzpostavitvi meril in mehanizmov za določitev države članice, odgovorne za obravnavanje prošnje za azil, ki jo v eni od držav članic vloži državljan tretje države (UL L 50, 25.2.2003, str. 1).

Kadar je primerno, se lahko informacije o nastalih težavah, danih priporočilih in najdeni rešitvi posredujejo drugim državam članicam v okviru odbora iz člena 77.

Postopek iz tega člena ne vpliva na roke iz te uredbe v posameznih primerih.

3. Ta člen ne posega v pooblastila Komisije v zvezi z nadzorom uporabe prava Unije v skladu s členoma 258 in 260 PDEU. Ne posega tudi v možnost zadevnih držav članic, da spor predložijo Sodišču Evropske unije v skladu s členom 273 PDEU ali v možnost, da katera koli država članica zadevo predloži Sodišču Evropske unije v skladu s členom 259 PDEU.

DEL IV

SOLIDARNOST

POGLAVJE I

Solidarnostni mehanizem

Člen 56

Letni solidarnostni fond

1. Letni solidarnostni fond, ki vključuje prispevke, določene v izvedbenem aktu Sveta iz člena 57, kot so jih države članice obljubile na srečanju foruma na visoki ravni, se uporablja kot glavno orodje solidarnostnega odziva za države članice pod migracijskim pritiskom na podlagi potreb, opredeljenih v predlogu Komisije iz člena 12.

2. Letni solidarnostni fond ima naslednje oblike solidarnostnih ukrepov, ki se štejejo za enakovredne:

(a) premestitev v skladu s členoma 67 in 68:

(i) prosilcev za mednarodno zaščito;

(ii) upravičencev do mednarodne zaščite, ki jim je bila mednarodna zaščita priznana manj kot tri leta pred sprejetjem izvedbenega akta Sveta iz člena 57, kadar se o njih dvostransko dogovorita prispevajoča država članica in država članica prejemnica;

(b) finančni prispevki držav članic, ki so namenjeni predvsem ukrepom v državah članicah glede migracij, sprejema, azila, ponovnega vključevanja pred odhodom, upravljanja meja in operativne podpore, ki lahko tudi podpirajo ukrepe v tretjih državah, ki bi lahko neposredno vplivale na migracijske tokove na zunanjih mejah držav članic, ali v zvezi z njimi, ali izboljšajo azilni, sprejemni in migracijski sistem zadevne tretje države, vključno s programi pomoči pri prostovoljni vrnitvi in reintegraciji, v skladu s členom 64.

(c) alternativni solidarnostni ukrepi na področju migracij, sprejema, azila, vračanja in reintegracije ter upravljanja meja, s poudarkom na operativni podpori, krepitvi zmogljivosti, storitvah, kadrovski podpori, objektih in tehnični opremi v skladu s členom 65.

Ukrepe v tretjih državah ali v zvezi z njimi iz prvega pododstavka, točka (b), tega odstavka izvajajo države članice prejemnice v skladu s področjem uporabe in cilji te uredbe in Uredbe (EU) 2021/1147.

3. Finančni prispevki iz odstavka 2, točka (b), za projekte v tretjih državah so osredotočeni zlasti na:

(a) krepitev zmogljivosti azila in sprejema v tretjih državah, vključno s krepitvijo strokovnega znanja in zmogljivosti posameznikov in institucij;

(b) spodbujanje zakonitih migracij in dobro upravljane mobilnosti, med drugim s krepitvijo dvostranskih, regionalnih in mednarodnih partnerstev na področju migracij, prisilnega razseljevanja, zakonitih poti in partnerstev za mobilnost;

(c) podpiranje programov pomoči pri prostovoljni vrnitvi in trajnostnih programov reintegracije migrantov, ki se vrnejo, in njihovih družin;

(d) zmanjšanje ranljivosti, ki jih povzročata tihotapljenje migrantov in trgovina z ljudmi, ter programe za boj proti tihotapljenju in trgovini z ljudmi;

(e) podpiranje učinkovitih migracijskih politik, ki temeljijo na človekovih pravicah.

Člen 57

Izvedbeni akt Sveta o vzpostavitvi letnega solidarnostnega fonda

1. Svet na podlagi predloga Komisije iz člena 12 in v skladu z zavezami, prevzetimi na forumu na visoki ravni iz člena 13, vsako leto pred koncem koledarskega leta sprejme izvedbeni akt za vzpostavitev letnega solidarnostnega fonda, vključno z referenčnim številom potrebnih premestitev in finančnih prispevkov za letni solidarnostni fond na ravni Unije ter posebnimi zavezami, ki jih je vsaka država članica med srečanjem foruma na visoki ravni iz člena 13 dala za vsako obliko solidarnostnih prispevkov iz člena 56(2). Svet sprejme izvedbeni akt iz tega odstavka s kvalificirano večino. Svet lahko predlog Komisije iz člena 12 spremeni s kvalificirano večino.

2. V izvedbenem aktu Sveta iz odstavka 1 tega člena se po potrebi določi tudi okvirni odstotek letnega solidarnostnega fonda, ki se lahko da na voljo državam članicam pod migracijskim pritiskom zaradi velikega števila prihodov, ki so posledica ponavljajočih se izkrcanj po operacijah iskanja in reševanja, pri čemer se upoštevajo geografske posebnosti zadevnih držav članic. Opredeli lahko tudi druge oblike solidarnosti iz člena 56(2), točka (c), odvisno od potreb po takih ukrepih, ki izhajajo iz posebnih izzivov na področju migracij v zadevnih državah članicah.

3. Na srečanju foruma na visoki ravni iz člena 13 države članice na podlagi predloga Komisije iz člena 12 sprejmejo odločitev v zvezi s skupnim referenčnim številom za vsak solidarnostni ukrep v letnem solidarnostnem fondu. Na tem srečanju države članice tudi obljubijo prispevke za letni solidarnostni fond v skladu z odstavkom 4 tega člena in obvezni pravični delež, izračunan glede na referenčni ključ iz člena 66.

4. Države članice imajo pri izvajanju odstavka 3 tega člena popolno diskrecijsko pravico, da izberejo med oblikami solidarnostnih ukrepov iz člena 56(2) ali kombinacijo teh ukrepov. Države članice, ki se zavežejo alternativnim solidarnostnim ukrepom, navedejo finančno vrednost takih ukrepov na podlagi objektivnih meril. Kadar alternativni solidarnostni ukrepi niso opredeljeni v predlogu Komisije iz člena 12, se lahko države članice še vedno zavežejo k takim ukrepom. Kadar države članice prejemnice takih ukrepov v danem letu ne zahtevajo, se pretvorijo v finančne prispevke.

Člen 58

Informacije o nameri države članice, ki je opredeljena v sklepu Komisije kot država članica, ki je pod migracijskim pritiskom, da bo uporabila letni solidarnostni fond

1. Država članica, ki je bila v sklepu iz člena 11 opredeljena kot država članica, ki je pod migracijskim pritiskom, po sprejetju izvedbenega akta Sveta iz člena 57 Komisijo in Svet obvesti, kadar namerava uporabiti letni solidarnostni fond. Komisija o tem obvesti Evropski parlament.

2. Zadevna država članica vključi informacije o obliki in ravni solidarnostnih ukrepov iz člena 56(2), ki so potrebni za obravnavanje razmer, po potrebi vključno z morebitno uporabo sestavnih delov stalnega nabora orodij EU za podporo na področju migracij. Kadar ta država članica namerava uporabiti finančne prispevke opredeli tudi zadevne programe porabe Unije.

3. Po prejemu informacij iz odstavka 2 ima zadevna država članica dostop do letnega solidarnostnega fonda v skladu s členom 60. Koordinator EU za solidarnost brez odlašanja, v vsakem primeru pa v desetih dneh po prejemu informacij skliče forum na tehnični ravni za operacionalizacijo solidarnostnih ukrepov.

Člen 59

Uradno obvestilo o potrebi države članice, ki meni, da je pod migracijskim pritiskom, da bi uporabila letni solidarnostni fond

1. Kadar država članica v sklepu iz člena 11 ni opredeljena kot država članica, ki je pod migracijskim pritiskom, vendar meni, da se sooča z migracijskim pritiskom, uradno obvesti Komisijo o tem, da mora uporabiti letni solidarnostni fond, ter o tem obvesti Svet. Komisija o tem obvesti Evropski parlament.

2. Uradno obvestilo iz odstavka 1 vključuje:

(a) ustrezno utemeljeno obrazložitev obstoja in obsega migracijskega pritiska v državi članici, ki predloži uradno obvestilo, vključno s posodobljenimi podatki o kazalnikih iz člena 9(3), točka (a);

(b) informacije o vrsti in ravni solidarnostnih ukrepov iz člena 56, ki so potrebni za obravnavanje razmer, po potrebi vključno z morebitno uporabo sestavnih delov stalnega nabora orodij EU za podporo na področju migracij in, kadar zadevna država članica namerava uporabiti finančne prispevke, opredelitev zadevnih programov porabe Unije;

(c) obrazložitev, kako bi uporaba letnega solidarnostnega fonda lahko stabilizirala razmere;

(d) obrazložitev, kako namerava zadevna država članica obravnavati morebitne ugotovljene pomanjkljivosti na področju odgovornosti, pripravljenosti ali odpornosti.

3. Agencija za azil, Evropska agencija za mejno in obalno stražo, Agencija Evropske unije za temeljne pravice ter zadevna država članica Komisiji na njeno zahtevo pomagajo pri pripravi ocene migracijskega pritiska.

4. Komisija hitro oceni uradno obvestilo, pri čemer upošteva informacije iz členov 9 in 10, oceni ali je bilo v sklepu iz člena 11 ugotovljeno, da za državo članico, ki predloži uradno obvestilo, obstaja tveganje migracijskega pritiska, oceni splošne razmere v Uniji, razmere v državi članici, ki predloži uradno obvestilo, v zadnjih 12 mesecih in potrebe, ki jih je izrazila ta država članica, ter sprejme odločitev glede tega, ali naj se šteje, da je država članica pod migracijskim pritiskom. Kadar Komisija sklene, da je država članica pod migracijskim pritiskom, zadevna država članica postane država članica prejemnica, razen če je njen dostop do koriščenja letnega solidarnostnega fonda zavrnjen v skladu z odstavkom 6 tega člena.

5. Komisija svoj sklep brez odlašanja posreduje zadevni državi članici, Evropskemu parlamentu in Svetu.

6. Kadar je s sklepom Komisije ugotovljeno, da je država članica, ki predloži uradno obvestilo, pod migracijskim pritiskom, koordinator EU za solidarnost brez odlašanja in v dveh tednih po tem, ko je bil sklep Komisije za operacionalizacijo solidarnostnih ukrepov posredovan zadevni državi članici, Evropskemu parlamentu in Svetu, skliče forum na tehnični ravni. Koordinator EU za solidarnost skliče forum na tehnični ravni, razen če Komisija meni ali če Svet sklene z izvedbenim aktom, sprejetim v dveh tednih od posredovanja sklepa Komisije zadevni državi članici, Evropskemu parlamentu in Svetu, da v letnem solidarnostnem fondu ni dovolj zmogljivosti, da bi zadevna država članica lahko koristila letni solidarnostni fond, ali da obstajajo drugi objektivni razlogi, zaradi katerih ta država članica ne more koristiti letnega solidarnostnega fonda.

7. Kadar Svet sklene, da v letnem solidarnostnem fondu ni zadostnih zmogljivosti, se uporabi člen 13(4), najpozneje en teden po sklepu Komisije pa se skliče forum na visoki ravni.

V primeru, da se Komisija odloči zavrniti zahtevo države članice, da se šteje, kot da je država pod migracijskim pritiskom, lahko država članica, ki predloži uradno obvestilo, Komisiji in Svetu predloži novo uradno obvestilo z ustreznimi dodatnimi informacijami.

Člen 60

Operacionalizacija in usklajevanje solidarnostnih prispevkov

1. Na forumu na tehnični ravni države članice sodelujejo med seboj in s Komisijo, da bi zagotovile uspešno in učinkovito operacionalizacijo solidarnostnih prispevkov v letni solidarnostni fond za zadevno leto, in sicer uravnoteženo in pravočasno, ob upoštevanju ugotovljenih in ocenjenih potreb ter razpoložljivih solidarnostnih prispevkov.

2. Koordinator EU za solidarnost ob upoštevanju razvoja razmer na področju migracij usklajuje operacionalizacijo solidarnostnih prispevkov, da se zagotovi uravnotežena porazdelitev razpoložljivih solidarnostnih prispevkov med države članice prejemnice.

3. Z izjemo izvajanja finančnih prispevkov države članice pri operacionalizaciji opredeljenih solidarnostnih ukrepov izvajajo svoje obljubljene solidarnostne prispevke iz člena 56 za dano leto pred koncem navedenega leta, brez poseganja v člena 65(3) in 67(12).

Prispevajoče države članice izvedejo svoje zaveze sorazmerno s svojo splošno sprejeto zavezo v letni solidarnostni fond za dano leto pred koncem leta.

Državam članicam, ki jim je bil odobren popoln odbitek solidarnostnih prispevkov v skladu s členom 61 ali 62 ali so same države članice prejemnice na podlagi členov 58(1) in 59(4), ni treba izvesti obljubljenih solidarnostnih prispevkov iz člena 56(2) za dano leto.

Od prispevajočih držav članic se ne zahteva, da izpolnijo svoje zaveze, dane na podlagi člena 56(2), ali uporabijo poravnave obveznosti na podlagi člena 63 v korist države članice prejemnice, kadar je Komisija v sklepu iz člena 11 ali člena 59(4) v navedeni državi članici prejemnici ugotovila sistemske pomanjkljivosti v zvezi s pravili iz dela III te uredbe, ki bi lahko imele resne negativne posledice za delovanje te uredbe.

4. Na prvem sestanku foruma na tehnični ravni v letnem ciklu lahko prispevajoče države članice in države članice prejemnice na podlagi ugotovljenih potreb izrazijo razumne preference glede profilov razpoložljivih kandidatov za premestitev in morebitnega načrtovanja izvajanja svojih solidarnostnih prispevkov, pri čemer se upošteva potreba po nujnih ukrepih za države članice prejemnice.

Koordinator EU za solidarnost omogoča lažjo interakcijo in sodelovanje med državami članicami v zvezi s temi vidiki.

Države članice pri izvajanju premestitev prednostno upoštevajo premestitev ranljivih oseb.

5. Organi, uradi in agencije Unije, ki so pristojne na področju azila ter upravljanja mej in migracij, na zahtevo in v okviru svojih pooblastil zagotavljajo podporo državam članicam in Komisiji, da bi se zagotovilo pravilno izvajanje in delovanje tega dela. Ta podpora je lahko v obliki analiz, strokovnega znanja in operativne podpore. Koordinator EU za solidarnost usklajuje vso pomoč strokovnjakov ali skupin, ki jih napoti Agencija za azil, Evropska agencija za mejno in obalno stražo ali kateri koli drug organ, urad ali agencija Unije, v zvezi z operacionalizacijo solidarnostnih prispevkov.

6. Vsako leto januarja od leta 2025 in tako naprej, države članice koordinatorju EU za solidarnost potrdijo ravni vsakega solidarnostnega ukrepa, izvedenega v predhodnem letu.

Člen 61

Odbitek solidarnostnih prispevkov v primerih migracijskega pritiska

1. Država članica, za katero je v sklepu iz člena 11 ugotovljeno, da je pod migracijskim pritiskom, ali ki meni, da je pod migracijskim pritiskom, in ki ni uporabila letnega solidarnostnega fonda v skladu s členom 58 ali uradno obvestila o potrebi, da uporabi letni solidarnostni fond v skladu s členom 59, lahko kadar koli zahteva, da se delno ali v celoti odbijejo njeni obljubljeni prispevki iz izvedbenega akta Sveta iz člena 57.

Zadevna država članica predloži svojo zahtevo Komisiji. Zadevna država članica posreduje svojo zahtevo v vednost Svetu.

2. Kadar je država članica, ki poda zahtevo, iz odstavka 1 tega člena država članica, ki v sklepu iz člena 11 ni opredeljena kot država pod migracijskim pritiskom, vendar meni, da je pod migracijskim pritiskom, ta država članica v svojo zahtevo vključi:

(a) opis, kako bi popolni ali delni odbitek njenih obljubljenih prispevkov pripomogel k stabilizaciji razmer;

(b) informacijo, ali bi bilo obljubljeni prispevek mogoče nadomestiti z drugo vrsto solidarnostnega prispevka;

(c) obrazložitev, kako bo ta država članica obravnavala morebitne ugotovljene pomanjkljivosti na področju odgovornosti, pripravljenosti ali odpornosti;

(d) ustrezno utemeljeno obrazložitev obstoja in obsega migracijskega pritiska v državi članici, ki poda zahtevo.

Komisija pri ocenjevanju take zahteve upošteva tudi informacije iz členov 9 in 10.

3. Komisija obvesti Svet o svoji oceni zahteve v štirih tednih po prejemu zahteve, predložene v skladu s tem členom. Komisija o tej oceni obvesti tudi Evropski parlament.

4. Svet po prejemu ocene Komisije sprejme izvedbeni akt, s katerim določi, ali se državi članici dovoli odstopanje od izvedbenega akta Sveta iz člena 57.

Člen 62

Odbitek solidarnostnih prispevkov v resnih migracijskih razmerah

1. Država članica, za katero je v sklepu iz člena 11 ugotovljeno, da se sooča z resnimi migracijskimi razmerami, ali ki meni, da se sooča z resnimi migracijskimi razmerami, lahko kadar koli zahteva, da se delno ali v celoti odbijejo njeni obljubljeni prispevki, določeni v izvedbenem aktu Sveta iz člena 57.

Zadevna država članica predloži svojo zahtevo Komisiji. Zadevna država članica posreduje svojo zahtevo v vednost Svetu.

2. Kadar je za državo članico, ki poda zahtevo, v sklepu iz člena 11 ugotovljeno, da se sooča z resnimi migracijskimi razmerami, zahteva vključuje:

(a) opis, kako bi popolni ali delni odbitek njenih obljubljenih prispevkov lahko pripomogel k stabilizaciji razmer;

(b) informacijo, ali bi bilo obljubljeni prispevek mogoče nadomestiti z drugo vrsto solidarnostnega prispevka;

(c) obrazložitev, kako bo ta država članica obravnavala morebitne ugotovljene pomanjkljivosti na področju odgovornosti, pripravljenosti ali odpornosti;

(d) ustrezno utemeljeno obrazložitev v zvezi s področjem azilnega, sprejemnega in migracijskega sistema, v katerem je bila dosežena polna zmogljivost, in tem, kako doseganje mej zmogljivosti te države članice na določenem območju vpliva na njeno zmogljivost, da izpolni svojo zavezo.

3. Kadar za državo članico, ki poda zahtevo, v sklepu iz člena 11 ni ugotovljeno, da se sooča z resnimi migracijskimi razmerami, vendar sama meni, da se sooča z resnimi migracijskimi razmerami, zahteva poleg informacij iz odstavka 2 tega člena vsebuje tudi ustrezno utemeljeno obrazložitev glede resnosti migracijskih razmer v državi članici, ki poda zahtevo. Komisija pri ocenjevanju takšne zahteve upošteva tudi informacije iz členov 9 in 10 ter, ali je bilo za državo članico v sklepu iz člena 11 ugotovljeno, da za njo obstaja tveganje migracijskega pritiska.

4. Komisija obvesti Svet o svoji oceni zahteve v štirih tednih po prejemu zahteve, predložene v skladu s tem členom. Komisija o tej oceni obvesti tudi Evropski parlament.

5. Svet po prejemu ocene Komisije sprejme izvedbeni akt, s katerim določi, ali se državi članici dovoli odstopanje od izvedbenega akta Sveta iz člena 57.

Člen 63

Poravnave obveznosti

1. Kadar so zaveze za premestitev v letnem solidarnostnem fondu, določenem v izvedbenem aktu Sveta iz člena 57, enake ali višje od 50 % števila, navedenega v predlogu Komisije iz člena 12, lahko država članica prejemnica druge države članice zaprosi, da prevzamejo odgovornost za obravnavanje prošenj za mednarodno zaščito, za katere je bila država članica prejemnica določena kot odgovorna, namesto za premestitve v skladu s postopkom iz člena 69.

2. Prispevajoča država članica lahko državam članicam prejemnicam sporoči, da je pripravljena prevzeti odgovornost za obravnavanje prošenj za mednarodno zaščito, za katere je bila določena kot odgovorna država članica prejemnica, namesto premestitev:

(a) kadar je bil dosežen prag iz odstavka 1 ali

(b) kadar se je prispevajoča država članica zavezala prispevati 50 % ali več svojega obveznega pravičnega deleža v letni solidarnostni fond, določen v izvedbenem aktu Sveta iz člena 57, kot premestitve.

Kadar prispevajoča država članica sporoči takšno pripravljenost in se država članica prejemnica strinja, država članica prejemnica uporabi postopek iz člena 69.

3. Prispevajoče države članice prevzamejo odgovornost za prošnje za mednarodno zaščito, za katere je bila država članica prejemnica določena kot odgovorna, do višjega od obeh števil iz točk (a) in (b) tega odstavka, kadar so po sestanku foruma na visoki ravni, sklicanega v skladu s členom 13(4), zaveze za premestitev v letnem solidarnostnem fondu, določenem v izvedbenem aktu Sveta iz člena 57:

(a) nižje od števila iz člena 12(2), točka (a), ali

(b) nižje od 60 % referenčnega števila, uporabljenega za izračun obveznega pravičnega deleža vsake države članice za premestitev za namene vzpostavitve letnega solidarnostnega fonda v skladu s členom 57.

4. Odstavek 3 tega člena se uporablja tudi, kadar so zaveze, ki jih je treba izpolniti v danem letu, nižje od višjega od obeh števil iz točk (a) ali (b) navedenega odstavka zaradi popolnih ali delnih odbitkov, odobrenih v skladu s členom 61 ali 62, ali ker državam članicam prejemnicam iz členov 58(1) in 59(4) ni treba izvršiti obljubljenih solidarnostnih prispevkov za dano leto.

5. Prispevajoča država članica, ki do konca danega leta ni izvršila svojih zavez ali sprejela premestitev na podlagi člena 67(9), enakih svojim zavezam za premestitve iz člena 57(3), na zahtevo države članice prejemnice prevzame odgovornost za prošnje za mednarodno zaščito, za katere je bila država članica prejemnica določena kot odgovorna do števila premestitev, zavezanih v skladu s členom 57(3), čim prej po koncu danega leta.

6. Prispevajoča država članica opredeli posamezne prošnje, za katere prevzame odgovornost na podlagi odstavkov 2 in 3 tega člena, ter obvesti državo članico prejemnico prek elektronskega komunikacijskega omrežja, vzpostavljenega na podlagi člena 18 Uredbe (ES) št. 1560/2003.

Prispevajoča država članica postane država članica, odgovorna za opredeljene prošnje, in navede svojo odgovornost na podlagi člena 16(3) Uredbe (EU) 2024/1358.

7. Državam članicam ni treba prevzeti odgovornosti na podlagi prvega pododstavka odstavka 6 tega člena, ki presega njihov pravični delež, izračunan v skladu z referenčnim ključem iz člena 66.

8. Ta člen se uporablja samo, kadar:

(a) prosilec ni mladoletnik brez spremstva;

(b) je bila država članica prejemnica določena kot odgovorna na podlagi meril iz členov 29 do 33;

(c) rok za predajo iz člena 39(1) še ni potekel;

(d) prosilec ni pobegnil iz prispevajoče države članice;

(e) zadevna oseba ni upravičenec do mednarodne zaščite;

(f) zadevna oseba ni sprejeta oseba.

9. Prispevajoča država članica lahko ta člen uporablja za državljane tretjih držav ali osebe brez državljanstva, katerih prošnje so bile dokončno zavrnjene v državi članici prejemnici. Uporabljata se člena 55 in 56 Uredbe (EU) 2024/1348.

Člen 64

Finančni prispevki

1. Finančne prispevke sestavljajo transferji zneskov iz prispevajočih držav članic v proračun Unije in so zunanji namenski prejemki v skladu s členom 21(5) Uredbe (EU, Euratom) 2018/1046 Evropskega parlamenta in Sveta ([42]). Finančni prispevki se uporabijo za izvajanje ukrepov letnega solidarnostnega fonda iz člena 56(2), točka (b), te uredbe.

2. Države članice prejemnice opredelijo ukrepe, ki se lahko financirajo s finančnimi prispevki iz odstavka 1 tega člena, in jih predložijo forumu na tehnični ravni. Komisija tesno sodeluje z državami članicami prejemnicami, da bi zagotovila, da ti ukrepi ustrezajo ciljem, določenim v členu 56(2), točka (b), in členu 56(3). Koordinator EU za solidarnost vodi popis ukrepov in ga da na voljo prek foruma na tehnični ravni.

3. Komisija sprejme izvedbeni akt v zvezi s pravili o delovanju finančnih prispevkov. Ta izvedbeni akt se sprejme v skladu s postopkom pregleda iz člena 77(2).

4. Kadar se znesek iz člena 57(1) te uredbe ne dodeli v celoti, se preostali znesek lahko doda znesku iz člena 10(2), točka (b), Uredbe (EU) 2021/1147.

5. Države članice poročajo Komisiji in forumu na tehnični ravni o napredku pri izvajanju ukrepov, ki se financirajo s finančnimi prispevki na podlagi tega člena.

6. Komisija v svoje poročilo iz člena 9 vključi informacije o izvajanju ukrepov, ki se financirajo s finančnimi prispevki na podlagi tega člena, med drugim o vprašanjih, ki bi lahko vplivala na izvajanje, in vseh ukrepih, sprejetih za njihovo obravnavo.

Člen 65

Alternativni solidarnostni ukrepi

1. Prispevki v obliki alternativnih solidarnostnih ukrepov temeljijo na posebni zahtevi države članice prejemnice. Ti prispevki se štejejo za finančno solidarnost, njihovo konkretno vrednost pa skupaj in na realističen način določijo zadevne prispevajoče države članice in države članice prejemnice ter sporočijo koordinatorju EU za solidarnost, preden se ti prispevki izvedejo.

([42]) Uredba (EU, Euratom) 2018/1046 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 18. julija 2018 o finančnih pravilih, ki se uporabljajo za splošni proračun Unije, spremembi uredb (EU) št. 1296/2013, (EU) št. 1301/2013, (EU) št. 1303/2013, (EU) št. 1304/2013, (EU) št. 1309/2013, (EU) št. 1316/2013, (EU) št. 223/2014, (EU) št. 283/2014 in Sklepa št. 541/2014/EU ter razveljavitvi Uredbe (EU, Euratom) št. 966/2012 (UL L 193, 30.7.2018, str. 1).

2. Države članice zagotovijo alternativne solidarnostne ukrepe le kot dodatek in brez podvajanja tistim, ki so zagotovljeni z operacijami organov, uradov in agencij Unije ali s financiranjem Unije na področju upravljanja azila in migracij v državah članicah prejemnicah. Države članice zagotovijo alternativne solidarnostne ukrepe le kot dodatek k temu, kar morajo prispevati preko organov, uradov in agencij Unije.

3. Države članice prejemnice in prispevajoče države članice dokončajo izvajanje dogovorjenih alternativnih solidarnostnih ukrepov, tudi če so zadevni izvedbeni akti prenehali veljati.

Člen 66

Referenčni ključ

Delež solidarnostnih prispevkov, ki jih zagotovi vsaka država članica iz člena 57(3), se izračuna z uporabo formule iz Priloge I in temelji na naslednjih merilih za vsako državo članico glede na najnovejše razpoložljive podatke Eurostata:

(a) število prebivalcev (utež 50 %);

(b) skupni BDP (utež 50 %).

POGLAVJE II

Postopkovne zahteve

Člen 67

Postopek pred premestitvijo

1. Postopek iz tega člena se uporablja za premestitev oseb iz člena 56(2), točka (a).

2. Pred uporabo postopka iz tega člena država članica prejemnica zagotovi, da ni utemeljenih razlogov za domnevo, da ta oseba predstavlja grožnjo za notranjo varnost. Če obstajajo utemeljeni razlogi za domnevo, da ta oseba predstavlja grožnjo za notranjo varnost pred ali med postopkom iz tega člena, vključno, kadar je bila nevarnost za notranjo varnost ugotovljena v skladu s členom 15 Uredbe (EU) 2024/1356, država članica prejemnica postopka iz tega člena ne uporabi ali pa ga nemudoma konča. Država članica prejemnica zadevno osebo izključi iz vsake prihodnje premestitve ali predaje kateri koli državi članici. Kadar je zadevna oseba prosilec za mednarodno zaščito, je država članica prejemnica odgovorna država članica v skladu s členom 16(4) te uredbe.

3. Kadar naj bi se izvedla premestitev, država članica prejemnica opredeli osebe, ki bi jih bilo mogoče premestiti. Agencija za azil na zahtevo države članice prejemnice podpre državo članico prejemnico pri ugotavljanju istovetnosti oseb, ki jih je treba premestiti, in njihovem povezovanju z državami članicami premestitve v skladu s členom 2(1), točka (k), Uredbe (EU) 2021/2303.

Država članica po potrebi upošteva obstoj pomembnih povezav med zadevno osebo in državo članico premestitve, kot so tiste na podlagi družinskih ali kulturnih vidikov. V ta namen država članica prejemnica osebam, ki jih je treba premestiti, omogoči, da zagotovijo informacije o obstoju pomembnih povezav z določenimi državami članicami ter predložijo ustrezne informacije in dokumentacijo za določitev teh povezav. Ta priložnost ne pomeni pravice do izbire določene države članice premestitve na podlagi tega člena.

4. Države članice prejemnice lahko za namen ugotavljanje istovetnosti oseb, ki jih je treba premestiti, in njihovega povezovanja z državami članicami premestitve, uporabijo orodja, ki jih je razvil koordinator EU za solidarnost.

Prosilci, ki niso pomembno povezani z nobeno državo članico, se pravično porazdelijo med preostale države članice premestitve.

Kadar je oseba, določena za premestitev, upravičenec do mednarodne zaščite, se zadevna oseba premesti samo potem, ko pisno privoli v premestitev.

5. Kadar se izvede premestitev, država članica prejemnica obvesti osebe iz odstavka 1 tega člena o postopku iz tega člena in člena 68 ter, kadar je ustrezno, o obveznostih iz člena 17(3), (4) in (5) ter posledicah neizpolnjevanja obveznosti iz člena 18.

Prvi pododstavek tega odstavka se ne uporablja za prosilce, za katere se lahko država članica prejemnica določi kot odgovorna država članica na podlagi meril iz členov 25 do 28 in 34, razen člena 25(5). Taki prosilci niso upravičeni do premestitve.

6. Države članice zagotovijo, da se družinski člani premestijo na ozemlje iste države članice.

7. V primerih iz odstavkov 2 in 3 država članica prejemnica državi članici premestitve čim prej posreduje vse ustrezne informacije in dokumente o zadevni osebi z uporabo standardnega obrazca, da med drugim organom države članice premestitve omogoči, da preverijo, ali obstajajo razlogi za domnevo, da zadevna oseba predstavlja grožnjo za notranjo varnost.

8. Država članica premestitve preuči informacije, ki jih je poslala država članica prejemnica na podlagi odstavka 7, in preveri, da ni utemeljenih razlogov za domnevo, da zadevna oseba predstavlja grožnjo za notranjo varnost. Država članica premestitve se lahko odloči, da bo te informacije preverila med osebnim razgovorom z zadevno osebo. Zadevno osebo se ustrezno obvesti o naravi in namenu takega razgovora. Osebni razgovor se opravi v rokih iz odstavka 9.

9. Kadar ni utemeljenih razlogov za domnevo, da bi zadevna oseba predstavljala grožnjo za notranjo varnost, država članica premestitve potrdi, da bo zadevno osebo premestila v enem tednu od prejema ustreznih informacij od države članice prejemnice.

Kadar se s preverjanjem potrdi, da obstajajo utemeljeni razlogi za domnevo, da zadevna oseba predstavlja grožnjo za notranjo varnost, država članica premestitve državo članico prejemnico v enem tednu od prejema ustreznih informacij od navedene države članice obvesti o naravi in temeljnih razlogih za opozorilo iz katere koli relevantne zbirke podatkov. V takih primerih se premestitev zadevne osebe ne izvede.

V izjemnih primerih, ko je mogoče dokazati, da je proučevanje informacij še posebej kompleksno ali da je treba hkrati preveriti veliko število primerov, lahko država članica premestitve odgovori po enotedenskem roku iz prvega in drugega pododstavka, vsekakor pa v dveh tednih. V takih primerih država članica premestitve državi članici prejemnici v prvotnem enotedenskem roku sporoči svojo odločitev o odložitvi odgovora.

Opustitev ukrepanja v enotedenskem roku iz prvega in drugega pododstavka ali dvotedenskem roku iz tretjega pododstavka pomeni potrditev prejema informacij in posledica tega je obveznost premestitve zadevne osebe, vključno z obveznostjo, da se ustrezno pripravi prihod osebe.

10. Država članica prejemnica sprejme odločitev o predaji v enem tednu po tem, ko od države članice premestitve prejme potrditev. Zadevno osebo brez odlašanja pisno obvesti o odločitvi o njeni predaji v navedeno državo članico, in sicer najpozneje dva dni pred predajo v primeru prosilcev in en teden pred predajo v primeru upravičencev.

Kadar je oseba, ki jo je treba premestiti, prosilec, mora ravnati v skladu s sklepom o premestitvi.

11. Premestitev zadevne osebe iz države članice prejemnice v državo članico premestitve se izvede v skladu z nacionalnim pravom države članice prejemnice po posvetu med zadevnima državama članicama, kakor hitro je to praktično izvedljivo in v štirih tednih po prejemu potrditve od države članice premestitve ali po končni odločitvi o pritožbi ali ponovnem pregledu odločitve o predaji z odložilnim učinkom v skladu s členom 43(3).

12. Države članice prejemnice in države članice premestitve nadaljujejo z izvajanjem premestitve tudi po izteku časovnega okvira za izvajanje ali veljavnosti izvedbenih aktov Sveta iz členov 57, 61 in 62.

13. Za postopek premestitve se smiselno uporabljajo člen 42(3), (4) in (5), člena 43 in 44, člen 46(1) in (3), člen 47(2) in (3) ter člena 48 in 50.

Država članica prejemnica, ki izvede predajo upravičenca do mednarodne zaščite, državi članici premestitve posreduje vse informacije iz člena 51(2), informacije, na podlagi katerih je upravičenec utemeljil svojo prošnjo, in razloge za vse odločitve, sprejete v zvezi z upravičencem.

14. Komisija z izvedbenimi akti določi enotne metode za pripravo in predložitev informacij in dokumentov za namene premestitve. Ti izvedbeni akti se sprejmejo v skladu s postopkom pregleda iz člena 77(2). Pri pripravi teh izvedbenih aktov se lahko Komisija posvetuje z Agencijo za azil.

Člen 68

Postopek po premestitvi

1. Država članica premestitve obvesti državo članico prejemnico, Agencijo za azil in koordinatorja EU za solidarnost o varnem prihodu zadevne osebe ali o dejstvu, da se oseba v roku, ki je bil določen, ni zglasila.

2. Kadar država članica premestitve premesti prosilca, za katerega odgovorna država članica še ni bila določena, država članica premestitve uporabi postopke iz dela III, razen člena 16(2), člena 17(1) in (2), člena 25(5), člena 29, člena 30 ter člena 33(1) in (2).

Kadar v skladu s prvim pododstavkom tega odstavka ni mogoče določiti nobene odgovorne države članice, je za obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito odgovorna država članica premestitve.

Država članica premestitve svojo odgovornost navede v sistemu Eurodac na podlagi člena 16(1) Uredbe (EU) 2024/1358.

3. Kadar je bil prosilec, za katerega je bila država članica prejemnica predhodno določena kot odgovorna na podlagi drugih razlogov, kot so merila iz člena 67(5), drugi pododstavek, premeščen, se odgovornost za obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito prenese na državo članico premestitve.

Odgovornost za obravnavanje morebitnih dodatnih navedb ali naknadne prošnje zadevne osebe v skladu s členoma 55 in 56 Uredbe (EU) 2024/1348 se prav tako prenese na državo članico premestitve.

Država članica premestitve svojo odgovornost navede v sistemu Eurodac na podlagi člena 16(3) Uredbe (EU) 2024/1358.

4. Kadar je bil upravičenec do mednarodne zaščite premeščen, mu država članica premestitve samodejno prizna status mednarodne zaščite ob upoštevanju statusa, ki ga je priznala država članica prejemnica.

Člen 69

Postopek poravnavanja obveznosti na podlagi člena 63(1) in (2)

1. Kadar država članica prejemnica zaprosi drugo državo članico, da prevzame odgovornost za obravnavanje več prošenj za mednarodno zaščito na podlagi člena 63(1) in (2), svojo zahtevo posreduje prispevajoči državi članici in navede število prošenj za mednarodno zaščito, za katere je treba prevzeti odgovornost namesto odgovornosti za premestitve.

2. Prispevajoča država članica odgovori na zahtevo v 30 dneh od prejema te zahteve.

Prispevajoča država članica se lahko odloči, da bo prevzela odgovornost za obravnavanje manjšega števila prošenj za mednarodno zaščito, kot jih je zahtevala država članica prejemnica.

3. Država članica, ki je sprejela zahtevo na podlagi odstavka 2, opredeli posamezne prošnje za mednarodno zaščito, za katere prevzema odgovornost, in navede svojo odgovornost na podlagi člena 16(3) Uredbe (EU) (EU) 2024/1358.

Člen 70

Druge obveznosti

Države članice obveščajo Komisijo, zlasti koordinatorja EU za solidarnost o izvajanju solidarnostnih ukrepov, vključno z ukrepi sodelovanja s tretjimi državami.

POGLAVJE III

Finančna podpora, ki jo zagotovi Unija

Člen 71

Finančna podpora

V skladu z načelom solidarnosti in pravične delitve odgovornosti se izvaja finančna podpora po premestitvi na podlagi poglavij I in II tega dela v skladu s členom 20 Uredbe (EU) 2021/1147.

DEL V

SPLOŠNE DOLOČBE

Člen 72

Varnost podatkov in varstvo podatkov

1. Ta uredba ne posega v pravo Unije o varstvu osebnih podatkov, zlasti uredbi (EU) 2016/679 in (EU) 2018/1725 Evropskega parlamenta in Sveta ([43]) ter Direktivo (EU) 2016/680 Evropskega parlamenta in Sveta ([44]).

2. Države članice izvajajo ustrezne tehnične in organizacijske ukrepe, da zagotovijo varnost osebnih podatkov, ki se obdelujejo na podlagi te uredbe, predvsem pa da preprečijo nezakonit ali nepooblaščen dostop ali razkritje, spremembo ali izgubo osebnih podatkov, ki se obdelujejo.

3. Pristojni nadzorni organ oziroma organi vsake države članice neodvisno spremljajo zakonitost obdelave osebnih podatkov, ki jo izvajajo organi zadevne države članice iz člena 52, v skladu z nacionalnim pravom.

Člen 73

Zaupnost

Države članice zagotovijo, da organe iz člena 52 v zvezi z vsako informacijo, ki jo pridobijo med svojim delom, zavezujejo pravila o zaupnosti, določena v nacionalnem pravu.

([43]) Uredba (EU) 2018/1725 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 23. oktobra 2018 o varstvu posameznikov pri obdelavi osebnih podatkov v institucijah, organih, uradih in agencijah Unije in o prostem pretoku takih podatkov ter o razveljavitvi Uredbe (ES) št. 45/2001 in Sklepa št. 1247/2002/ES (UL L 295, 21.11.2018, str. 39).

([44]) Direktiva (EU) 2016/680 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 27. aprila 2016 o varstvu posameznikov pri obdelavi osebnih podatkov, ki jih pristojni organi obdelujejo za namene preprečevanja, preiskovanja, odkrivanja ali pregona kaznivih dejanj ali izvrševanja kazenskih sankcij, in o prostem pretoku takih podatkov ter o razveljavitvi Okvirnega sklepa Sveta 2008/977/PNZ (UL L 119, 4.5.2016, str. 89).

Člen 74

Kazni

Države članice določijo pravila o kaznih, vključno z upravnimi ali kazenskimi sankcijami v skladu z nacionalnim pravom, ki se uporabljajo za kršitve te uredbe, in sprejmejo vse potrebne ukrepe za zagotovitev, da se te kazni izvajajo. Te kazni morajo biti učinkovite, sorazmerne in odvračilne.

Člen 75

Izračun rokov

Katero koli časovno obdobje določeno v tej uredbi se izračuna na naslednji način:

(a) obdobje, izraženo v dnevih, tednih ali mesecih, se izračuna od trenutka, ko se je zgodil nek dogodek ali je prišlo do nekega dejanja; dan, na katerega se je ta dogodek zgodil ali je prišlo do tega dejanja, se ne všteje v obdobje;

(b) obdobje, izraženo v tednih ali mesecih, se konča z iztekom tistega dneva v zadnjem tednu ali mesecu, ki ustreza dnevu v tednu oziroma dnevu v mesecu, ko se je zgodil dogodek ali dejanje, od katerega se izračuna obdobje;

(c) kadar v obdobju, izraženem v mesecih, dneva, na katerega bi se moralo obdobje izteči, v zadnjem mesecu obdobja ni, se obdobje konča ob polnoči zadnjega dneva tega zadnjega meseca;

(d) roki vključujejo sobote, nedelje in uradne praznike v zadevni državi članici; kadar se rok izteče na soboto, nedeljo ali uradni praznik, se naslednji delovni dan šteje kot zadnji dan roka.

Člen 76

Ozemeljska veljavnost

Kar zadeva Francosko republiko, se ta uredba uporablja samo za njeno evropsko ozemlje.

Člen 77

Postopek v odboru

1. Komisiji pomaga odbor. Ta odbor je odbor v smislu Uredbe (EU) št. 182/2011.

2. Pri sklicevanju na ta odstavek se uporablja člen 5 Uredbe (EU) št. 182/2011.

Kadar odbor ne poda mnenja, Komisija osnutka izvedbenega akta ne sprejme in se uporabi člen 5(4), tretji pododstavek, Uredbe (EU) št. 182/2011.

Člen 78

Izvajanje prenosa pooblastila

1. Pooblastilo za sprejemanje delegiranih aktov je preneseno na Komisijo pod pogoji, določenimi v tem členu.

2. Pooblastilo za sprejemanje delegiranih aktov iz člena 25(6) in člena 34(3) se prenese na Komisijo za obdobje petih let od 11. junija 2024. Komisija pripravi poročilo o prenosu pooblastila najpozneje devet mesecev pred koncem petletnega obdobja. Prenos pooblastila se samodejno podaljšuje za enako dolga obdobja, razen če Evropski parlament ali Svet nasprotuje temu podaljšanju najpozneje tri mesece pred koncem vsakega obdobja.

3. Prenos pooblastila iz člena 25(6) in člena 34(3) lahko kadar koli prekliče Evropski parlament ali Svet. S sklepom o preklicu preneha veljati prenos pooblastila iz navedenega sklepa. Sklep začne učinkovati dan po njegovi objavi v *Uradnem listu Evropske unije* ali na poznejši dan, ki je določen v navedenem sklepu. Sklep ne vpliva na veljavnost že veljavnih delegiranih aktov.

4. Komisija se pred sprejetjem delegiranega akta posvetuje s strokovnjaki, ki jih imenujejo države članice, v skladu z načeli, določenimi v Medinstitucionalnem sporazumu z dne 13. aprila 2016 o boljši pripravi zakonodaje.

5. Komisija takoj po sprejetju delegiranega akta o njem sočasno uradno obvesti Evropski parlament in Svet.

6. Delegirani akt, sprejet na podlagi člena 25(6) ali člena 34(3), začne veljati le, če mu niti Evropski parlament niti Svet ne nasprotuje v roku štirih mesecev od uradnega obvestila Evropskemu parlamentu in Svetu o tem aktu ali če pred iztekom tega roka tako Evropski parlament kot Svet obvestita Komisijo, da mu ne bosta nasprotovala. Ta rok se na pobudo Evropskega parlamenta ali Sveta podaljša za dva meseca.

Člen 79

Spremljanje in ocena

Komisija do 1. februarja 2028 in nato vsako leto pregleda delovanje ukrepov iz dela IV te uredbe in poroča o izvajanju ukrepov iz te uredbe. Poročilo se predloži Evropskemu parlamentu in Svetu.

Komisija redno in vsaj vsaka tri leta pregleda ustreznost števil iz člena 12(2), točki (a) in (b), ter splošno delovanje dela III te uredbe, vključno s tem, ali bi bilo treba opredelitev družinskih članov spremeniti, in trajanje rokov, določenih v navedenem delu, glede na splošne migracijske razmere.

Komisija do 1. julija 2031 in nato vsakih pet let opravi oceno te uredbe, pri tem pa posebno pozornost nameni načelu solidarnosti in pravične delitve odgovornosti, kot je določeno v členu 80 PDEU. Evropskemu parlamentu, Svetu in Evropskemu ekonomsko-socialnemu odboru predloži poročila o glavnih ugotovitvah te ocene. Države članice Komisiji zagotovijo vse informacije, ki so potrebne za pripravo poročil, najpozneje šest mesecev pred iztekom roka, do katerega mora Komisija predložiti vsako poročilo.

Člen 80

Statistika

V skladu s členom 4(4) Uredbe (ES) št. 862/2007 Evropskega parlamenta in Sveta ([45]) države članice Komisiji (Eurostat) posredujejo statistiko v zvezi z uporabo te uredbe in Uredbe (ES) št. 1560/2003.

DEL VI

SPREMEMBE DRUGIH AKTOV UNIJE

Člen 81

Spremembe Uredbe (EU) 2021/1147

Uredba (EU) 2021/1147 se spremeni:

(1) člen 2 se spremeni:

([45]) Uredba (ES) št. 862/2007 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 11. julija 2007 o statistikah Skupnosti o selitvah in mednarodni zaščiti ter o razveljavitvi Uredbe Sveta (EGS) št. 311/76 o zbiranju statističnih podatkov o tujih delavcih (UL L 199, 31.7.2007, str. 23).

(a) točki 1 in 2 se nadomestita z naslednjim:

„(1) ‚prosilec za mednarodno zaščito' pomeni prosilca, kakor je opredeljen v točki 4 člena 2 Uredbe (EU) 2024/1351 Evropskega parlamenta in Sveta (*);

(2) ‚upravičenec do mednarodne zaščite' pomeni upravičenca do mednarodne zaščite, kakor je opredeljen v točki 7 člena 2 Uredbe (EU) 2024/1351;

(*) Uredba (EU) 2024/1351 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 14. maja 2024 o upravljanju azila in migracij, spremembi uredb (EU) 2021/1147 in (EU) 2021/1160 ter razveljavitvi Uredbe (EU) št. 604/2013 (UL L, 2024/1351, 22.5.2024, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2024/1351/oj).";

(b) točka 4 se nadomesti z naslednjim:

„(4) ‚družinski član' pomeni družinskega člana, kakor je opredeljen v točki 8 člena 2 Uredbe (EU) 2024/1351;";

(c) točki 11 in 12 se nadomestita z naslednjim:

„(11) ‚državljan tretje države' pomeni državljana tretje države, kakor je opredeljen v točki 1 člena 2 Uredbe (EU) 2024/1351;

(12) ‚mladoletnik brez spremstva' pomeni mladoletnika brez spremstva, kakor je opredeljen v točki 11 člena 2 Uredbe (EU) 2024/1351;";

(d) doda se naslednja točka:

„(15) ‚solidarnostni ukrep' pomeni ukrep, katerega obseg je določen v točki (b) člena 56(2) Uredbe (EU) 2024/1351, ki se financira s finančnimi prispevki držav članic, kot je navedeno v členu 64(1) navedene uredbe.";

(2) v člen 15 se vstavi naslednji odstavek:

„6a. Prispevek iz proračuna Unije se lahko poveča na 100 % skupnih upravičenih izdatkov za solidarnostne ukrepe.";

(3) člen 20 se nadomesti z naslednjim:

„Člen 20

Sredstva za premestitev prosilcev za mednarodno zaščito ali upravičencev do mednarodne zaščite

1. Država članica poleg svojih dodelitev iz točke (a) člena 13(1) te uredbe prejme znesek v višini:

(a) 10 000 EUR na prosilca za mednarodno zaščito, za katerega ta država članica postane odgovorna zaradi premestitve na podlagi členov 67 in 68 Uredbe (EU) 2024/1351;

(b) 10 000 EUR na upravičenca do mednarodne zaščite, premeščenega v to državo članico na podlagi členov 67 in 68 Uredbe (EU) 2024/1351.

Zneska iz točk (a) in (b) prvega pododstavka se povečata na 12 000 EUR za vsakega prosilca za mednarodno zaščito oziroma upravičenca do mednarodne zaščite, ki je mladoletnik brez spremstva, premeščen v to državo članico v skladu s členoma 67 in 68 Uredbe (EU) 2024/1351.

2. Država članica, ki krije stroške premestitev iz odstavka 1, prejme prispevek v višini 500 EUR za vsakega prosilca za mednarodno zaščito ali upravičenca do mednarodne zaščite, premeščenega v drugo državo članico.

3. Država članica, ki krije stroške predaj iz točke (a), (b) ali (c) člena 36(1) Uredbe (EU) 2024/1351, izvedenih v skladu s členom 46 navedene uredbe, prejme prispevek v višini 500 EUR za vsakega prosilca za mednarodno zaščito, ki se premesti v drugo državo članico.

4. Zneski iz odstavkov 1 do 3 tega člena se dodelijo programom držav članic, če je bila oseba, za katero je bil dodeljen znesek, dejansko premeščena v to državo članico ali registrirana kot prosilec v odgovorni državi članici v skladu z Uredbo (EU) 2024/1351, kakor je ustrezno. Ti zneski se ne uporabljajo za druge ukrepe programa države članice, razen v ustrezno utemeljenih okoliščinah, kakor to odobri Komisija s spremembo tega programa.

5. Zneski iz tega člena so v obliki financiranja, ki ni povezano s stroški, v skladu s členom 125 finančne uredbe.

6. Države članice za namene kontrole in revizije zadržijo informacije, potrebne za pravilno ugotavljanje istovetnosti premeščenih oseb in datuma njihove premestitve.

7. Da bi se upoštevale trenutne stopnje inflacije, relevantne spremembe na področju premestitve in drugi dejavniki, ki bi lahko optimizirali uporabo finančne spodbude, ki jo pomenijo zneski iz odstavkov 1, 2 in 3 tega člena, se na Komisijo prenese pooblastilo za sprejemanje delegiranih aktov v skladu s členom 37, da po potrebi in v mejah razpoložljivih sredstev prilagodi te zneske.“;

(4) v člen 35(2) se vstavi naslednja točka:

„(ha) izvajanje solidarnostnih ukrepov, vključno z razčlenitvijo finančnih prispevkov po ukrepih in opisom glavnih rezultatov, doseženih s financiranjem;“;

(5) v Prilogi II, točka 4, se doda naslednja točka:

„(c) podpiranje solidarnostnih ukrepov v skladu s področjem uporabe podpore iz Priloge III.“;

(6) v Prilogi VI, razpredelnica 1, točka IV, se doda naslednja koda:

„007 Solidarnostni ukrepi“;

(7) v Prilogi VI, razpredelnica 3, se dodajo naslednje kode:

„006 Preselitev in humanitarni sprejem

007 Mednarodna zaščita (predaja v)

008 Mednarodna zaščita (predaja iz)

009 Solidarnostni ukrepi“.

Člen 82

Spremembi Uredbe (EU) 2021/1060

Uredba (EU) 2021/1060 se spremeni:

(1) v členu 36 se vstavi naslednji odstavek:

„3a. Z odstopanjem od odstavka 3 tega člena se prispevek Unije za tehnično pomoč ne izplača za podporo solidarnostnim ukrepom, kakor so opredeljeni v točki 15 člena 2 uredbe o AMIF in točki 11 člena 2 uredbe o IUMV.“;

(2) člen 63 se spremeni:

(a) v odstavku 6 se doda naslednji pododstavek:

„Prvi pododstavek tega odstavka se ne uporablja za podporo solidarnostnim ukrepom, kakor so opredeljeni v točki 15 člena 2 uredbe o AMIF in točki 11 člena 2 uredbe o IUMV.“;

(b) v odstavku 7 se doda naslednji pododstavek:

„Kadar se program spremeni, da se uvede finančna podpora za solidarnostne ukrepe, kakor so opredeljeni v točki 15 člena 2 uredbe o AMIF in točki 11 člena 2 uredbe o IUMV, se lahko v programu določi, da se upravičenost odhodkov v zvezi s tako spremembo začne od 11. junija 2024.“.

DEL VII

PREHODNE IN KONČNE DOLOČBE

Člen 83

Razveljavitev Uredbe (EU) št. 604/2013

Uredba (EU) št. 604/2013 se razveljavi z učinkom od 1. julija 2026.

Sklicevanje na razveljavljeno uredbo se šteje za sklicevanje na to uredbo in se bere v skladu s korelacijsko tabelo iz Priloge II.

Uredba (ES) št. 1560/2003 ostane v veljavi, razen če in dokler ni spremenjena z izvedbenimi akti, sprejetimi na podlagi te uredbe.

Člen 84

Prehodni ukrepi

1. Kadar je prošnja registrirana po 1. juliju 2026, se vsi dogodki, katerih posledica je verjetno odgovornost države članice po tej uredbi, upoštevajo tudi, če se zgodijo pred tem datumom.

2. Država članica, odgovorna za obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito, registrirane pred 1. julijem 2026, se določi v skladu z merili iz Uredbe (EU) št. 604/2013.

3. Komisija do 12. septembra 2024 v tesnem sodelovanju z ustreznimi organi, uradi in agencijami Unije in državami članicami Svetu predstavi skupni izvedbeni načrt, s katerim zagotovi, da so države članice do 1. julija 2026 ustrezno pripravljene na njeno izvajanje, pri čemer oceni vrzeli in potrebne operativne ukrepe, ter o tem obvesti Evropski parlament.

Na podlagi tega skupnega izvedbenega načrta vsaka država članica ob podpori Komisije in ustreznih organov, uradov in agencij Unije do 12. decembra 2024 pripravi nacionalni izvedbeni načrt, v katerem določi ukrepe in časovni načrt za njihovo izvajanje. Vsaka država članica dokonča izvajanje svojega načrta do 1. julija 2026.

Za namene izvajanja tega člena lahko države članice uporabijo podporo ustreznih organov, uradov in agencij Unije, iz skladov Unije pa se lahko državam članicam zagotovi finančna podpora v skladu s pravnimi akti, ki urejajo navedene organe, urade, agencije in sklade.

Komisija pozorno spremlja izvajanje nacionalnih izvedbenih načrtov iz drugega pododstavka.

Komisija v prvih dveh poročilih iz člena 9 navede stanje izvajanja skupnega izvedbenega načrta in nacionalnih izvedbenih načrtov iz tega odstavka.

Pred pripravo poročil iz petega pododstavka tega odstavka Komisija vsakih šest mesecev obvesti Evropski parlament in Svet o stanju izvajanja skupnega izvedbenega načrta in nacionalnih izvedbenih načrtov iz tega odstavka.

Člen 85

Začetek veljavnosti in uporaba

Ta uredba začne veljati dvajseti dan po objavi v *Uradnem listu Evropske unije*.

Uporablja se od 1. julija 2026.

Vendar se členi 7 do 15, člen 22(1), četrti pododstavek, člen 23(7), člen 25(6) in (7), člen 34(3) in (4), člen 39(3), drugi pododstavek, člen 40(4), člen 40(8), drugi pododstavek, člen 41(5), člen 46(1), peti pododstavek, člen 46(4), člen 48(4), člen 50(1), drugi pododstavek, člen 50(5), člen 52(4), člena 56 in 57, člen 64(3), člen 67(14) ter člena 78 in 84 uporabljajo od 11. junija 2024.

Ta uredba je v celoti zavezujoča in se neposredno uporablja v državah članicah v skladu s Pogodbama.

V Bruslju, 14. maja 2024

Za Evropski parlament	*Za Svet*
predsednica	*predsednica*
R. METSOLA	H. LAHBIB

PRILOGA I

Formula za referenčni ključ na podlagi člena 66:

$$\text{učinek prebivalstva}_{\text{DČ}} = \frac{\textbf{Prebivalstvo}_{\textbf{DČ}}}{\sum_{\textbf{i=1}}^{\textbf{n}} \textbf{Prebivalstvo}_{\textbf{DČ}}}$$

$$\text{učinek BDP}_{\text{DČ}} = \frac{\textbf{BDP}_{\textbf{DČ}}}{\sum_{\textbf{i=1}}^{\textbf{n}} \textbf{BDP}_{\textbf{DČ}}}$$

$\text{delež}_{\text{DČ}}$ = 50 % $\text{učinek prebivalstva}_{\text{DČ}}$ + 50 % $\text{učinek BDP}_{\text{DČ}}$

n: skupno število DČ

PRILOGA II

Korelacijska tabela

Uredba (EU) št. 604/2013	Ta uredba
Člen 1	Člen 1
Člen 2, točka (a)	Člen 2, točka 1
Člen 2, točka (b)	Člen 2, točka 3
Člen 2, točka (c)	Člen 2, točka 4
Člen 2, točka (d)	Člen 2, točka 5
Člen 2, točka (e)	Člen 2, točka 6
Člen 2, točka (f)	Člen 2, točka 7
Člen 2, točka (g)	Člen 2, točka 8
Člen 2, točka (h)	Člen 2, točka 9
Člen 2, točka (i)	Člen 2, točka 10
Člen 2, točka (j)	Člen 2, točka 11
Člen 2, točka (k)	Člen 2, točka 12
Člen 2, točka (l)	Člen 2, točka 13
Člen 2, točka (m)	Člen 2, točka 14
Člen 2, točka (n)	Člen 2, točka 18
Člen 3	Člen 16
Člen 4	Člen 19
Člen 5	Člen 22
Člen 6	Člen 23
Člen 7	Člen 24
Člen 8	Člen 25
Člen 9	Člen 26
Člen 10	Člen 27
Člen 11	Člen 28
Člen 12	Člen 29
Člen 14	Člen 31
Člen 15	Člen 32
Člen 13	Člen 33
Člen 16	Člen 34
Člen 17	Člen 35
Člen 18	Člen 36
Člen 19	Člen 37
Člen 20	Člen 38
Člen 21	Člen 39
Člen 22	Člen 40

Uredba (EU) št. 604/2013	Ta uredba
Člen 23	Člen 41
Člen 24	Člen 41
Člen 25	Člen 41
Člen 26	Člen 42
Člen 27	Člen 43
Člen 28	Člen 44
Člen 29	Člen 46
Člen 30	Člen 47
Člen 31	Člen 48
Člen 32	Člen 50
Člen 34	Člen 51
Člen 35	Člen 52
Člen 36	Člen 53
Člen 37	Člen 55